

နှစ်ဂျာသိုင်း

မောင်ဝိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့်

မျက်သွယ်

ခရမ်းရင့်

အလွမ်းသစ်နဲ့

မောင့်ချယ်ရီ

ပန်းမင်းမဉ္ဇူ

<p>စာမူခွင့်ပြုချက် ၅၀၁၄၂၇၀၆၁၁</p>	<p>မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် ၅၀၁၃၆၅၀၆၁၁</p>	
<p>၂၀၀၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ</p>	<p>ပထမအကြိမ်</p>	<p>စောင်ရေ ၅၀၀ တန်ဖိုး ၅၀၀</p>
<p>မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ရာပြည်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၁၃၉၊ လမ်း ၅၀ (အထက်) ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။</p>		<p>ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်မိုးကေခိုင် ချိုတေးသံစာပေ ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။</p>
<p>ကွန်ပျူတာ NEW LIFE အမှတ် ၁၇၈၊ ၃၅လမ်း(အလယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။</p>	<p>ပြန်ဆိုရေး ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ အမှတ် ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။</p>	<p>စာအုပ်ချုပ် ကိုခင်မောင်မြင့် ပူးပွင့်မွှေး</p>
<p style="text-align: center;"> ပန်းမင်းမဇ္ဈ </p> <p>အမှတ် ၁၃၉ (ပ)ထပ်၊ လမ်း ၅၀ (အထက်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။</p>		

ခရမ်းရင့် နွယ်သစ်နဲ့ ဖောင့်ချယ်ဖို

ဖောင့်ချယ်ရီဦး ----- နွယ်ကျာသိုင်း
 အလွမ်းသစ်နဲ့ ကျွမ်းရစ်တော်မူ ----- မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)
 ခရမ်းရင့်ရင့်မိုးတိမ် ----- မျက်သွယ်

BURMESE
CLASSIC

မောင့်ချယ်ရီနိုး

နွမ်ကျာသိုင်း

သည်နေ့ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့။

နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ အဦးဆုံး၊ အသစ်ဆုံး၊ နှစ်သစ်ဦး၊ နှစ်သစ်တူး
နေ့၊ ချယ်ရီကို သတိရအောက်မေ့သည်။

အိပ်ရာမှ ခုချက်ချင်းထ၍ နေ့သစ်ရဲ့ အရုဏ်တက်ချိန်အစ
နံနက် ၅ နာရီမထိုးမီ ဘုရားရောက်အောင်သွားမည်။ တနင်္လာထောင့်
တွင် ပန်း ၁၇ ခိုင်၊ ဆီမီး ၁၇ တိုင်၊ ရေချမ်း ၁၇ ခွက် ဘုရားတွင်
ထပ်၍ ဆုတောင်းမည်။

သည်နေ့ ချယ်ရီ၏ ၁၇ နှစ်မြောက် မွေးနေ့။

၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့ကလည်း နံနက် ၅
နာရီမထိုးမီ ဘုရားပေါ်သို့ တစ်ခါရောက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

နွမ်ဗျာသိုင်း

တဗျာလည်းရေး၊ ဗေဒင်လည်းတွက်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
လည်းဖြစ်သောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆက်ဆက် ဆော့ဆော့လုပ်
ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်တွက်သည်။ ဘာဘာညာညာ မေးမြန်းပြီး
စာရွက်တစ်ရွက်၌ တောင်ခြစ် မြောက်တွက်လုပ်ပြီး သကာလ ၁၉၈၃
ခုနှစ်တွင် မောင်ရင်လုံးဝမကောင်း၊ ယတြာချေပေးလျှင်ကောင်းမည်
တု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က လူဗေဒင်ကို သိပ်မယုံ။

“နေပါဦး၊ ငါကဒီနှစ်မှာ မကောင်းဘူးဆိုတော့ ဘာမကောင်း
တာလဲ၊ ပညာရေးလား၊ စီးပွားရေးလား၊ လူမှုရေးလား။”

“အကုန်ပဲ”

‘ဟာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါကြားဖူးတာတော့
ဗေဒင်မှာ တော်ရုံမကောင်းရင် တစ်ခု နှစ်ခုဘဲ မကောင်းတာပါ၊ အကုန်
လုံးမကောင်းမှတော့ ငါသေရုံရှိတော့တာပေါ့’

‘ပြောလို့ဘယ်ရမလဲဟ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟင် . . . နို့ . . . မင်းပဲပြောတော့ ၈၄၊ ၈၅ ကျတော့
ပြန်ကောင်းလာမယ်ဆို’

“အေးလေ။ အဲဒါဟုတ်တာပဲ”

“ဟ . . . ၈၄၊ ၈၅ မှာ ကောင်းမယ့် ကောင်က ၈၃ မှာ သေသွား
နိုင်မလားကွ၊ မကောင်းရင်တစ်ခုတစ်လေပဲ မကောင်းရှိမှာပေါ့”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မင်း ၈၄ ၊ ၈၅ မှာ ကောင်းမယ်။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီ ၈၄၊ ၈၅ မှာ အသက်နဲ့တကွ ကောင်းနေမယ်လို့မှ ငါမဟောဘဲ။
အသက်မရှိဘဲ ကောင်းချင်ကောင်းနေမှာပေါ့”

မောင့်ချယ်ရီဦး

“သောက်ကျိုးနဲ၊ မင်းပေဒင်ကလည်း ရက်စက်လှချည်လားကွာ”

“အေး အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ ယတြာသွားချေ။ ၈၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတစ်ရက်နေ့ အရုဏ်မတက်ခင် ၅ နာရီအရောက် ဘုရားပေါ်သွား”

“မွေးနံထောင့်မှာ ဆီမီးသက်စေ့၊ ရေသက်စေ့၊ ပန်းသက်စေ့ လှူခဲ့”

‘ဒါပဲလား’

“အေး ဒါပဲ။ လှူပြီးတော့ မင်းလိုရာဆုတောင်းခဲ့ပေါ့”

‘တောင်းရင်ပြည့်မလား’

‘ပြည့်တယ်၊ ငါအာမခံတယ်’

‘ဟေ့ကောင် ငရဲကြီးမယ်နော်၊ ဘုရားအတွက်မင်းက အာမခံ ရအောင်မင်းကဘာကောင်မို့လဲ’

‘ငါလား ၊ ငါ့နာမည်သေချာမှတ်၊ ငါ့နာမည် ပါဠိလိုစိန္တဝင်း မြန်မာလို စိန်ဝင်း၊ ပါဠိလို ပုတိ-ကုနန္ဒရ အရပ်ကလာတာ၊ မြန်မာလို ဇုတီးကုန်းမြို့’

ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဘုရားပေါ် ထွန်တော်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ထွန်တော် တတိယနှစ်။

ချယ်ရီနှင့်မတွေ့ဆုံရသေး။

*** **

www.burmeseclassic.com

ပုတိကုနန္ဒရအရပ်မှ စိန္တဝင်း၏ အီဂျစ်ဆရာတိုင်ရီနှင့်
ယောက်ဖနှစ်ဝမ်းကွဲတော်သော ထိုင်ငိုနည်းစနစ်များဖြင့် ဟောကြား
ချက်မှန်မှန်တော့ မပြောတတ်။ ဘုရားပေါ်ရောက်၍ စနေထောင့်မှာ
ဆီဒီးရေချမ်း ပန်းကပ်လှ၍ လိုရာဆုံလေး တစ်ဆုံတောင်းအပြီး
လက်ယာရစ်အပတ်၊ ရာဟုထောင့်အလွန်လေးမှာ အတန်းထဲက
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပါဝင်သောအုပ်စုတစ်စုနှင့် သွားဆုံသည်။

‘ဧတေတောင် ထွန်းလတ်’

‘ဟာ နေပါစီကြီးပါလား၊ ဘာလာလုပ်လဲ’

‘အဲဓာ ဘုရားပေါ်လာတွေတာများ ဘာလာလုပ်တာလဲတဲ့၊
ဘာလဲ ဒီနေ့မနက် အရုဏ်တက်ဘုရားပေါ်မှာ အငြိမ့်လာကနေ တယ်
ဈားမှတ်နေလား’

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မမြရင်ရယ်၊ ရုတ်တရက် တွေတွေချင်း ဘယ်လို
နှုတ်ဆက်ရမယ်မှန်းမသိလို့ ပါးစပ်ထဲအဆင့်သင့်ရှိတာနဲ့ နှုတ်ဆက်
လိုက်ရတာပါ’

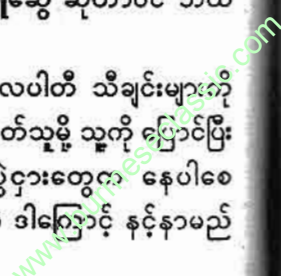
‘အေးပြီးရော ဒါဖြင့်လဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှအရေး
မယူထိုက်ကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးပြီးငါ့အိမ်ပို့လိုက်ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

‘ကောင်းပြီ သွားတော့’

ပထမနှစ်ကတည်းက ခင်ခဲပြီးတက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်း
မှာအတူတူကခုန်လှုပ်ရှားနေသူများမို့ နေပါစီမမြရင်နှင့် ကျွန်တော်
တို့က အရမ်းခင်နေသည်။ သူ့နာမည်ရင်း ဖြူဖြူဆွေ ဆိုတာပင် ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းမသိအောင် ပျောက်နေ၏။

အငြိမ့်ကလျှင် သူကမင်းသမီးလုပ်၊ လေပါတီ သီချင်းများကို
ကောင်းလည်းကောင်း၊ ကြိုက်လည်းကြိုက် ဆိုတတ်သူမို့ သူ့ကို ငြုင်ငြုင်ပြီး
လေပါတီလိုတော့ လူကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပွဲငှားတွေက နေပါစေ
ဒီမင်းသမီးဆို မငှားတော့ပါဘူးလို့ ပြောကြမှာပဲ ဒါကြောင့် နင့်နာမည်

နေပါစီမပြုရင်ဖြစ်စေဟု အမည်သစ်ပေးပြီးကတည်းက ထိုနာမည်ပဲ ထွင်တော့သည်။

နေပါစီကသွားတော့ဟု ဆိုသဖြင့် ကဗျာကယာ လှည့်ထွက် ရန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော့်မလဲ ကျွန်တော့်အကြောင်းနှင့်ကျွန်တော်၊ သူ့သာကိုယ်ကဦးအောင် ဘုရားပေါ်ဘာလာလုပ်တာလည်း မေးမိ တာ။ ကျွန်တော့်ကို သည်မေးခွန်းပြန်မေးလျှင် အလွန်ဒုက္ခရောက် မည်ဖြစ်၏။

သည်အသက်အရွယ်နှင့် ဗေဒင်ယုံပြီး ယတြာလာချေသည် ဟုပြောမိလျှင် သူတို့ဝိုင်းနောက်တာနှင့် ကျောင်းမှာခေါင်းပင်ဖော် ဝံ့မှာမဟုတ်။ အခြားတစ်ခုခု လှည့်ပြောစရာစကားလည်း ကျွန်တော့် မှာအဆင်သင့်မရှိ။

သို့အတွက် သူတို့အုပ်စုမှာ ကောင်မလေးသုံးလေးယောက် ပါသည့်အနက် တစ်ယောက်လားနှစ်ယောက်လားမသိ တော်တော် ချောချောလေးတွေ ပါတာတွေသည့်ကြားက ကျွန်တော်ကြာကြာပင် မကြည့်အားဘဲ လှည့်ထွက်ရန်ပြင်သည်။

သည်နှစ်ထဲမှာ မကောင်းဆိုသော ဆရာစိန္တဝင်း၏ ဗေဒင် ထစစချင်းပင် မှန်နေပြီဖြစ်၏။

*** **

‘ထွန်းလတ် ထွန်းလတ် ၊ ခဏ’

မြတ်စွာဘုရား၊ အကုသိုလ်ကတော့ နောက်ထပ်ရထား ထစ်စင်းနှင့်ပါလာပြန်ပြီထင်၏။ လှည့်ထွက်၍ သုံးလေးလှမ်းပင် မပြည့် သေး။ ကသောကမျော လှမ်းခေါ်လိုက်သော နေပါစီအသံကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ အထိတ်တလန့် ရပ်သွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူကလက်ရပ်ခေါ်၍ . . .

‘နေပါဦး ၊ အရေးကြီးလို့’

ကျွန်တော်ပြန်လှည့်၍ ရပ်စောင့်သည်။ သူတို့အုပ်စု အနား ချောက်လာပြီး . . .

www.burmeseclassic.com

‘ဒီမှာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက နင်နဲ့သိချင်လို့တဲ့၊ မိတ်ဆက်ပေး
လို့’

‘ဪ . . . အင်းအင်း’

ရင်ထဲက အလုံးကြီးပြုတ်ကျသွားသံကို အီသီယိုးပီးယား
လောက်ကပင်ကြားရမည်ထင်သည်။ သို့သော်သူက မရိပ်မိ။

‘ထွန်းလတ် ဒါငါ့သူငယ်ချင်း ယုယုလှိုင်၊ ဒါကခင်မာဆွေ၊
ဒါကနီလာထွေး မှတ်ထားနော်၊ သူကထွန်းထွန်းလတ်၊ နင်တို့သိချင်တဲ့
ထယ်ထီထေးရှင်းလူပျက် ပါပရာ၊ ငါနဲ့တစ်တန်းထည်းပဲ သိပ်ခင်တယ်။’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

‘တုတ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ပါပရာပါ’

‘ဟိဟိ’ ဟု ရယ်သံလေးများ သူတို့ဆီမှကြားရသည်။ သူတို့
ရယ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာမရယ်နိုင်။ နေပါစီမိတ်ဆက်
ပေးသည့်ထဲတွင် သူ့နားကပ်ရပ်နေသော ကောင်မလေး ဖြူဖြူလေး
တစ်ယောက်မပါ။ ဘာကိစ္စသည်တစ်ယောက်ကို ချန်၍မိတ်ဆက်ပေး
သည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သူ့ချန်ခဲ့သည့် တစ်ယောက်က အငယ်ဆုံးနှင့်
အလှဆုံးလေး။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကောင်မလေးမျက်နှာ မသိမသာ စူပုပ်သွားသည်ကို သတိ
ထားမိသည်။ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့။

‘ဟဲ့ . . . နင်ကလဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ့်ပေး၊ အကုန်လုံးနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးလေဟာ ၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်’

နေပါစီမျက်စောင်းခိုင်းခနဲရောက်လာသည်။ အဖြူရောင်
ကောင်မလေးရွက်ပြုံးနှင့်ခေါင်းငုံ့သွား၏။

‘သေချင်းဆိုး၊ နင်နဲ့တမင်မိတ်ဆက်မပေးချင်လို့ ချန်ထားတာ
တဲ့၊ ဒါငါ့ညီမ ငါနဲ့တစ်ဝမ်းပဲကွဲတယ် ပြင်ဦးလွင်က’

‘ဪဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်နော်၊ ဣို့ကိုလဲ
အစ်ကိုလို့ပဲ သဘောထား၊ အားရင်အိမ်တွေဘာတွေ လာလည်၊ တို့က
ခင်တတ်တယ်’

ကျွန်တော်က နေပါစီကိုနောက်ချင်၍ တမင်ပျာပျာသလဲ လုပ်
ပစ်လိုက်သည်။ နေပါစီမျက်နှာကြီး ရဲတွက်နေဆဲ။ အဖြူအသေး လေးက
သွက်တော့၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ သမီးနာမည် ချယ်ရီပါ။ ပြင်ဦးလွင် အထက(၁)မှာ
တက်ပါတယ်။ ဒီနေ့သမီးမွေးနေ့မို့ ဘုရားမှာလာပြီး ကုသိုလ်ပြုတာပါ’

‘ဪ... ဒီနေ့သမီး အဲ ချယ်ရီမွေးနေ့လား၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့
မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေကွယ်၊ တို့လဲ ဘုရားမှာထပ်ဆုတောင်းပေးပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘ကဲ... သွားမယ်သွားမယ်၊ သိပ်လောကွတ်တွေ ပိုမနေနဲ့ နော်
ထွန်းလတ်၊ ငါ့ညီမက ခုမှ ကိုးတန်းရှိသေးတယ် သိရဲ့လား’

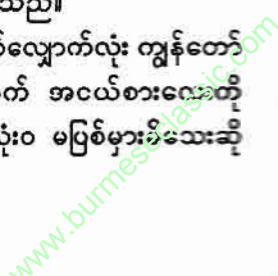
နေပါစီပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီးကို ပြောတော့၏။ ကျွန်တော်
တရယ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးဘက် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ တမင်စ
နေတာဟု သိအောင်အချက်ပေးလိုက်ပြီး ...

‘ဟုတ်လား ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ငယ်တော့မလဲ၊ နောက်နှစ်နှစ်ဆို
တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှာ တက္ကသိုလ်ထဲလျှောက်ကြည့်ထားချင်ရင်
တို့ကိုပြောနော်၊ အားမနာနဲ့ တို့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်လဲ ချယ်ရီအစ်မဆီမှာ
ခိုတယ်။ မေးမရရင်လဲခုတစ်ခါတည်းမှတ်သွား၊ ၆၃၄၇၅ မှတ်လို့ လွယ်
ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ၊ မှတ်မိပါတယ်ရှင့်’

ဘေးနားမှ တခစ်ခစ်ရယ်မောသဘောကျနေသော နေပါစီ
သွယ်ချင်းများ၊ ဒေါက်နဲနေသော နေပါစီနှင့် ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေသော
ချယ်ရီကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။

နေပါစီကို စခဲ့ရသဖြင့် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်
သဘောကျစွာ ရယ်မောလာခဲ့သည်။ ဒီလောက် အငယ်စားလေးတို့
မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်လုံးဝ မပြစ်မှားခံသေးဆို
တာတို့တော့ တကယ်ကျိန်၍ ပြောပုံပါ၏။

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တဲ့ အမိန့်ရှိပါ’

‘တောင်စုတ်၊ ဘာအမိန့်ရှိပါလဲ၊ နင် မနက်က ဘာလုပ် တာလဲ
တင်၊ ငါ့ညီမက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ် ကောင်စုတ်ရဲ့’

‘ဟဲ့လို ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်လို့ပါလဲ’

တစ်ဘက်ကကြားလိုက်ရသော အသံက နေပါစီအသံမှန်း
ထန်းသိလိုက်ရသည်။ သို့သော် နောက်လက်စနှင့် ဆက်နောက်ချင်
သဖြင့် ကျွန်တော့်အသံကို တမင်ခပ်တည်တည်လုပ်၍ ပြန်မေးသည်။

‘အံ့မာ ငါ့တို့ အတည်ပေါက်လာလုပ်မနေနဲ့နော်၊ ထွန်းလတ်
နှင့်အသံ ခွေးချီသွားတာတောင် မှတ်မိတယ်’

‘ဒီမှာတလေးမ၊ အရမ်းကာရော လျှောက်လျှောက်ပြောမနေ
နဲ့၊ မင်းဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်တာလဲ၊ ထွန်းလတ်နဲ့လား၊ ထွန်းလတ်နဲ့
ပြောချင်ရင်ထွန်းလတ်ကိုခေါ်ပေးမယ်’

နေပါစီအသံတိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်အတည်ပေါက် လေသံ
ကြောင့် ဇေဝေဝေါ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ပြီးမှ မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ...

‘ခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ’

‘ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခု မင်းဘယ်သူနဲ့ စကားပြောချင်
တာလဲ’

‘ထွန်းလတ်နဲ့ပါ’

‘ထွန်းလတ်မရှိဘူး’

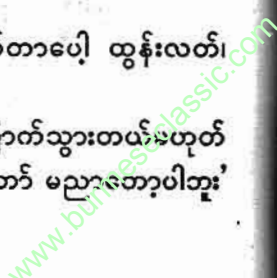
‘ရှင်၊ ဘယ်သွားနေလို့လဲ’

‘ပြင်ဦးလွင် သွားနေတယ် ဟဲဟဲ’

‘ဟာ ... နင်ငါ့ကို အကြောင်ရိုက်တာပေါ့ ထွန်းလတ်၊
ဟုတ်လား’

‘ဘယ်ရမလဲ နေပါစီမရယ်၊ နင်ကြောက်သွားတယ်မဟုတ်
လား၊ မကြောက်ပါနဲ့ ငါအစစ်ပါ၊ မမကို ကျွန်တော် မညာတော့ပါဘူး’

‘ဘာ မမလဲ နင်နော်’

မောင့်ချယ်ရီဦး

‘ကိုယ့်အစ်မမို့ မမလို့ခေါ်တာပေါ့ဟ၊ တစ်ဝမ်းပဲ ကွဲတဲ့ဥစ္စာ’
‘သေချင်းဆိုး’

ဘဲလ်သံနှင့် ဖုန်းချသံ တပြိုင်တည်းကြားရသည်။ ကျွန်တော်
ရယ်လိုက်သည်။

*** **

‘ဟဲလို’

ညနေပိုင်းတွင် တစ်ခါဖုန်းသံကြား၍ ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။
ကျွန်တော်မကြားဖူးသော အသံစိမ်းလေး။

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’

‘ကိုပါပရာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်ပါ’

‘ဪ ကိုကြီးလား သမီးပါ ချယ်ရီပါ’

‘အဲ . . . ဪ . . . ချယ်ရီ ပြော’

‘မနက်က ကိုကြီးပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စလေ၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းထဲ
လျှောက်သွားချင်လို့ အဲဒါကိုကြီးဘယ်လို လိုက်ပို့မလဲ’

‘အယ်’

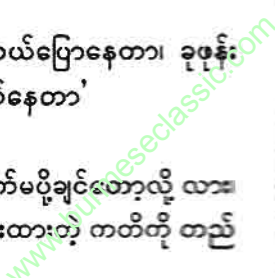
ကျွန်တော် နည်းနည်းလန့်သွားသည်။ မနက်တုန်းက ပြော
ခဲ့သည်က နေပါစီကိုနောက်ပြီး ပြောခဲ့သည့်ကိစ္စ။ ခုကျွန်တော် ဘာပြန်
ပြောရမှန်းမသိ။ ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုခုထင်လိုက်သဖြင့် . . .

‘ဘာလဲ ချယ်ရီ၊ ချယ်ရီ မမ နေပါစီက နောက်ခိုင်းလို့ လှမ်း
နောက်နေတာလား’

‘အို . . . ဟုတ်ပါဘူး၊ ချယ်ရီ တကယ်ပြောနေတာ၊ ခုဖုန်း
ဆတ်တာ မမ မသိဘူး၊ မမလစ်တုန်း ခိုးဆက်နေတာ’

‘အား . . . တကယ် ပြောတာလား’

‘တကယ်ပေါ့၊ ဘာလဲခုမှ ကိုကြီးကလိုက်မပို့ချင်တော့လို့ လား၊
အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုကြီးရယ်၊ လူဆိုတာ ပေးထားတဲ့ ကတိကို တည်

ရတယ်။ ချယ်ရီကမနက်ကျရင် ကိုကြီးဆီကို ဘယ်လိုခိုးထွက်လာရမလဲဆိုတာတောင် စိစဉ်ပြီးပြီ

ဒုက္ခပါလားဟု စိတ်ထဲကရေရွတ်မိသည်။ သို့သော် ဒုက္ခက သည်လောက် မဟုတ်လိုက်ဘဲ မျက်လုံးထဲ ချာတိတ်မလေး၏ ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးရုတ်တရက် ပြန်မြင်လိုက်မိသဖြင့် . .

‘အင်းလေ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်မပို့ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိဇ္ဇာပေါ့၊ ပြော ဒါဖြင့် ကိုယ်ဘယ်ကို လာခေါ်ရမလဲ’

‘ဧတို့ အိမ်ကို ကိုကြီးသိလား’

‘သိတယ်’

‘အဲဒီလမ်းထိပ် လာခေါ်ပါလား၊ မနက်ကိုးနာရီလောက် လေ၊ ချယ်ရီက ရန်ကုန်ကိုသိပ်မကျွမ်းဘူး၊ အဝေးကြီး မလာတတ် ဘူး’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ချယ်ရီ’

‘ချယ်ရီဖြစ်အောင်လာမှာပေါ့၊ ကိုကြီးသာ ကတိတည်ရင် ပြီးတာပဲ’

‘အင်း အင်း ၊ ဒါဖြင့် လာခေါ်မယ်လေ’

‘လာဖြစ်အောင် လာနော် ကိုကြီး၊ ချယ်ရီလမ်းထိပ် ထွက်လာလို့ ကိုကြီးကို မတွေ့ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွား ပစ်လိုက်မှာပဲ’

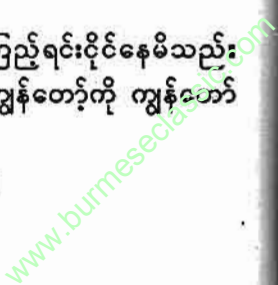
‘ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့’

‘မလုပ်စေချင်ရင်ကိုကြီးတကယ်လာပေါ့၊ နော် . . . ကိုကြီး ဒါပဲ၊ မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ်’

‘ဝှပ်’

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်းငိုနေမိသည်။ ကျွန်တော်လုပ်နေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဝေခွဲမရ။

ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်နေမိပါလိမ့်။

‘ငါတော့ ကောင်းကောင်း အဟားခဲနေရပြီ ထင်တယ်’

နာရီကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုးနာရီနှင့် ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ။ ခုထိ ဘယ်သူမှရောက်မလာ။

မနေ့က နေပီစီကို အကြောင်ရိုက်သည်ကိစ္စအတွက် ကောင်းစွာဝင်လည်နေပြီ ထင်မိ၏။ ချယ်ရီဆိုသည့် ချာတိတ်နှင့် နေပီစီတို့ ဗူးပေါင်းကြံစည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သည်နေရာချိန်း။ ကျွန်တော် ဒီနေရာရောက်၍ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေဆဲမှာ တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်ပြီး ဟားချင် ဟားနေပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် သည်နားထိပင် အပင်ပန်းခဲလာမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲကနေပင် စိတ်ကူးနှင့်မှန်း၍ ဟားချင်ဟားနေပေလိမ့်မည်။

သည်တစ်ချိတော့ ကျွန်တော်ကောင်းစွာခံလိုက်ရပြီထင်၏။ နာရီတစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။

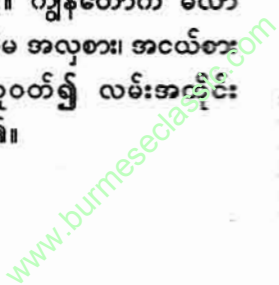
ကိုးနာရီဆယ်ငါး။

သည်လောက်ဆိုရင်တော့ ပြန်မှကောင်းလိမ့်မည်။ သိက္ခာဆိုသည်မှာ အဆင့်တစ်ခုခုအထိသာ ကျသင့်သည်။ အချိန်များများကြာလေ ပိုရှက်ဖို့ ကောင်းလေမို့ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးပြန်လစ်သော် ထောင်းအံ့ဟု ယူဆပြီး နောက်ကြောင်းသို့ တစ်ချိုးတည်းပြန်လစ်ရန် ငြင်သည်။

‘အဲ’

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် အသံများပင်ထွက်သွားသည်။ လွဲ၏။

ကျွန်တော်ထင်သည်မှာ များစွာလွဲ၏။ ကျွန်တော်က မလာတော့ဘူးထင်နေသော ချယ်ရီဆိုသည့် ချာတိတ်မ အလှစား၊ အငယ်စား ငယ်သည် ချယ်ရီရောင် ဝတ်စုံလေးဆင်တူဝတ်၍ လမ်းအညှိုင်း သွတ်သွတ်လေး လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

‘ကိုကြီး စောင့်နေတာ ကြာပြီလား’

ချာတိတ်မပုံစံက မနေ့က ဘုရားပေါ်မှာလို မဝံ့မရဲလေး မဟုတ်တော့။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လေး ဖြစ်နေပြီ။ တိုကြီးဆိုသော အခေါ်လေးကလည်း ဘယ်လိုနားဝင်ချိုစရာ တောင်းသည်မသိ။

တိုကြီး . . . လေးတစ်လုံးနှင့်ပင် ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံး ထိုးမှတ်လို့ခွန်ခွင်စရာ တောင်းနေသည်။

‘ကြောသေးဘူးချယ်ရီ၊ ကိုကြီး ခုပဲရောက်တယ်’

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ချယ်ရီလဲ မနည်းလှည့်ပတ်ပြီး ထွက်လာရတာကိုကြီးရဲ့ ပြင်ဦးလွင်က ဆရာမတစ်ယောက် ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာ သွားတန်တော့ချင်လို့ဆိုပြီး ညာတာပါတေးနဲ့ထွက်လာတာ’

‘နေပါစိကြီးကော’

‘မမ မရှိဘူး၊ မမက မနက်ရှစ်နာရီတည်းက ထွက်သွားတာ။ ဒါကြောင့် ချယ်ရီတစ်ယောက်တည်းလာလို့ရတာပေါ့။ နို့မို့သူပါ ကန့်လန့်တန့်လန့်နဲ့ ပါလာမှာပေါ့’

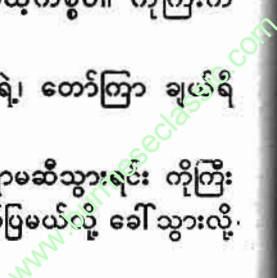
ဟာ . . . ဒီကလေးမ မလွယ်ပါလားဟု အောက်မေ့သည်။ ကျွန်တော်နေရာမှာ ကျွန်တော်ရှိနေ၍ပင်။ ကျွန်တော်မဟုတ်ပါက လွန်စွာအန္တရာယ်များသော အဖြစ်ကို တွေးမိပြီးစိတ်ထဲ ထိတ်ထိတ် ဖျာဖျာပင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလား ချယ်ရီရယ်၊ တောကြာလူကြီးတွေ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘သွားစမ်းပါ။ အဲဒါ ချယ်ရီစိုးရိမ်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ ကိုကြီးက အလကားနေရင်း ပူမနေပါနဲ့’

‘အလကားနေရင်းမဟုတ်ဘူး ချယ်ရီရဲ့၊ တော်ကြာ ချယ်ရီ အဆူအရိုက်ခဲနေရမှာစိုးလို့’

‘အဲဒီတော့လဲ ပြောလိုက်မှာပေါ့။ ဆရာမဆီသွားရင်း ကိုကြီးနဲ့တွေ့တယ်၊ ကိုကြီး ပါပရာက ကျောင်းထဲလိုက်ပြမယ်လို့ ခေါ်သွားလို့’

လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့

‘အင်း ကောင်းရော၊ အဲဒီတော့မှ နေပါစီက ဒေါကန်မှာပေါ့။ သူကမနေ့ကတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး တို့ကိုကြိမ်းထားတာ၊ ချယ်ရီတို့ ကျောင်းလိုက်ပို့မယ် ဘာညာပြောလို့’

‘အလကားပါ ၊ မမက ခုမှစိုးရိမ်နေတာ အရင်တုန်းကတော့ သူပဲပြောပြီး ကိုကြီးကသဘောကောင်းတယ်တဲ့၊ တော်လဲတော်တယ်တဲ့၊ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကိုလဲ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ စာလဲ ကြိုးစားတယ်တဲ့’

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါပဲလား၊ ဘာပြောသေးလဲ’

‘အရင်တုန်းကတော့ ဒါပဲပြောတယ်၊ ခုမှဘာထပ်ပြောလဲ သိလား၊ အဲဒီကောင်ပြောတာ အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားရောမနေနဲ့နော်၊ အဲဒီကောင်က ငပေတဲ့၊ ကောင်မလေးတွေအများကြီးနဲ့ ရှုပ်နေတာတဲ့’

‘ဟောဗျာ ၊ သူကဒီလိုပဲပြောလား’

‘အင်း၊ ကိုကြီးက မဟုတ်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာအမှန်ပဲ၊ ကိုကြီးမှာရည်းစားတွေ အများကြီးပဲ၊ ကိုကြီးမကောင်းဘူး၊ ကိုကြီးကိုမယ့်နဲ့’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ရည်းစားတွေအများကြီးရှိတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူတို့ကြိုက်လို့ ထားကြတာပေါ့၊ ချယ်ရီဆိုလဲ ကြိုက်မှာပဲ၊ ကိုကြီးက ချစ်စရာကောင်းတယ်’

ကျွန်တော် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားသည်။ သို့သော် သူ အခုအရာက ပကတိကလေးတစ်ယောက်၏ သန့်ရှင်းမှုမျိုးဖြင့် ပြော ထိုက်သည့်အမူအရာ။

နုနယ်ပျိုမျစ်သော ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးမှာ ဘာအစွန်း အထင်းမှမရှိ။

'ကိုကြီး အင်းလျားမှာအကြော်စားချင်တယ်'

ကျောင်းထဲလိုက်ပို့ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်ရန် စာကြိုးစားဖို့ ဘာညာပြောရန် ရည်ရွယ်ထားသော ကျွန်တော် တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ဆွဲနှင်းသဘင်ခန်းမရွှေအထိ လေးဘီးကားလေးတစ်စီး ငှားလာပြီး ထားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း ပြောလိုက်သောစကားဖြစ်၏။

'သွားတာပေါ့၊ ကျောင်းထဲအရင် လျှောက်သွားဦးမယ်လေ'

'ထင်အင်း၊ ကျောင်းထဲနောက်မှသွားမယ်၊ အင်းလျားအရင်ပို့ပြီးတော့ ရေစပ်မှာထိုင်ပြီး စကားပြောချင်တယ်'

'တောင်းဘူး ချယ်ရီ၊ အင်းလျားရေစပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေရင် ဘေးကလူတွေက တစ်မျိုးထင်ကုန်လိမ့်မယ်'

'ဘယ်လိုထင်မှာလဲ'

'ဪ... တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့'

'ဘာလဲ၊ ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားထင်မှာ မဟုတ်လား'

'အင်းပေါ့'

'ထင်ပစေပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါမှပါပရာကြီး ရည်းစား တစ်ယောက်ထပ်ရနေပြန်ပြီလို့၊ ကိုကြီးတို့အဖွဲ့ တယ်လီဗေးရှင်း လာတိုင်း လူတွေကပြောကြမှာပေါ့'

ကျွန်တော် ရယ်ရပြန်သည်။

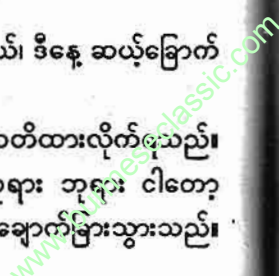
'ဒီလောက် ဘယ်ကမလဲ ချယ်ရီ၊ ပါပရာဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်က ကလေးလေးကို ညာတာပါတေးနဲ့ ခေါ်လာလဲ မသိဘူးလို့ပြောမှာ'

'ဪ... ဒါ ကလေးလား၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်တော့မယ်'

'နို့ မနွေက ချယ်ရီမွေးနေ့ဆို'

'အင်းလေ၊ မနွေက ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တယ်၊ ဒီနေ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပေါ့'

အမယ်လေးဟု ယောင်၍မအော်မိရန် သတိထားလိုက်ရသည်။ မနွေကမှ ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ ကလေးလေး၊ ဘုရား ဘုရား ငါတော့ ထောင်နှုတ်ခမ်း နင်းမိနေပြီ ထင်တယ်ဟု တကယ်ချောက်ခြားသွားသည်။

‘ဆယ်ငါးနှစ်ဆိုတာ ရည်းစားထားရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီရဲ့’

‘အိုး . . . ဘယ်သူကကော ရည်းစားထားမယ် ပြောလို့လဲ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်မှ ရည်းစားထားမှာ’

ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့ဟု စိတ်ထဲသက်သာရာ ရသွား၏။

*** **

‘ဒါဖြင့် သူများတွေ အထင်လွဲစရာလဲ မလုပ်နဲ့၊ အင်းလျား သွားချင်ရင်သွား စောစောကပြောသလိုပဲ အကြော်စားပြီးရင် ကျောင်း ထဲ ပြန်လာမယ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကျက်သရေရ ခန့်ငြားတဲ့ ကျောင်းကြီးလဲဆိုတာ သေချာလိုက်ကြည့်၊ တက္ကသိုလ် နယ်မြေဟာ ဘယ်လောက်သာယာသလဲဆိုတာလဲ ကိုကြီးပြောပြမယ်’

‘အံ့မယ် ဒါများ ပြောပြစရာမလိုဘူး၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အများ ကြီးဖတ်ဖူးတယ်၊ ရောက်ဖူးအောင်ပဲပြ’

‘ပြတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်အောင် တကယ် ကြိုးစားမှာလား’

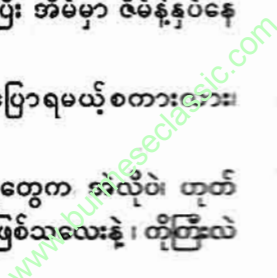
‘ကြိုးစားမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးတို့ တက္ကသိုလ်ကို မလာ ဝါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆေးရရ၊ မေဂျာရရ မန္တလေးမှာပဲ တက်ရမှာ’

‘ဒါလဲ တူတူပေါ့၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျ ဒီထက်တောင် ပျော်စရာကောင်းဦးမယ်’

‘တကယ်ရောက်ရင် ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ စာတွေက ကျက်ရ ဦးမှာ မြန်မြန်ကျောင်းပြီး မြန်မြန်ယောက်ျားယူပြီး အိမ်မှာ ဇိမ်နဲ့နှပ်နေ ထာပဲ ကောင်းမယ်’

‘ဟဲ့ . . . ဒါ . . . ကိုယ့်အစ်ကို ပြောရမယ့်စကားလား၊ ထေးကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောစမ်း’

‘အို . . . ဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ လူတွေက အဲလိုပဲ၊ ဟုတ် ထာအမှန်အတိုင်းပြောရင် ဘာဖြစ်သလေး၊ ညာဖြစ်သလေးနဲ့၊ ကိုကြီးလဲ’

JJ

နွမ်ကျာသိုင်း

အလတားပဲ၊ အံ့ပုန်းတွေ ကုပ်ကမြင်းတွေကျတော့ ဣန္ဒြေရှိသလေး
ဘာလေးနဲ့၊ တကယ်မဟုတ်တာ လုပ်တော့ အဲဒါမျိုးတွေချည်းပဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ ချယ်ရီရဲ့၊ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ ရှိသေးတာပေါ့’

‘လာပြန်ပြီ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်၊ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ၊
လုပ်တော့ မဟုတ်တာမှန်သမျှ သူတို့ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကချည်း
ဆုံးမနေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံးမဘူး’

“အင်း . . . အဲဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ . . . သဘော သဘော၊
ညည်းတာညည်း ပြောချင်ရာပြောတော့၊ ဒါမှ မလုံလောက်သေးရင်
တို့ကြီးတို့လဲ ဆုံးမသွားဦး”

‘ဆုံးမရမယ်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ မမိုက်နဲ့၊ ရည်းစားတွေ ထား
ချင်ထား၊ မိန်းမမယူနဲ့ဦး၊ ဆရာဝန်မမှယူ၊ ကျွန်တော် အမ်စီရအောင်
ကြိုးစားဝေးမယ်’

‘တောဗျာ ဘယ်လို၊ တို့က ဘယ်သူကို ယူရမှာလဲ’
ချယ်ရီ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သည်။

ပြီးမှ

‘ကိုကြီး ကြိုက်တာ ယူပေါ့ဗျ ကျွန်တော်က သဘောပြော
တဲ့ဥစ္စာ’

ချာတိတ်မနှင့် စကားပြောရင်း ကျွန်တော်ပျော်လာသည်။
ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျားတော့ သက်ကယ်ရိတ်သွားကြပြီထင်၏။

*** **

‘ကိုကြီးရည်းစားတွေနဲ့ ကိုကြီး ဒီလိုပဲလျှောက်သွားနေတာ
ပဲလား’

ကျွန်တော် အချဉ်ရည်ပန်းကန်ထဲသို့ ဘူးသီးကြော်နှစ်ခွက်
ပြုံးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘သိချင်လို့ပေါ့’

မောင့်ချယ်ရီဦး

‘အင်းပေါ့၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ သွားတာပေါ့’

‘သွားတော့ ကိုကြီးကဖက်နမ်းသေးလား’

‘ဟာ . . . ဘယ်လိုကြီးမေးတာလဲဟ’

‘ဒီလိုကြီးပဲမေးတာပေါ့၊ ဘာလဲ ပြောမပြချင်ဘူးလား’

‘ဒါပြောပြရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ချယ်ရီရ၊ ချယ်ရီကလဲ နားထောင်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ နားမထောင်ရမှာလဲ’

‘ဒါက ချယ်ရီတို့အရွယ် စိတ်ဝင်စားရမယ့် အကြောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး’

‘စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ပါ’

‘မသိချင်ရဘူး’

‘ဟင့် . . . သိချင်တာများ အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျနေတာပဲ၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ’

‘ဒါအပြစ်ပေါ့၊ တော်ကြာ ဒါတွေစိတ်ဝင်စားပြီး ရည်းစား ထားချင်စိတ်ပေါက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အိုး . . . မထားပါဘူးလို့ဆို၊ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ဆက္ကသိုလ်ရောက်မှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှထားမှာ’

‘အဲဒါကိုက မကောင်းတာ၊ ဒါကြီးက စိမ့်ကိန်းကြီးတစ်ခု လို ထုပ်နေရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အရွယ်နဲ့သူ့ကျမှထား၊ ထားတာ မှထားရော၊ ဒါကြီးကိုပြောမနေရဘူး’

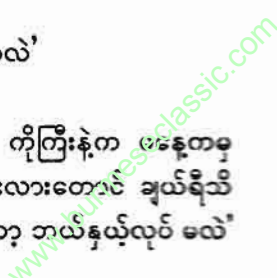
‘ဪ . . . သူများတွေတော့ လျှောက်ပြောနေမလား ဆိုကြီးရဲ့ ကိုကြီးမို့ပြောတာပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကိုကြီးကျတော့ ပြောတာလဲ’

‘ကိုကြီးကို ခင်လို့ပေါ့’

‘ဟင် . . . ကိုကြီးကို ခင်ရအောင် ကိုကြီးနဲ့က ဖုန်းတခု ထွေးတာ ကိုကြီးဟာ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလားတောင် ချယ်ရီသိ

တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးက လူယုတ်မာဖြစ်နေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ’

ချယ်ရီရယ်ပြန်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အရာရာစိတ်ချနေပုံရသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲတော့ ကျွန်တော်လဲခသိ။

‘တိုကြီးက လူယုတ်မာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့ရမလဲ ချယ်ရီရယ်၊ လူတစ်ယောက် အကြောင်းဆိုတာ အပြင်တကြည့်ရုံ၊ ခဏတွေ့ရုံနဲ့ အကဲခတ်လို့ရတာ ချီးဖျတ်ဘူး၊ လူတွေကို ဒီလိုကြည့်ပြီး ဘယ်တော့မှမယုံနဲ့’

‘အင်း ဒါကြောင့် တိုကြီးကို ချစ်ရီချစ်တာ၊ ကိုကြီးကတကယ် သဘောတောင်းတယ်၊ ချယ်ရီတော့ ကိုကြီးကို ကြည့်ယင်း ကြည့်ယင်း သဘောတူလာပြီ’

ချယ်ရီက ထိုစကားကို အကြော်စားပွဲပေါ် တံတောင်ထောက်၍ လတ်ခေါက်ပေါ်မေးတင်ပြီး ချစ်စရာအမူအရာဖြင့်ပြောသည်။

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ ချယ်ရီက ပြောလေဆိုးလေတော့ ဖြစ်နေပြီ၊’

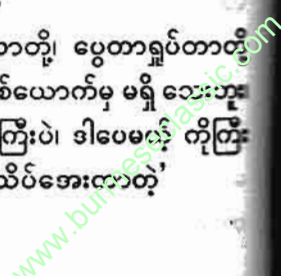
‘မဟုတ်ပါဘူးကိုကြီးရဲ့၊ ချယ်ရီ တကယ်ပြောတာပါ၊ ချယ်ရီကို ကိုကြီးမသိပေမယ့် ကိုကြီးကို ချယ်ရီသိနေတာ ကြာပါပြီ၊ အရင်တစ်ခါ ရန်ကုန်လာတုန်းက တယ်လီဗေးရှင်းမှာ ကိုကြီးတို့ အငြိမ့်ကို ကြည့်သွားပြီးကတည်းက ကိုကြီးကို ခင်နေတာ၊ မမဆီ ချယ်ရီအမြဲတမ်း ကိုကြီး အကြောင်းမေးတယ်၊ မမက စာတိုင်းမှာ ကိုကြီးအကြောင်းအမြဲရေးတော့ ချယ်ရီအများကြီးသိပြီးသား၊ ကိုကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြီးလဲ ချယ်ရီ မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကိုကြီးကဖြီးတယ်၊ ဘာတွေဖြီးလို့လဲ’

‘ဖြီးတာပေါ့၊ ကိုကြီးမှာ ရည်းစားရှိတာတို့၊ ပွေတာရှုပ်တာတို့ ဆိုတာကိုကြီးဖြီးတာပေါ့၊ ကိုကြီးမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိ သေးဘူး ကိုကြီးကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီး တစ်ယောက်မှ ပြန်မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ကိုကြီးကသိပ်အေးလာတဲ့’

‘နေပါစီ ဒီလိုပဲပြောလား’

မောင့်ချယ်ရီဦး

‘အင်းပေါ့ . . . ကိုကြီး ပြောဖူးတယ်ဆို၊ ကိုကြီးတစ်တယ် ချစ်တဲ့သူမတွေသေးဘူး၊ တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေမှ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲချစ်မယ်၊ အဲဒီလိုချစ်တဲ့သူတွေတဲ့ အထိလဲ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်မယ် နည်းနည်းလေး ချစ်ရုံလောက်နဲ့တော့ ရည်းစားမထားဘူး . . . တဲ့ ဟုတ်လား’

နေပါစိကို တစ်ခါကပြောဖူးခဲ့သည်။ တကယ်လဲ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ချယ်ရီကိုတော့ ဟုတ်တယ်ဟု မပြောဖြစ်။ ပြုံး၍သာ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ တုန့်ပြန်သည်။

ချယ်ရီကို ဟုတ်တယ်ဟု ပြောရန်မဝံ့။

ချယ်ရီထံမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်လာမှာစိုးရိမ်သည်။

ထိုမေးခွန်းက . . .

‘ကိုကြီး တကယ်ချစ်တဲ့လူ ခုထက်ထိမတွေ့သေးဘူးလား’ ဟု ထိုမေးခွန်းမေးလျှင် ကျွန်တော်အဖြေရခက်တော့မည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မကြုံစဖူးထူးကဲစွာ ခုန်နေ၏။

*** **

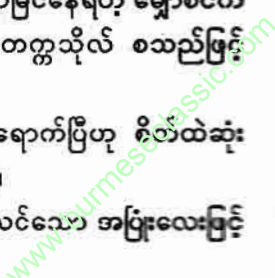
‘ချယ်ရီရန်ကုန်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

အကြော်ဆိုင်မှ ပြန်ခဲ့၍ ကျောင်းထဲလိုက်ပြနေသည်အထိ ကျွန်တော် အတော်လေး နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

ဒါက သစ်ပုပ်ပင်၊ ဒါက သိပ္ပံခန်းမ၊ ဟိုဘက်က ဝိဇ္ဇာ အဆောက်အအုံ၊ ဒါကအပန်းဖြေရိပ်သာ၊ ဟိုကမြင်နေရတဲ့ မျှော်စင်က ချစ်စင်တော်လ်၊ လမ်းဟိုဘက်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် စသည်ဖြင့် ထိုအပ်သလောက်သာ ပြောနေမိသည်။

အချိန်အတော်လေးလင့်၍ ပြန်ချိန်ရောက်ပြီဟု စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ထိုမေးခွန်းကို မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

‘ချယ်ရီက သူ့ကိုယ်ပိုင်သန့်စင်ကြည်လင်သော အပြုံးလေးဖြင့်

ခေါင်းညိတ်ယင်း . . .

‘ဒုတိယအစမ်းပြီးလို့ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်တည်းက ရောက်
နေတာကိုကြီး’

‘ဘယ်တော့ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်မလဲ’

‘ဒီည’

‘ဟင် . . . ဒီည ၊ ဟုတ်လား’

‘အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီည မန္တလေးအမြန်နဲ့ပြန်မှာ၊
ထက်မှတ်တောင်လှပြီးပြီ’

‘ဪ . . . ပြန်ရင် ဘယ်သူလိုက်ပို့မလဲ’

‘ဒတ်ဒီနဲ့အတူတူပြန်မှာ၊ ဒတ်ဒီရောက်နေတာ နှစ်ရက် သုံးရက်
ထောင်ခိုဋ်’

‘ဟုတ်လား ခုကော’

‘သူလဲ ဒီကမပြန်ခင် မြို့ထဲမှာလုပ်စရာ ရှိတာလေးတွေ ပြတ်
အောင်သွားလုပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီပူဆာထားထားလေးတွေလဲ
တစ်ခါတည်းဝယ်ပေးမလို့တဲ့’

‘ချယ်ရီက ဘာပူဆာလို့လဲ’

‘တယ်လီဗေးရှင်းတစ်လုံးနဲ့ ဗွီဒီယိုတစ်လုံးလေ’

‘ဪ . . . ဟုတ်တာပေါ့၊ မန္တလေးမှာ မနေ့ကစပြီး တယ်လီ
ဗေးရှင်းဖမ်းလို့ရပြီပဲ’

ချယ်ရီပြုံးသည်။

‘ချယ်ရီက အများကြီးမကြည့်ချင်ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲစောင့်ကြည့်
မလို့၊ ဗွီဒီယိုကလဲ မမဆီမှာဖမ်းထားတဲ့ အခွေလေးတွေကူးသွားပြီး
ကြည့်ချင်လို့’

‘ဪ’

ဘာလဲဟု ကျွန်တော်မမေးဖြစ် မေးလျှင်သူပြန်ဖြေမည့် အဖြေ
စကားကိုမကြားရဲ။

စကားလွဲရန် ကြိုးစားသည်။

မောင့်ချယ်ရီဦး

‘အဲဒါတွေချည်းလဲ ကြည့်မနေနဲ့ဦးနော်၊ စာကျက်၊ ဆယ်တန်း
မှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရအောင်လုပ်’

‘စိတ်ချပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ချယ်ရီကဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပါ’
ကျွန်တော်မျက်နှာ နွေးတေးတေးဖြစ်သွားသည်။ ပင့်သက်
တစ်ချက် မသိမသာခိုးရွှက်ယင်း . . .

‘ကောင်းတယ်ချယ်ရီ လူကြီးမိဘတွေက အလိုလိုက်တာ ချယ်ရီ
ဗုဒ္ဓဘာသမ္မ ဝယ်ပေးတာဟာ ချယ်ရီစိတ်ရှင်းလက်ရှင်းနဲ့ စာ ကြိုးစားစေ
ချင်လို့ သူတို့ကိုချယ်ရီကလဲ ပြန်သိတတ်ရမယ်။ သူတို့ စိတ်မချမ်းသာ
စရာကိစ္စမျိုး ဘာတစ်ခုမှမလုပ်နဲ့၊ သူတို့ဆုံးမယင်လဲ ချယ်ရီက ကလန်
တဆန် ပြန်မပြောနဲ့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်လုပ်၊
တိုယ့်မိဘနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကျေးဇူးဆပ် ဒါမှ ချယ်ရီဘက်က
တာဝန်ကျေမယ်’

‘အင်း . . . ပြီးတော့ကော’

‘ပြီးတော့လား၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးတို့ခုပြန်ကြစို့၊ တော်ကြာ လူကြီး
တွေစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်’

‘ပြင်ဦးလွင်ရောက်ယင် ချယ်ရီ ကိုကြီးဆီ စာထည့်လိုက်မယ်
နော် ကိုကြီးလိပ်စာပေးလိုက်မလား’

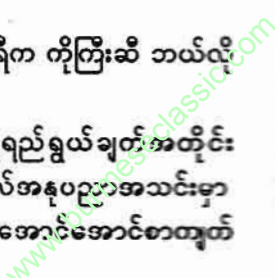
‘ဟင့်အင်း ကိုကြီးဆီကို ဘယ်တော့မှ စာမထည့်နဲ့ ၊ ကိုကြီး
ဆယ်သူဆီမှ စာမပြန်တတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဖုန်းဆက်မယ်’

‘ဟင့်အင်း ဖုန်းလဲမဆက်နဲ့၊ ကိုကြီးဆီဖုန်းဆက်မယ့် အချိန်
တွေမှာ ချယ်ရီစာကျက်’

‘ဟင် . . . ကိုကြီးကလဲ ဒါဖြင့် ချယ်ရီက ကိုကြီးဆီ ဘယ်လို
ဆက်ဆက်သွယ်ရမလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မဆက်သွယ်နဲ့၊ ချယ်ရီရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း
ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ကိုကြီးက တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းမှာ
ဥက္ကဋ္ဌတော်လဲ လုပ်ရသေးတယ်။ စာမေးပွဲလဲ အောင်အောင်စာတုတ်

ရသေးတယ် ကိုကြီးမှာ အချိန်လူပြီးကြီးစားနေရတာ ချယ်ရီစာဖတ်တဲ့ အခါဖြစ်ဖြစ်၊ ချယ်ရီနဲ့ဖုန်းပြောတဲ့အခါ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကြီး ကြီးစားတဲ့ အချိန်တွေအများကြီး ဆုံးရှုံးတာပေါ့၊ ကိုကြီးမှာ အချိန်အားမှမရှိပဲ သူ့မျက်နှာလေး သိသိသာသာ အိုသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။
 'ကိုကြီးမှာ ချယ်ရီကို ခင်ချိန်တောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

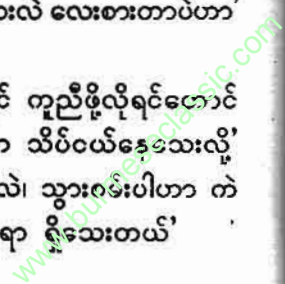
'ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ၊ ကိုကြီးဘယ်သူ့အတွက်မှ အချိန်မပေး နိုင်ဘူး'

'အင်းလေ ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့၊ ချယ်ရီကလည်း ကိုယ့်ကို မခင်တဲ့လူဆိုရင်တော့ ပြန်လဲမခင်ချင်ပါဘူး'

'အဲ့ဒါ အမှန်ဆုံးပေါ့ ချယ်ရီ ကဲ . . . လာပြန်စို့' အပြန်လမ်းတွင် စကားလုံးဝ မပြောဖြစ်။
 အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသော အခါ ချယ်ရီနှုတ်ခမ်းစူနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်မဆက်။ ပြုံးမပြ။

*** **

ထိုနေ့ညက နေပါစီ ဖုန်းဆက်သည်။
 'ထွန်းလတ် နင့်ကိုငါကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ငါစိုးရိမ်လို့ ပြောခဲ့ တာတွေအတွက် ငါတောင်းပန်တယ်'
 'ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ၊ နင်နောက်နေမှန်း ငါသိတာပဲဟာ'
 'ငါနောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားဘာအကြောင်းမှ ရှိလို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို ငါအထင်လဲကြီး၊ ခင်လဲခင်၊ လေးလဲ လေးစားတာပဲဟာ'
 'အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်'
 'နောက်ကျရင်တော့ နင်တကယ်ဆိုရင် ကူညီဖို့လိုရင်ဟောင် ငါကူညီပါ့မယ်ဟာ ၊ ခုဟာက ကောင်မလေးက သိပ်ဝယ်နေဒေးသေးလို့'
 'ဟာနင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သွားရမ်းပါဟာ ကဲ တော်တော့ ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ငါလုပ်စရာ ရှိသေးတယ်'

မောင့်ချယ်ရီဦး

'ဪ... အေးအေး၊ ကျေးဇူးပဲနော် ထွန်းလတ်' ဖုန်းခွက်ချပြီး ကျွန်တော်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

လောကကြီးမှာ ဆန်းကြယ်သောအရာများ များစွာရှိကြောင်း အံ့ဩစွာနားလည် သိရှိနေ၏။

ထိုနေ့က ၁၉၈၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ နှစ်ရက်နေ့၊
ချယ်ရီ အသက် ၁၅ နှစ်နှင့် တစ်ရက်။

*** **

သည်နေ့ ၁၉၈၅ ခုနှစ်နှစ် ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့၊
ချယ်ရီ ၁၇ နှစ်ပြည့်သည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ် မတ်လစာမေးပွဲတွင် ချယ်ရီဆယ်တန်းဖြေလိမ့်မည်။ ချယ်ရီအောင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့မျှော်မှန်းသော ဆေးတက္ကသိုလ်သည် တက်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ပြီးခဲ့သော ဒီဇင်ဘာကျောင်းဖွင့်ရက်ကစ၍ ဧန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် မယ်သစ်လွင်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ယခုအခါ သစ်သစ်လွင်လွင်လေး လှပနေပေတော့မည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်မို့ ကိုးတန်းတုန်းက ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးလေးလို ရင်ထဲရှိတာတွေ လက်လွှတ်စပယ်ပြောတော့မည် ဟုတ်။

ကျောင်းစာများ၊ တခြားဖွံ့ဖြိုးရေးကိစ္စများ သူစိတ်ပါဝင်စားနေသဖြင့် အိမ်မှာရှိသော ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုကိုပင်လျှင် ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ်ပါတော့မည်မဟုတ်။

သို့မဟုတ်ကလည်း ပါပရာဆိုသော အပျော်တမ်း လူရွင်တော်တစ်ယောက်သည် နေ့စဉ်လာနေကျ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်များထဲမှ သူလို ငါလိုများထဲတွင် ရောနှော၍ ပျောက်ကွယ်ကောင်းကွယ်နေပေလိမ့်မည်။

အရေးမကြီးပါ။

www.burmeseclassic.com

လောကကြီးမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စများ အများကြီးရှိပါသည်။ လောကတွင် အရေးကြီးသောအရာ တစ်ခုခုလုပ်ကိုင် နေဖြစ်ဖို့ အတွက် အရေးမကြီးသင့်သောအရွယ်တွင် အရေးမကြီးသော အကြောင်းတစ်ခုကို အရေးကြီးသည်ဟု ထင်မနေဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။

နောက်ထပ်အချိန်တွေ အများကြီးကြာလာလျှင် ချယ်ရီပိုနား ထည်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ချယ်ရီသည် ကိုပါပရာအား စိတ်ဆိုးချင် နှုတ်တော့မည် ဖြစ်၏။

*** **

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက တကယ်ချစ်သော သူ့ကိုမတွေ့ချင်း ရည်းစားမထားဟု ဆုံးဖြတ်ဖူး၏။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ အကြောင်းတစ်ခု ဆုံဆည်းပြီးသည့်နောက် နေ့တစ်ဝက်စာမျှ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တကယ်ချစ်သွားမိပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

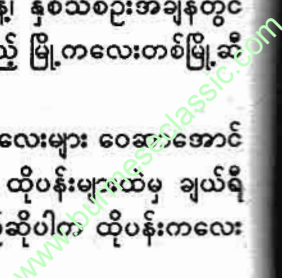
ခဏလေးမြင်လိုက်သည့် ခဏမှာပင် တစ်ဘဝစာ ချစ်သွားမိပြီဖြစ်ကြောင်းချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် မူလဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း တကယ်ချစ်သည့်သူ တွေ့သော်လည်း ကျွန်တော်ရည်းစားမထားဖြစ်လိုက်။

တစ်နေ့သောအခါ . . .

ထိုတစ်နေ့သောအခါသည် ရက်စွဲနှင့် အတိအကျပြော၍ ရသည့်တစ်နေ့သောအခါ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတစ်ရက်နေ့၊ နှစ်သစ်ဦးအချိန်တွင် ကျွန်တော် ပြင်ဦးလွင်ဆိုသော အလွန်လှပသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ဆီသို့ ခရီးသွားမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသည်။

ပြင်ဦးလွင်တွင် ထိုအချိန်၌ ချယ်ရီပန်းလေးများ ဝေဆာအောင် ပွင့်၍ အလွန်လှပနေသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ထိုပန်းများထဲမှ ချယ်ရီဦးလေးတစ်ပွင့်သည် ကျွန်တော့်ကို 'မှတ်မိမည်ဆိုပါက' ထိုပန်းကလေး

မောင့်ချယ်ရီဦး

ထို့ ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်း ပြောဆိုရပါမည်။

ထိုစကားမှာ . . .

‘ချယ်ရီကို ကိုကြီးတစ်သက်လုံး ချစ်သွားပါရစေ ချယ်ရီရယ်’
ဇာတ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ထို ချယ်ရီပန်းလေးသည် လုံလောက်သော အချိန်
ကာလအထိ မိခင်၊ ဖခင် ပင်စည်ကြီး၏ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ပွင့်ချိန်
အနိမ့် ပွင့်ရသော ပန်းဖြစ်၍ လုံလောက်သော စွန့်စားမှုဖြင့် သူစဉ်းစား
မိလိမ့်မည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ချင်မှ ချစ်ပါတော့မည်။

သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။

သူမချစ်လျှင်လည်း သူ့ကိုကျွန်တော်ကသာ တစ်ဦးတည်း
အစ်သက်လုံး ချစ်သွား၍ ရပါသည်။

သို့မဟုတ်၍ သူက ချစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် လိပ်ပြာ
သန့်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှပြောသော ချစ်ခြင်းအကြောင်းသည်
လုံလောက်တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကြိုက်မို့ မိုက်မိ
အယ်ဆိုသော အဖြစ်မျိုး သူ့တွင်ကြုံစရာ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ကြောင့် ချယ်ရီပန်းလေးတစ်ပွင့် ညှိုးနွမ်းသွားစရာ
အကြောင်းမရှိတော့ . . . ။

ကျွန်တော့်အချစ်က တစ်မျိုးဖြစ်၏။

ကြိုးစားပါဦးမည်
နွယ်ရာအိုင်

အလွမ်းသစ်

၁၆

ကျမ်းဂုဏ်တော်မူ

မောင်ခိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နွေမဝင်မီ သစ်ရွက်တို့ အကြွေစောသည်။
 ဆောင်းနှင့်ရင့်ရင့်က နွေဦးအစကို ကြိုချင်ပြီ။ လေပြည်၌
 နှင်းရနံ့စင်ကာ၊ နွေနံ့က ပါလာတတ်သေး၏။
 ရာသီတို့ အတူးအစတိုင်းသည် သဘာဝ၏ကဗျာဖြစ်နေပါ
 သတဲ့လား။

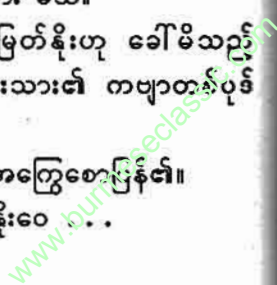
နှလုံးသားသည် ထိုကဗျာ၌ ယစ်မှူးကာ . . .
 ထိုကဗျာက နှလုံးသားကို ထွန်ယက် . . .
 ခံစားချက်တို့ကို တူးဖော်ပြီလေ . . .

မြတ်နိုးဝေ . . . တဲ့

မြတ်နိုးဝေနှင့် ပတ်သက်သမျှကို ထာဝရမြှုပ်နှံထားနိုင်ရန်
 သက်သက်၊ မိမိမှာ နှလုံးသား ပါခဲ့လေသလား မသိ။

ထာဝရပင် အမြတ်တနိုးရှိသူမို့ မြတ်နိုးဟု ခေါ်မိသည့်
 မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ပုံရိပ်သည်ကား နှလုံးသား၏ ကဗျာတန်ပုဒ်
 ဖြစ်နေတော့မှာ အမှန်ပင် . . .

သည်နှစ် နွေမဝင်မီ သစ်ရွက်တို့ အကြွေစောပြန်၏။
 သတိရနေစရာတွေချည်းပါပဲ မြတ်နိုးဝေ . . .

စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ နှုတ်စာ

စိတ်မကွဲ မဟုတ်တာ ...

မင်းပြောတဲ့ စကား

ယုံမိတာမှားလားကွယ် ...

ကမ္ဘာတစ်ခုရပြန်စေတဲ့

ကမ္ဘာတစ်ခု လေးတွေသာ မရှိဘဲလျှင်

ကလေးဆိုတာ ...

တိုက်ဆိုင်မှုတော့ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ...

ပထမတော့ သည်နေရာသွားမည်ဟု မရည်ရွယ်ခဲ့။ နယ်က
 သူငယ်ချင်း မြတ်ဆွေထွန်း ရောက်လာလို့ သန်းဝေဦးကိုခေါ်ပြီး ညနေ
 ခိုင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ်သည်။ ပွိုင့်ဆဲပင်းဖိုက် ဝီစကီတစ်ပုလင်း
 အတူတူမှာ ညကအတော်ရင့်ပြီပဲ။

ပြန်ချိန်သင့်ပြီဟု ဘေလ်ရှင်းကာ ဆိုင်မှအထွက် မြတ်ဆွေထွန်း
 ခိုထုတော့သည်။ သည်ကောင် ကျောင်းတုန်းကလို ရစ်ပြီဟု နားအပ်သည်
 သား။

“ကဲ . . . မပြန်ဘူးဆို ဘာလုပ်မလဲ၊ မိုးလင်းမှ ပြန်မလား”
 ထုံးစံအတိုင်း သန်းဝေဦးက ဝှက်တိုက်မေး၏။

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းတယ်၊ ငါက မင်းတို့နဲ့ အဲဒီလိုနေချင်လို့ နယ်က တတ်လာတာ”

“ရတယ် . . . မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ၊ ငါ့အလုပ်က ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ရန်နိုင်”

ပခုံးပုတ်ရင်း မေးတော့ . . .

“လုပ်လေ . . . ငါတားလို့လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်တုန်းက ရုဗူးလို့လဲ”

ထုပြောရင်း တားတံခါး ဖွင့်လိုက်၏။

“ဒါဆို ငါသွားနေကျ ဆိုင်သွားမယ်”

နာဗီကြည့်ရင်း သန်းဝေဦးပြောကာ ကားပေါ်တက်၏။

“ပဝနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

တားမောင်းအထွက်မှာ သန်းဝေဦးကို မေးလိုက်၏။

“ငါနောက်တစ်ယောက် ပြောင်းထိုင်တယ်၊ သူလည်း နောက် တစ်ယောက်နဲ့ ၊ ဒါတွေက အစွဲအလမ်းထားလို့မရဘူး ရန်နိုင်”

သူ့အလုပ်နှင့် သန်းဝေဦးအလုပ်က နွယ်နေသည်မို့ တစ်ပတ် နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ ဆုံဖြစ်သည်ပဲ။ သန်းဝေဦးက အဖျော်ကြိုက်သူမို့ ဆိုင်တကာစုံအောင် ရောက်နေကျ။

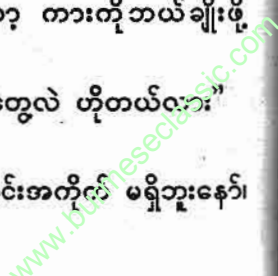
ပိုက်ဆံကို အရွှာကောင်းသလို အသုံးလည်းကြမ်းသူပင်။ သူ့ဘေးနားမှာ ကောင်မလေးတွေက မပြတ်။ တစ်ခါတွေတိုင်း တစ်ယောက်ပြောင်းနေကျ။ အချစ်မှ မပါဘဲ၊ အကြိုက်ဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ဘယ်မြဲနိုင်မလဲဟု သန်းဝေဦးက ပြောဖူးသည်။

မီးပွိုင့်ဖြတ်အပြီးမှာ ခဏကြာတော့ ကားကိုဘယ်ချိုးဖို့ သန်းဝေဦးပြော၏။

“ဟိုတစ်ခေါက် ငါတို့ဧည့်သည်သွားတွေလဲ ဟိုတယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါ အညောင်းအကိုက် မရှိဘူးနော်၊ အနှိပ်ခဲဖို့ မလိုဘူး”

မြတ်ဆွေထွန်းစကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးပြုံးမိသေး၏။

“စိတ်ချပါကွာ . . . မင်းပျော်စေရမယ်၊ ငါတို့ အရက်ထပ်
သောက်မယ်၊ စကားပြောမယ် . . . သီချင်းဆိုမယ်”

“ဒါပဲလား”

“နောက်ထပ်စကားပြောဖော် မိတ်ဆွေတွေ ထပ်တွေ့မယ်”

“အိုကေ . . . ငါသဘောပေါက်ပြီ”

နီယွန်ဆိုင်းဘုတ် မီးလင်းနေသော ခြံဝင်းကျယ်အတွင်းသို့
တားကို ထိုးဝင်လိုက်၏။

ကားရပ်ပြီးတော့ ကားစောင့်ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်။

အလိုအလျောက်ပွင့်စေသည့် မှန်တံခါးမှအဝင် မြတ်ဆွေထွန်း
တိုယ်က ယိုင်ချင်ပြီ။

ဓာတ်လှေခါးခေါ်ပြီး အတွင်းဝင်လိုက်၏။ သန်းဝေဦးက
သွားမည့်အထပ်နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားအရပ်မှာ
တံခါးပွင့်စဉ် သန်းဝေဦးက ရှေ့မှထွက်၏။

အသင့်ရပ်နေသော ယူနီဖောင်းဝတ် ဝိတ်တာလေးတွေ မြင်
သည်။ညာဘက်ကောင်တာမှ ကောင်မလေးက သန်းဝေဦးကို ပြုံးပြီး
နှုတ်ဆက်တာတွေ၏။

“အခန်းယူမှာလား ဦး”

သန်းဝေဦးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

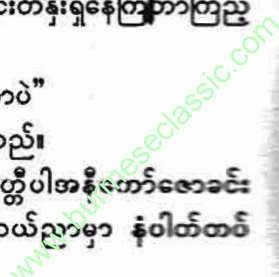
“ဆရာမလာတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ”

အနားရောက်လာသော ဝိတ်တာလေးက သော့ကိုလှမ်းယူရင်း
သန်းဝေဦးကို ပြော၏။ သန်းဝေဦးနှင့် တရင်းတနှီးရှိနေကြတာကြည့်
ရင်း . . .

“ဒီကောင်ကတော့ သူ့အိမ်ကျနေတာပဲ”

ဟု မြတ်ဆွေထွန်းက တိုးတိုးပြောသည်။

ဝိတ်တာလေးက ဦးဆောင်ပြီး ကတ္တီပါအနီဘော်ဇောခင်း
ထားသော လမ်းမအတိုင်း လျှောက်စဉ် ဘယ်ညာမှာ နံပါတ်တစ်

ထားသည့် အခန်းတွေကို သတိထားဖြစ်ပြန်၏။

ဝိတ်တာလေးဖွင့်ပေးသော အခန်းကျယ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ညာဘက်မှာရှိသော ရေချိုးခန်းအိမ်သာထဲသို့ မြတ်ဆွေထွန်း ဝင်မည်ပြင်၏။

“ဟေ့ကောင် အန်မှာလား”

“အထင်မသေးပါနဲ့ကွာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သန်းဝေဦးနှင့်အတူ နံရံကပ်ထားသော ဆိုဖာရှည်မှာထိုင် ထိုင်၏။ ဝိတ်တာလေးက စားပွဲဘေးမှာ ဒူးထောက်ရင်း စာရွက်နှင့် ဘောင်ဝင်ထုတ်တာ ဈေးမှတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ ဝင်လာ သော ဝိတ်တာလေးက အဲယားကွန်းဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဘက်နံရံ ဆီမှာရှိသည့် ကာရာအိုကေစက်ကို ဖွင့်နေတာ တွေ့သည်။

“အခြည်း မစားတော့ဘူးကွာ၊ ဝိစကီအနီ ပွိုင်ဆဲပင်းဖိုက် တစ်လုံးနဲ့ ဆော်ဒါသုံးဘူး ယူခဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ရေခဲ”

ဝိတ်တာလေးက ရေးမှတ်နေ၏။

“ဆရာ ခါတိုင်းသီချင်းပဲ ထည့်ထားတယ်”

စက်တိုင်လေးက လာပြော၏။

မြတ်ဆွေထွန်းက ဝိတ်တာလေးနှစ်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေး လိုက်သည်။

“ဆရာ ဘယ်သူ့ကို”

“ငါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ”

“ဆရာ့သူငယ်ချင်းတွေကရော”

“ဟေ့ကောင် ရန်နိုင်”

မေးငေါ့ရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ဟာ တော်ပြီကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အရက်ပဲ သောက်မယ်”

“စကားလေး ဘာလေးပြောဖို့”

“မပြောချင်ဘူးကွာ”

မြတ်ဆွေထွန်း ဝင်ထိုင်စဉ် . . .

တာ”

“ဒီကောင်နဲ့ စကားပြောဖော်တော့ မင်းတို့ဘာသာ ကြည့်စိစဉ်

“ရတယ် . . . စကားပြောတတ်ရင် ရတယ်”

မြတ်ဆွေထွန်းက ပြော၏။

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပေါ့။ သူများတွေက တေးပြောလိုက် သီချင်းဆိုလိုက်နဲ့။”

“ရပါတယ်”

“ဒီကောင်က ကြီးကျယ်တယ်ကွ၊ လူတိုင်းနဲ့လည်း ဖြစ်မှာ ဖောက်ဘူး”

သန်းဝေဦးက ပြောတော့ . . .

“ကြီးကျယ်တဲ့လူချင်း တွေကြည့်ပါလား ဆရာ”

ဟု ဝိတ်တာလေး ပြောစဉ် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားသည်မှာ အမှန် . . .

“ဘာကြီးကျယ်တာလဲကွ”

“ဒီလိုပါဆရာ . . . သူက ဧည့်သည်တိုင်းနဲ့ မထိုင်ဘူး၊ သူရင်းနှီးတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ပဲ ပုံမှန်ထိုင်တယ်”

“မင်း မြတ်နိုးဝေကိုပြောတာလား၊ ဖြစ်ပါ့မလား အောင်အောင်ရာ . . . ဒီကောင်နဲ့ နပန်းထလုံးနေမယ်”

သန်းဝေဦးက ပြောလိုက်၏။

“မြတ်နိုးဝေတဲ့လား ၊ နာမည်ကတော့ လှတယ်”

“သူဝင်လာကြည့်ပြီး မထိုင်ဘူးဆို ထွက်သွားချင်လည်း သွားမယ်၊ အဲဒါတော့ ဆရာသည်ခံနိုင်ရမယ်”

“တစ်မျိုးပါလား”

“ကြီးကျယ်တယ်ကွ၊ ငါနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး”

သူတို့အပြောနှင့်ပင် မြတ်နိုးဝေဆိုသည့် ကောင်လေးထံကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားမိတာ ဝန်ခံရမည်။ အားလုံးနှင့်မတူသည့် ခန့်ခွဲမှုသာ မြတ်နိုးဝေကို တွေ့ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ . . . ခေါ်ကြည့်ရမလား”

“မင်းက ရွေးရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အခုဟာက မြတ်နိုးဝေက
မင်းကို ရွေးမှာ၊ မင်းခံနိုင်ပါ့မလား”

“မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင်တော့ ကြည့်ချင်တယ်”

“သဘောကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ ငြင်းရင်လည်း ယဉ်ယဉ်
ထော့ထော့ ဆရာလတ်ခံနိုင်အောင်ပြောပြီး ငြင်းမှာပါ”

“အေးထွာ . . . ခေါ်လိုက်”

ဝိတ်တာလေး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သန်းဝေဦးက
မိုက်တစ်ဖုန်းကို စမ်းနေ၏။

ခဏအကြာမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“လာ သီတာ”

သန်းဝေဦးက လှမ်းခေါ်သည်။

“ဖြူဖြူက ဘယ်သူနဲ့”

သန်းဝေဦးက မြတ်ဆွေထွန်းက မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

သီတာက သန်းဝေဦးအနားမှာ ထိုင်ပြီး ဖြူဖြူက မြတ်ဆွေထွန်း
ဘေးမှာဝင်လိုက်သည်။

“ဟို . . . အစ်ကိုကြီးကရော”

မေးငေါ့ပြရင်း သီတာက သန်းဝေဦးကို မေးတာကြားလိုက်၏။

“မြတ်နိုးဝေကို စောင့်နေတာ”

“မြတ်နိုးဝေက ဧည့်သည်သစ်မှ မထိုင်ဘဲ”

“ဒီကောင်ကလည်း အဲဒါမျိုးပဲ စိတ်ဝင်စားတာ သီတာ”

“မထိုင်လည်းရပါတယ်ကွာ၊ အရက်ပဲ သောက်တာပေါ့၊ မြင်ဖူး
တယ်ရှိအောင် ခေါ်ကြည့်တာ သဘောထားလိုက်မယ်”

အခန်းတံခါး ဖွင့်သံအကြားမှာ အားလုံးက အဝင်ဝဆီ အကြည့်
ရောက်သွားကြ၏။

မြတ်နိုးဝေနှင့် သူ့ကိုစွဲကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေကြပုံရသည်။

ဗန်းထဲမှာ မှာထားသော ပစ္စည်းများနှင့် ဝိတ်တာလေးထံ

ထမ မြင်လိုက်ရ၏။

“လာလေဟာ”

ဝိတ်တာလေးက နောက်လှမ်းပြောတော့ နောက်မှာ မြတ်နိုးဝေ
ဝါလာပြီ . . . သိလိုက်ပြီပဲ။

ဗန်းကိုစားပွဲပေါ်အတင်မှာ မြတ်နိုးဝေလှမ်းဝင်လာတာတွေ၏။

သွယ်သွယ်လျလျနှင့် အလွန်ထူးခြားပေါ်လွင်လှသော ရုပ်မျိုး
တော့မဟုတ်။ ဥရောပဆန်ဆန်မျက်နှာသည် နှာတံနှင့် မျက်လုံးကြောင့်
ဆင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် မျက်နှာ၏အတည် အတင်းကို ဖြေလျော့
ပေးထားသလို။

“ဒီဆရာပဲ မြတ်နိုးဝေ”

ဝိတ်တာလေးက မေးငေါ့ပြရင်း လှမ်းပြော၏။

ဝေအကြည့် မျက်ဝန်း၏ အစူးအစမ်းကို နှုတ်ခမ်းမှအပြုံးတ
ခေါင်းအောင် ဖုံးဖိလိုက်သလို။

အားလုံးက မြတ်နိုးဝေ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို စိတ်ဝင်တစား
စောင့်ကြည့်နေဟန်။

“ကိုယ်ကို အားမနာနဲ့ နော် မြတ်နိုးဝေ၊ နာမည်ကြီးလို့ တွေ့ချင်
ဆို့သာ ခေါ်တွေ့ကြည့်တာပါ။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း အရက်
သောက်ရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲ”

လှမ်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အားလုံးက အံ့အား
ဆင့်သွားဟန်တူသည်။

“နာမည်မကြီးပါဘူး။ နာမည်ကြီးရင်လည်း ကြီးကျယ်တယ်
ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲကြီးမှာ၊ ရတယ် . . . မြတ်နိုးနဲ့ စကားပြောဖို့ အဆင်
ပြေနိုင်တယ်”

ပြောရင်း မြတ်နိုးဝေက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဝိတ်တာလေး၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩရိပ်သန်းသွားတာမြင်လိုက်ရ၏။

မိုက်ကရိုဖုန်းမှ သီတာ၏အသံ အခန်းထဲမှာ ပျံ့လွင့်သွားသည်။
ငဲ့ထားသော ဝိစင်္စက်ကလေးများကို သူ့ကို ရှေ့မှာချပေးအပြန်

www.burmeseclassic.com

ဝိတ်တာလေး အခန်းထဲမှထွက်၏။

“ရန်နိုင်လို့ခေါ်တယ် . . . မြတ်နိုးဝေ”

နားမှာကပ်ပြီး ဘာသာမိတ်ဆက်လိုက်မိပြန်သည်။

ရေပွေးနံ့၏ အယုံအသင်းကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိလိုက်နိုင်

ပြီပဲ။

ရင်ထဲအထိ စွဲငြိနိုင်သည့်အရာဟု မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ

မြတ်နိုးဝေ။

ယောကျ်ားတိုင်းတို့ ရင်ခုန်စရာလို့ မထင်တတ်တော့တာ အမှန်
ဝါပဲလေ။

တစ်ခါခါတော့လည်း ကိုယ်ကပဲ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ တာ
လား။ ယောကျ်ားတွေကပဲ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးထဲ ရောက်နိုင်လောက်
အောင် အထင်ကြီး လေးစားစရာ မကောင်းတော့တာလား စဉ်းစား
မိသား။ အလိမ်အညာစကားတို့ကို ကြားနေရရင်း အပေါ့အသွမ်းစကား
တို့ကို ဆိုနေရရင်း ကြာတော့ လူတိုင်းကို ယုံချင်စိတ် ဝိညာဉ်ရှိနေနိုင်ပါ
မလား။ ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့စွာ ပြောနေရသော စကားတို့မှာ ရင်ထဲက
လာနိုင်ပါ့မလား။

သည်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အများစုက နာမည်တောင်မှ အတု။
မြတ်နိုးဝေလို နာမည်အမှန်နဲ့က ရှားသားလား။ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း
မြတ်နိုးဝေလိုပဲ နာမည်ဝှက်နဲ့ ညာပြီး ပေးရကောင်းမှန်း မသိအောင်
အတွေ့အကြုံနည်းသေးလို့ပဲမှတ်။ ဟိုဆိုင်မှာ နာမည်တစ်မျိုး သည်ဆိုင်
မှာ နာမည်တစ်ခု၊ နာမည်အတုတွေ အမျိုးမျိုးသုံးကြသည်ပဲ။

စကားအတု၊ အပြုံးအတု၊ အပြုအမူအတုတွေကို သုံးပါများ
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ လူအတုရယ်လို့ ထင်နေမိသေး။

သဘာဝတရားနဲ့ ဝေးရင်းဝေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကင်း
လာတာအမှန်။

နေရောင်ကို မမြင်ဖူးလိုက်တဲ့ရက်တွေက မနည်း။ နေ့ဘက်
ထူတွေထဲ အရောက်အပေါက်နည်းလာတော့ နေ့ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်
သလို၊ ဧည့်ခန်းထဲထားတဲ့ ပန်းအလှပင်တွေကမှ နေရောင် ထုတ်အပြခံ
ရသေး။ ရနံ့လုံးဝမမွှေးတဲ့ ပန်းအတုတွေလိုဖြစ်နေ မလားတွေ့မိရဲ့။

အလုပ်သိမ်း ဖယ်ရီစီးကိုယ့် ဘက်အစောရောက်တဲ့ လမ်း
ကြောင်းဆို မနက်သုံးနာရီခွဲ လေးနာရီ အိမ်ရောက်၊ နောက်ကျပို့တဲ့
သမ်းကြောင်းဆိုရင်တော့ ငါးနာရီထိုးနေပြီ။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ ဗိုက်ကဆာ၊ မရှိ ရှိတာလုပ်ကိုင်စား၊
ဒီလိုနဲ့ မိုးလင်းသွားတာပါပဲ။ အိပ်ရာထဲရောက်တော့လည်း ချက်ချင်း
အိပ်ပျော်တာက မဟုတ်။ အိပ်ပျော်အောင် ဆေးတွေသောက်ရတာ
များတော့ ဆေးတောင်မတိုးချင်သလို။

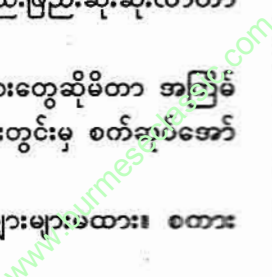
အိပ်ရာနိုးစ ငှက်ကလေးတွေမြည်သံဟာ ဘယ်မှာ သာယာ
နိုင်ပါ့မလဲ။ အိပ်ပျော်ချင်သူအတွက် ဆူညံသံသက်သက်လို နားမခံနိုင်။
မိတ်တွေတိုလာရင်း အိပ်ရာတွင်းမှာ အနားမရနိုင်တော့။ ကြာလာတာ
နဲ့အမျှ သဘာဝက ပိုပြီးဆူညံလာတော့မှာ သိပြီးအိပ်ပျော်ချင်ပြီ။

လောကတစ်ခုလုံး အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာချိန်၊ ကိုယ်တသာ
သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး အိပ်ပျော်ချင်နေခဲ့တာပါလား။ ကြိုးစားအိပ်မိ
သော်ငြားလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လိုက်သည်ဟူ၍ မရှိနိုင်
တော့တာ . . . အခွင့်အရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားတာပါလားဟု စဉ်းစား
မိတော့ မကျေနပ်ချင်။

သည်လိုနဲ့မြင်သမျှ ကြားသမျှ စိတ်က အလိုမပြည့်တော့။
ထူတွေကို မယုံကြည်တတ်တဲ့ စိတ္တဇက တဖြည်းဖြည်းဆိုးဆိုးလာတာ
သာသာအသိ။

ပြုံးမိရင်း စိတ်ထဲက မကျေမနပ်စကားတွေဆိုမိတာ အကြိမ်
ကြိမ် ။ အချို့သာဆုံး အသံနဲ့နဲ့ထွက်ရင်း ရင်းတွင်းမှ စက်ဆုပ်အော်
ထီဆန်လာမိတာ မနည်း။

နောက်တော့ ဧည့်သည်ဆိုလည်း များများမထား၊ စကား

အသစ် သံခင်းတမံခင်းတွေ မပျိုးလိုတော့။ ကိုယ်နဲ့ ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ဖူးသူတွေသာ ရွေးရင်း အဝန်းအဝိုင်းကို တတ်နိုင်သလောက် ချဲ့လိုက်မိပြီ။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေထဲကလည်း သီတာတစ်ယောက်သာ အကျွမ်းတဝင်နေမိတော့ ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတဲ့ တံဆိပ်ရလာပြန်ရော။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြတ်နိုး။ ညက အထူးအဆန်းပါလား။”

အပြန်ဖယ်ရီပေါ်အရောက် အနားလာထိုင်ရင်း သီတာက စကားစတော့ ဘာတိုမေးတယ်ဆိုတာ နားလည်လို့ ပြုံးမိတယ်လေ။

“အမှန်ပြောရမလား။”

“နင် ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို ညာလို့လဲ”

“သေဝါဘူးဟာ . . . ညာရပါများတော့ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကား ထို့မှာ ကြောက်လာတယ်”

“တဲ ပြောပါ”

“ပထမတော့ လူရည်သန့်လို့ နောက်ပြန်မလှည့်မိဘဲ ရပ်နေ မိတာ၊ သူကစပြီး ပြန်ချင်လည်းရတယ် အားမနာနဲ့ဆိုတော့ ထိုင်ချင် စိတ်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပဲ”

“ဒါလည်း လူသဘာဝပဲ”

“အဟုတ်ပဲ၊ တောင်းတောင်းပန်ပန်တွေသာ ကြံဖူးပြီး၊ သူ့လို ခပ်တင်းတင်းသမား မတွေ့ဖူးတော့ ဆန်းနေတာ”

“ပြောပါဦး စကားပြောကြည့်တော့”

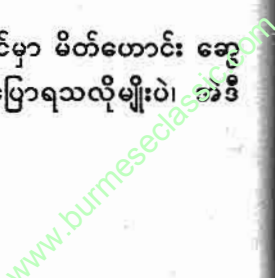
“ပိုပြီး အံ့ဩစရာတွေတွေ့လာရတယ် သီတာ”

“ဘယ်လို”

“တကယ်ပြောတာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ပြီး စကားပြောရသလိုမျိုးပဲ။ အဲဒီ အရသာ မကြုံဖူးတာ ကြာပြီလေ”

“တခြားဧည့်သည်တွေလို”

“ဧည့်သည်နဲ့ကို မတူပါဘူးဆို”

“ဟာ”

“မအံ့ဩနဲ့ သီတာ၊ ငါလည်း အစက မယုံမကြည်ပဲ၊ သူနဲ့
အေးအေးပြောနေရတာ တကယ့်လူတစ်ယောက်နဲ့ အပြင်မှာ စကား
ပြောနေရသလိုမျိုး ခံစားလာရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း လူတစ်
ယောက်လို အရေးတယူ အလေးအနက် ပြောနေတာပါလား
နားလည်ရင်း တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်။ ငါပြောမပြတ်ဘူး”

“အထူးအဆန်းပဲ”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ စိတ်မချနိုင်ခြင်း၊ အမြဲတစေသတိရှိနေခြင်း
ထို့ပြင်သာ ရင်တွင်းက မပါတဲ့ အပြုအမူအပြောအဆိုတို့ကို ကျွမ်းဝင်သူ
အံ့မဝင် ခွင့်မကျဖြစ်နေမှာတော့ အသေအချာ။

“ဘယ်မှာနေတာလဲ မြတ်နိုးဝေ”

“ဥက္ကလာ . . . ဪ . . . အင်း . . .”

“ရတယ် မဖြေချင် မဖြေပါနဲ့”

မီးမိန့်မိန့်မှာ အပြုံးကို မြင်ရင်း ရင်တွင်းက အားနာချင် သလို။

“တကယ်ပြောတာ၊ သီရိမင်္ဂလာမှာ၊ ပထမ ဥက္ကလာလို့
ပြောတာက ပါစပ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်မိတာ”

“ဪ . . . ဪ”

“ဘာတွေတွေ့ပြီး ပြုံးနေတာလဲ မြတ်နိုး”

သီတာ့စကားသံက ရှက်စိတ်ကို လှန့်နှိုးလိုက်လေသလား။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကို ပြန်စဉ်းစားနေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်လည်း တအံ့တဩ။

ရှက်စိတ်အဖြစ်မှာ ရင်လှုပ်ခနဲ ခါသွားတာ သတိထားမိရင်း
တိုယ့်ရင်တွင်းမှာ နှလုံးသားရှိနေသေးပါလား၊ နားလည်သွားခဲ့တာအမှန်။

သန်းဝေဦးကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ငန်းခွဲလေးတစ်ခုလို သူလုပ်
ခွင့်ရသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သန်းဝေဦးကျေးဇူးကြောင့် ချမ်းချမ်းသာသာ

မဟုတ်သော်ငြား မပူမပင်နေနိုင်သည့်ဘဝကို သူ့ရဲ့သည်။

ညနေ သန်းဝေဦးနှင့် တွေ့ပြီး အလုပ်စကားပြောဖြစ်၏။
အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားတော့ . . . မင်း ဒီညအားတယ်မဟုတ်လား ဟု
သန်းဝေဦးက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း မြတ်နိုးဝေဆီ သွားရအောင်”

“တော်ပါပြီကွာ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီကို ငါမှ မသွားချင်တာ”

“မြတ်နိုးဝေနဲ့ မင်း အဆင်ပြေသားပဲ”

“ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ”

“တုတ်ဘူးလေကွာ ရန်နိုင်ရာ”

“ဘာတုတ်တာလဲ”

“ငင်းဆတ်သွားရင် ရင်းနှီးသွားမှာပေါ့၊ ရင်းနှီးမှ ကျွမ်းဝင်
ထားလေ”

“တော်ပါကွာ၊ မြတ်နိုးဝေက စိတ်ကောင်းရှိပုံရတယ်”

“လုပ်ပါဦး”

“ဟိုနေ့ညက သူ့နဲ့ငါ စကားအတော်ပြောဖြစ်တယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် စကားတွေချည့် ပြောနေတာ တွေတယ်”

“သူ့အကြောင်း ငါက မေးနေတာ”

“ဘာတွေ ပြောပြလဲ”

“အဲ . . . သူ့ဘဝ အကျဉ်းချုပ်ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမေတ္တာ မရခဲ့ဘူး ပြောတယ်”

သန်းဝေဦးက သူ့စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေတာတွေ သည်း။

မြတ်နိုးဝေ၏မျက်နှာက အမြင်အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြန်၏။

ပြောခဲ့သည့် စကားသံတို့ အကြားအာရုံမှာ ရစ်ပဲနေဆဲ။

အဘိုးအဘွားကိုသာ အဖေအမေထင်ရင်း မြတ်နိုးဝေတကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။

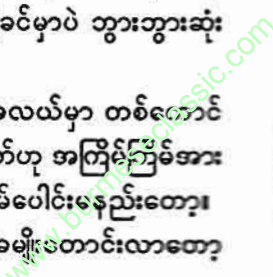
ကျောင်းအပ်တဲ့အရွယ်ရောက်တော့မှ အဖေ့နာမည် မှန်ကို သိခွင့်ရခဲ့တာ။ နောက်တော့ ဘွားဘွားက ပြောပြလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက မြတ်နိုးဝေလသားအရွယ်ကတည်းက ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြ၊ နောက် အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ထူထောင်ခဲ့ကြတာသိတော့ စိတ်ထဲမှာ အနာတစ်ခု သိ နာကျင်ခံစားရပါရော။

အဘိုးအဘွားအသက်ကြီးလာတော့ နဂိုက မခိုင်တဲ့စီးပွားရေး ထဲ လှိုင်ချင်ပြီလေ။ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံတိုင်း လျစ်လျူရှုထားရက်တဲ့ မိဘကို ခေတ်ကားမိပေမယ့် လုပ်ရက်လေခြင်းလို့ ခံပြင်းစိတ်ဝင်မိ တာအမှန်။ အဖေနဲ့ အမေဆိုတာတောင် ယုံလို့မရတာ လောကမှာ ဘယ်သူ့ဘာ သို့စရာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲဆိုတဲ့ အမေးကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် မေးနေမိပြန်ရဲ့။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းက အကောင်းဘက်ကို ဦးမထည်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို တစ်ကြိမ်ကျအပြီး နောက်တစ်နှစ်ကျောင်းပြန်အတက်မှာ ဘိုးဘိုးလူ့လောကမှ စွန့်ခွာ သွားပါရော။

နာမကျန်းဖြစ်ချင်နေတဲ့ ဘွားဘွားကို ပြုစုရင်း အလုပ်တစ်ခု ခုတို့ လုပ်ဖို့ဘဝက တောင်းဆိုလာခဲ့ပြီလေ။ ကျောင်းထွက်ပြီးအလုပ် ဝင်လုပ်ဖြစ်တာပါပဲ။ ဘွားဘွားနေထိုင်ကောင်းချိန်မှာ အချိန်ပိုလေး ဘာလေး ဆင်းနိုင်တော့ ငွေပိုငွေလျှံ မရှိပေမယ့် စားဖို့သောက်ဖို့ တော့ အလျဉ်မီသား။ အလုပ်လုပ်လို့မှ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာပဲ ဘွားဘွားဆုံး သွားခဲ့ပြန်ရော။

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ လောကအလယ်မှာ တစ်ကောင် ကြွတ်။ သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်နက်မည်မဟုတ်ဟု အကြိမ်ကြိမ်အား ဆင်း။ မျက်ရည်သုတ်ရင်း အံကြိတ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းနေည်းတော့။ စပေါ်ထပ်တိုးပြီး မပေးနိုင်တဲ့ အိမ်လခမျိုးတောင်းလာတော့

အဆောင်ကိုပြောင်းရတဲ့အဖြစ်ဆိုက်ရော။

ကံဆိုးမှုဆိုတာ တစ်ဦးတည်း မလာတတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလက်ခံလိုက်ရတော့မှာတဲ့လား။

နားအလည်နိုင်ဆုံး၊ ဘဝကို အတူရုန်းကန်နိုင်မယ့် အဖော်အဖြစ် ချစ်သူလို့သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ သူကလည်း သစ္စာဖောက်သွားခဲ့ ပြန်တယ်လေ။ အခြေခံချင်းတူ၊ ဘဝချင်းတူသူမို့ သူနှင့်ကိုယ်နားလည်နိုင်ကြမှာပဲဟု ဘဝအိမ်မက်တွေ မက်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ လက်တွဲဖော် အဖြစ်နဲ့ အဖုအထစ် အခတ်အခဲတွေကို အတူကျော်ရင်း ၊ အား ဖြည့်ဖေးကူခြင်းတို့ နှော်လင်းကြည့်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။

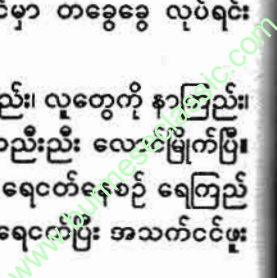
ထတယ်တမ်းကျတော့ စားနိုင်သောက်နိုင် မိဘအသိုင်း အဝိုင်း အစုံအလင်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားခဲ့တာ သိပ်တော့ထူးဆန်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခဏလောက်ပဲ ကြေကွဲရမယ့် တိစ္ဆာ။ အသည်းတွဲနာကျနေလို့ ရနိုင်တဲ့ဘဝတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူလက်ထပ်သွားခဲ့တာက ကိုယ်နဲ့ အရင်းနှီး ဆုံးတွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်း။ တိုယ်တို့ချင်း နီးစပ်အောင် သူပဲဖန်တီး ပေးခဲ့သူ။ ငွေကြေးအခက်အခဲ တအစ တိုယ်တို့နှစ်ဦးအပေါ် ကူညီဖေးမခဲ့သူလေ။

သစ္စာဖောက်ဖျက်ခံရခြင်းက ရင်တွင်းကို နာကြည်းမှု တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခံလိုက်ရသလို၊ ကြေကွဲပူဆွေးခြင်းထက် ရှက်ရွံ့နာကြည်းမှုက အထူအထည် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပါရော။ လောကမှာ ယုံကြည်အပ်သော အရာ မရှိနိုင်ပါလားဟု သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းရလိုက်ပြန် ပါရဲ့။

သည်လောက်နဲ့ ဒုက္ခတရားက ကျေနပ်ဟန်မတူ။ အလုပ်လက်ခဲဖြစ်ပြီဆိုတော့ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပမာ အဆောင်မှာ တခွေခွေ လုပ်ရင်း ထမင်းက နပ်မမှန်တော့။

ဘဝကို နာကြည်း၊ လောကကို နာကြည်း၊ လူတွေကို နာကြည်း၊ အထီးကျန်ခြင်း ဝေဒနာက ရင်ထဲမှာ အလျှံတည်းညီ၊ လေးငါမြိုက်ပြီ။

ရေနစ်နေတုန်း၊ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်၊ ရေငတ်နေစဉ် ရေကြည်တစ်စက်ဟာ ရေနစ်ဖူးသူ၊ ကန္တာရကို ဖြတ်လို့ ရေငတ်ပြီး အသက်ငင်ဖူး

သူတွေအတွက် တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးပါပဲ။
တစ်ဆောင်တည်းနေပေမယ့် မရင်းနှီး၊ တွေ့ဆုံမှုလည်း အလွန်
နည်းသူတစ်ဦးက သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်မျိုးဝင်လုပ်မလား မေးတော့
တောက်ရိုးတမျှင်၊ ရေတစ်စက်လို၊ မက်မက်မောမော လိုလိုချင်ချင်
ခေါင်းညိမ့်လိုက်မိပါရဲ့။

သည်လိုနဲ့ သည်အလုပ်ထဲ ရောက်လာခဲ့တာ။

“ရန်နိုင် . . . ငါ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်”

စကားအပြတ်မှာ သန်းဝေဦးထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။
ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချပြီး သန်းဝေဦးမျက်နှာဆီ
အကြည့်ပို့၏။

“ပြောလေကွာ”

“ပြောတိုင်းတော့ မယုံနဲ့ကွာ၊ သူတို့အားလုံးလိုလိုရဲ့ စကား တ
ဆင်တူရိုးမှားတွေ”

“တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေကိုက ဆင်တူရိုးမှားတွေ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား”

သန်းဝေဦးက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းသည်။

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် သန်းဝေဦး”

“ဘာလဲ”

“သူတို့ ဘာပြောပြော မင်းတို့က မယုံဘူး၊ မင်းတို့ ဘာပြော
ပြော သူတို့ကလည်း မယုံဘူး၊ တစ်ခုသေချာတာကတော့ မင်းတို့က
သူတို့ကို စညာတာပဲ၊ မင်းတို့ ညာတတ်မှန်းသိတော့ သူတို့ကလည်း
လိုက်ညာ၊ ဒီလိုနဲ့ မင်းတို့ကြားမှာ ယုံကြည်စရာဆိုတာကို မရှိတော့ဘူး”

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ငါပြောတဲ့ ဆင်တူယိုးမှား တကယ်ကို ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
က သူတို့တွေ အများစုက သာယာတဲ့မိသားစုက လာတာမဟုတ်ဘူး။

အဖေအမေမရှိကြဘူး။ ရှိရင်လည်း ကွဲနေကြတယ်။ အိမ်ထောင် သစ်တွေကိုယ်စီ ရှိနေကြတယ်။ ငွေကြေးချို့တဲ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ကြ တယ်။ မေတ္တာငတ်ကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဆင်တူရိုးမှား ဖြစ်နိုင်တဲ့ တကယ့် အဖြစ်တွေလို့ ငါယုံတယ်”

“မင်း မြတ်နိုးဝေ ပြောတာတွေကို ယုံတယ်ပေါ့”

“ယုံတယ် သန်းဝေဦး”

“ယုံရင် မင်းခံရမှာပေါ့”

“ဘာလို့ ခံရမှာလို့လဲ သန်းဝေဦး၊ ပြီးတော့ သူ ငါ့ကို ညာ ပြောရောအကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ဘူး”

“ညာနေတုပဲကွာ”

“ညာနေတုဝေမယ့် ညာရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိ နိုင်မယ် ငါထင်တယ်။ ငါ့ကို ညာလို့လည်း ဘာမှအကျိုးမထူးနိုင်ဘူး ဆိုတာ မြတ်နိုးဝေသိမှာပဲ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရိုးရိုးသားသားဆိုတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“ဒါဆို ငါမေးမယ်”

“အေး”

“အခု မြတ်နိုးဝေ ဘယ်မှာနေလဲ”

“သီရိမင်္ဂလာ”

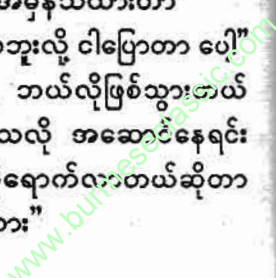
“ဟာ . . . အံ့ဩစရာပဲ။ မင်းကို အမှန်ပြောလား”

“အေးလေ . . . အဲဒါအမှန် မဟုတ်လား”

“အမှန်မို့ အံ့ဩသွားတာ။ တစ်ခါတွေတဲ့လူကို သူတို့ ပါးစပ် ထဲရှိတာ ပြောကြတာပဲ။ ငါက သိတာဆိုက အမှန်သိထားတာ”

“အဲဒါကြောင့် မြတ်နိုးဝေ ငါ့ကို မညာဘူးလို့ ငါပြောတာ ပေါ့”

“ဒါဆို အခုလို တိုက်ခန်းနဲ့ ဖုန်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာရော မင်းသိလား။ သူမင်းကို ပြောပြသလို အဆောင်နေရင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဘဝက ဒီဘဝကို သူဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ တော့ သူဘယ်ပြောပြမလဲ . . . မဟုတ်ဘူးလား”

အလွမ်းသစ်နဲ့ကျွမ်းရစ်တော်မူ

ပြုံးရင်း သန်းဝေဦးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ပြောပြတယ် သန်းဝေဦး”

“ဘယ်လို၊ ပြောပြတယ် ဟုတ်လား”

သူခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။

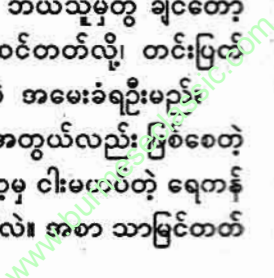
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဆိုသလို တစ်မျိုး၊ လုပ်သက် ရင့်
သူတွေက နည်းပေးလမ်းပြသွန်သင်ပေးတာက တစ်ပုံနဲ့ အတွေ့ အကြုံ
တွေ တဖြည်းဖြည်းများလာပြန်ရဲ့။ လာတဲ့သူတွေ အကြောင်းပိုပိုပြီး
သိလာ နားလည်လာပါရဲ့။

သူတို့ပြောတဲ့စကား သည်ဘက် နားကဝင်၊ ဟိုဘက်နားက
ထွက်၊ အလေးအနက် ဘယ်တော့မှ မထားမိ၊ ငါးမျှားဖို့ လာတဲ့သူဟာ
ငါးပါးသီလ လုံခြုံမှာတဲ့လား။ ငါးသက်စေ့လွတ်ဖို့တော့ ဘယ်သူမှ ငါးမျှား
နေမှာလည်းမဟုတ်။ သူတို့က ငွေကိုအစာတပ်ပြီး မျှားနေ ကြတဲ့သူတွေ။
ထိုက်ကလည်း ကိုယ့်စားဝတ်နေရေးအတွက် သူတို့ကို ပြန်မျှား။
ကြာတော့ဘယ်သူက သားကောင် ဘယ်သူက မှဆိုး မသိနိုင်လောက်တဲ့
တောဆိုးကြီးမှန်း သိလာရော။

တန်ဖိုးဆိုတာကလည်း ရှားမှ ရှိတတ်တာ။ ကျောက်ခဲနဲ့
စိန်ကြည့်ပါလား။ စိန်တွေသာ ကျောက်ခဲလို ပေါ့လို့ကတော့ ဘယ်သူ
မှ စိန်ကိုတန်ဖိုးထားတော့မှာမဟုတ်။

သိပ်ရဲလွန်းပြန်တော့ ကျောက်ခဲလို အထင်ခံရဦးမည်။ ဣန္ဒြေ
ကြီးနဲ့ ခပ်တည်တည် အလုပ်များတော့လည်း ဘယ်သူမှတဲ့ ချင်တော့
မှာမဟုတ်။ လိုက်လျောလွန်းလျှင် မြူတယ်ထင်တတ်လို့၊ တင်းပြတ်
ထွန်းတော့လည်း ဒီအလုပ်ဘာလို့ လာလုပ်လဲ အမေးခံရဦးမည်။

ဈေးလည်း မပေါ်ရအောင်၊ အနှောင်အတွယ်လည်း ပြစ်စေတဲ့
နည်းစနစ်တွေက အများသားလား။ ဘယ်တော့မှ ငါးမထပ်တဲ့ ရေကန်
မှာ ဘယ်သူက အပင်ပန်းခံပြီး ငါးမျှားနေမှာတဲ့လဲ။ အစာ သာမြင်တတ်

လို့ အတပ်ကြမ်းလျှင်လည်း ပါးစောင်မှာ ငါးမျှားချိတ်က တန်းလန်းဖြစ်
တော့မည်။ ငါးမျှားတံကိုင်းညွတ်ရုံမျှ ငါးကတွက်ပြနေလျှင် ငါးမျှား
ချင်စိတ်က ပိုလာတတ်စမြဲ။

လိုချင်တပ်မက်သည့်အရာကို လက်တစ်လှမ်းအကွာမှာထား
ပြီး နီးစေးဝေးစေအောင် ကစားတတ်ပါမှ ၊ မက်မောစိတ်ကို နှိုးဆွအပြု၊
အသိမ်းကျွမ်းကျင်ပါမှ၊ ဘယ်လောက်တန်အောင် ဘယ်လောက်ပေးရ
မယ်လို့ တန်ဈေးကို တွတ်တတ်ပါမှ သည်နေရာ ကအနေတော်ရယ်။

စကားကြီး စကားကျယ်လို့ မထင်နဲ့။ ပညာက သူနေရာနဲ့
သူ... ၊ အလွယ်ဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောပြမယ်။ အတူယှဉ်ထိုင်တယ် ဆိုတာ
ထောင်မှ မလွယ်ဘူးမှတ်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်ယုံ ကြည်နေကြ
တဲ့ ချစ်သူတွေ၊ ဆုံနေကြ ရည်းစားတွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ တကယ်တော့
သရုပ်ဆောင်နေကြတာကလား။

စ, စ ချင်း အရင်းနှီးလွန်ပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် လိုက်လိုက်လျှော
လျှော ထိုင်လိုက်တာနဲ့၊ တန်ဖိုးကို လျှော့ပြီးတွက်တော့မှာ အသေ
အချာ။ တစ်တောင်ကွာ နှစ်တောင်ကွာ ထိုင်မိလျှင်လည်း ဘဝင်ကျ
မည်မတုတ်။ မနည်းလွန်း မများလွန်း ပခုံးစွန်းပေါ်လက်တင်နိုင်
လောက်သည့်နေရာမှာ ထိုင်တာ အကောင်းဆုံးတဲ့။

ပခုံးပေါ်လက်အတင်၊ ရင်ခွင်ထဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို လှဲချင်
လည်း လှဲချလိုက်နိုင်သား။ လက်တစ်ဖက်က စည်းဝါးလိုက်ချင်လည်း
လိုက်ပေတော့။

အဲသည်လို ပညာတွေ ဆည်းပူးရင်း ငါးမျှားချိတ်ကို မထီ
အောင်ရှောင်ပြီး ငါးစာကို ဟပ်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဦးမင်းလွင်
ရဲ့မြူးထဲက ရုန်းယူတဲ့အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးပါလေရော။

“ငါတော့ အတော်အံ့ဩနေတယ်၊ မင်းကို ဘာလို့ ငယ်ပေါင်း
ကြီးဖော်လို့ ရင်ဖွင့်နေရတာလဲ”

“သူက တခြားသူတွေနဲ့ ငါကမတူဘူးဆိုတာ သိတယ်တဲ့၊ အဲဒီလို စကားအမှန်ပြောဖို့လူဟာ သူတို့အတွက် ရှားတယ်တဲ့၊ လူတွေ ထည်း ဒီလိုစကားတွေ နားထောင်ဖို့ လာကြတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ”

“အင်း . . . ဒါတော့ ဟုတ်တာပဲ”

“သူက ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ပြောသလို ပြောနေတာပဲ”

“ဦးမင်းလွင်နဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“မင်း သိပြီးသားနေမှာပါ”

“သီတာနဲ့ သူက အရင်းနှီးဆုံးလေ၊ သီတာဆီက ငါသီတာ၊ တခြားသူတွေကတော့ ထင်ကြေးနဲ့ ရမ်းပြောကြတာနေမှာပေါ့”

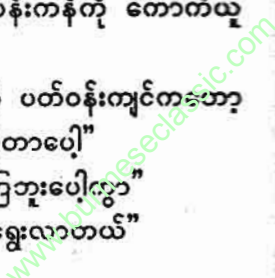
“သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဦးမင်းလွင်နဲ့ မြတ်နိုးဝေတ ခင်းနဲ့ သီတာလို့ သံယောဇဉ်ရှိသွားကြတယ်၊ အမြဲလိုလိုတွေ့ပြီး ကြာတော့ ဦးမင်းလွင်စကားတွေကို ယုံလာတော့တာဟေ့၊ ဦးမင်းလွင်က လူလွတ်ပါ လူပျိုပါ ပြောတော့ အားကိုးစရာ ထင်လိုက်တာပေါ့၊ လက်ထပ်ပါသော် ဆိုတဲ့ စကားလည်း ယုံလိုက်တာပေါ့၊ ဦးမင်းလွင်ရဲ့ တိုက်ခန်းကို လိုက် ထည်တော့လည်း လူပျိုတစ်ယောက်နေတဲ့ အခန်း ဆိုတာ အခိုင်အမာ ထုံစရာဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ တကယ်လက်ထပ် တော့မယ်ဆဲဆဲမှာမှ ဦးမင်းလွင်က သားကြီး မယားကြီးရှိတာ ပေါ်သွား ပြီး သူမိန်းမလိုက်လာတွေ၊ ရှောင်ပေးဖို့ ပြော၊ အဲဒီတယ်လီဖုန်းပါတဲ့ တိုက်ခန်းကို လျော်ကြေးသဘောပေးပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာ ဒါပဲ . . . ခင်းကြားတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

စကားရှည်ကိုဖြတ်ပြီး ရေဇွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူ မော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလာတဲ့ အချို့ကြီးရအောင် ချူလိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“သူတို့အပေါ် အကောင်းမမြင်နိုင်ကြဘူးပေါ့လွှာ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မြတ်နိုးဝေတ လူရွေးလာတယ်”

“သူ လူတွေကို မယုံတော့တာလည်း မဆန်းပါဘူးလေ၊ သူ့ဘဝ
က မယုံအောင် သင်ပေးခဲ့တာပဲ”

“ပြီးတော့ လူတွေကလည်း သူတို့ကို မယုံတာပါတယ်၊ အဲဒါကို
သိပြီးသူတို့ အသိစိတ်ကလည်း လူတွေကို ပြန်မယုံအောင် ဖြစ်လာရော”
သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မြတ်နိုးဝေကို တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တဲ့
ဆန္ဒ သူ့မှာဖြစ်လာမိတာ အမှန်။

ဒါပေမဲ့ သူက မြတ်နိုးဝေကို နေရောင်ရဲ့ အလင်းမှာသာ
တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တာတလား။

မှောင်မိုက်လွန်းညများမှာ မြတ်နိုးဝေကို သူမတွေ့ချင်ပြန်။

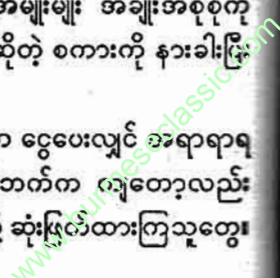

ဧည့်သည်သာ ထာဝရအမှန်တဲ့ . . .

အဲဒီစကား ဖြစ်နိုင်ပါသတဲ့လား။ လောကမှာ အမြဲမှန်သူ
အမြဲမှားနေသူတွေ ရှိပါသတဲ့လား။ စဉ်းစားမိတိုင်း ဟားတိုက်ရယ် စရာ၊
အမှန်တွေစုပြီး အမှားဖြစ်မလာနိုင်ပေမယ့် အမှားနှစ်ခုပေါင်းပြီး အမှန်
အတုတွေက ဒုနဲ့ဒေး။

ပိုက်ဆံပေါက်တိုင်း ဧည့်သည်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဧည့်သည်တိုင်း
လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်တာတော့ အသေအချာ၊ ဒေါင်ချာစိုင်းအောင်
မူးပြီး ကွေးနေအောင်ကတတ်တဲ့ဧည့်သည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုရစ်ပြီး
စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ ဧည့်သည်၊ စားပွဲကန် ဖန်ခွက်ခွဲ မိုက်ကရိုဖုန်း
တို့ ပစ်ပေါက်ချင်တဲ့ ဧည့်သည်။ ဧည့်သည်အမျိုးမျိုး အချိုးအစုံစုံကို
ကြုံရင်းတွေရင်း ဧည့်သည်သာ ထာဝရအမှန်ဆိုတဲ့ စကားကို နားခါးဖြိုး
ဘဝင်မကျချင်တော့။

ဧည့်သည်တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ကျော်က ငွေပေးလျှင် အရာရာရ
နိုင်သည်ဟု ထင်တတ်သူတွေ။ မြတ်နိုးဝေတို့ဘက်က လျှော့လည်း
ငွေရပြီး တန်ရာတန်ကြေး အနည်းဆုံးသာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသူတွေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာ မှဒီတာနဲ့ ကရုဏာအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်သတဲ့ . . . ။ အဲဒီလို ကြားခဲ့သိခဲ့ပေမယ့် မြတ်နိုးဝေ တို့နေရာမှာ အချစ်ဆိုတာမရှိ။ အချစ်၏အဓိပ္ပါယ်ကို လွဲမှားစွာ အသုံးချနေသူတွေချည်း။

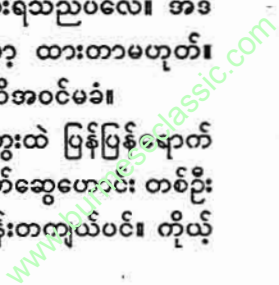
သည်မှာလောက် 'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့စကား ဖောဖောသီသီ အသုံးများတာ မရှိနိုင်။ 'ချစ်တယ်' 'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားနောက်ထွယ်က အဓိပ္ပါယ်ဘာကိုရည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ အားလုံးက နားလည်ဘာပေါက်ပြီးသား။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြားတိုင်း တစ်ခါကျောချမ်းသတဲ့။

'ချစ်တယ်' ပြောပြီး ချစ်လားမေးရင် မချစ်ဘူးဖြေမိတာမရှိ။ ဦးစားဦးမယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာမသုံး။ ဘာမှစဉ်းစားနေစရာလည်းမလို။ သူက မူးပြီးပေါ့ပေါ့ပြော၊ ကိုယ်ကလည်း အလိုက်အထိုက် ပြန်ဖြေ၊ နောက်တစ်နေ့ ဘယ်မှာတွေ့ချင်တယ်ပြောရင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်။ ငြီးလျှင် သွားတွေ့ဖို့ နေနေသာသာ ဖယ်ရီပေါ်ရောက်တာနဲ့ အရာအားလုံးကကျန်ခဲ့ပြီပဲ။ ရင်ထဲမပြောနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှပါမလာတတ်။

ကိုက်တစ်ရာစကားတဲ။ အခန်းနဲ့ ကိုက်တစ်ရာဝန်းကျင်သာ သည်စကားတွေက အတည်။ ကိုက်တစ်ရာကျော်တာနဲ့ အားလုံးထေထေလွင့်ပျောက်။

အမြဲလာတဲ့ ဧည့်သည်ပေါ့။ ကပ်စတန်မာ . . . တဲ့။ သူတို့ဘာတော့ မြတ်နိုးဝေတို့အတွက် အထူးအရေးပါသူပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကိုယ်က သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လို့ရတဲ့အဆင့်။ ကိုယ်ခေါ်တိုင်း မငြင်းတဲ့အဆင့်။ ဒါမျိုးဆို ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုဦးစားပေးရသည်ပဲလေ။ အဲဒီကပ်စတန်မာဆိုတာတောင် အလေးအနက်တော့ ထားတာမဟုတ်။ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားတတ်ပေမယ့် ရင်ထဲအထိအဝင်မခဲ။

ဦးရန်နိုင်နှင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေ အတွေးထဲ ပြန်ပြန်ရောက်လာတော့ ဘာသာအံ့ဩစိတ်ဖြစ်မိပြီပဲ။ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦးအထိတရားတန်း ရင်ဖွင့်ပြုဖြစ်ခဲ့တာလည်း အဆန်းတကျယ်ပင်။ ကိုယ့်

အကြောင်း အဖြစ်မှန်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်အံ့မိတာကိုက နားမလည် နိုင်စရာ။

တစ်ခါတစ်ခါ အာရုံမှာ ပေါ်လာတတ်သည့် ယောက်ျား ပီသသော ထိုမျက်နှာကို ကြိုးစားဖျောက်နေမိတာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ပြန်ဆုံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘဲ ပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လေ မလား မျှော်မိရင်း ရင်ခုန်ချင်ပြီ။

သူနှင့်တွေ့မှ လူတစ်ဦးနှယ် ပီသချင်ပြီတဲ့လား။ နှလုံးသားက ထာဝရ သေဆုံးသွားတာ မဟုတ်ပြန်။

ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ အမေ့အတွက် ဆေးဝယ်ပြီးတော့ အချိန်က စောနေသေးတာသိသည်။ အလုပ်ကိစ္စသွားတွေ့စရာရှိတာက ညနေသုံး နာရီခွဲ ငယ်တို့မှာရှိကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီ သာသာ။ ကားရပ်ထား ရာဆီသွားဘဲ ဝှေ့ဒိုးနပ်ဆိုင်ဘက် ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမည်တွေး၏။

“ဦး . . . ဦးရန်နိုင်”

ဆိုင်ထဲတို့ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် အပေါက်ဝနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲမှ လှမ်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်၏။

“ဟာ . . . မြတ်နိုးဝေ၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

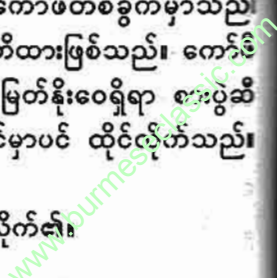
“ဟုတ်တယ် ဦး . . . ဒီမှာလာထိုင်လေ”

“ခဏနေဦးနော် . . . ကော်ဖီ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ကောင်တာဆီ လျှောက်သွားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသည်။ သည်နေ့ ခါတိုင်းနှယ် လူသိပ်မများတာ သတိထားဖြစ်သည်။ ကော်ဖီ ပန်းကန်တင်ထားသော ပန်းလေးကိုယူရင်း မြတ်နိုးဝေရှိရာ စားပွဲဆီ လျှောက်၏။ ပန်းကိုတင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဈေးလာဝယ်တာလား”

မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“စကော့ဇေးမှာ အကျီချုပ်ထားတာ လာရွေးတာဦး။
ဦးတရော”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ရှိတာ အချိန်စောနေသေးလို့”

“ဖုန်းဆက်မယ်ဆို ဆက်လည်း မဆက်ဘူး”

မြတ်နိုးဝေကိုကြည့်ယင်း သူပြုံးနေမိသည်။

“ဆက်ဖို့ သတိရတဲ့အချိန်က စောနေလို့ နိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး
သေ တွေးပြီးမဆက်ဖြစ်တာ၊ တစ်ခါခါကျတော့လည်း မြတ်နိုးဝေ အလုပ်
သွားခါနီးဖြစ်နေမှာပဲဆိုပြီး မဆက်ဖြစ်ဘူး”

“ဟိုကိုမလာဘူးဆိုတာတော့ သိပါတယ်၊ ဖုန်းများဆက်မ
ထားလို့၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဟို အတူလာတဲ့ဦး လာတာတွေ့တယ်၊
ဆီတာဦးလေ”

“သန်းဝေဦး”

“နာမည်တော့ မြတ်နိုးမသိဘူး၊ ဦးမပါဘူးလားလို့ မေးမိ
သေးတယ်”

“သူက ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ် မြတ်နိုးရဲ့၊ ပိုက်ဆံသုံးနိုင်တဲ့
သူတွေ သွားတဲ့နေရာ၊ ဦး ဘယ်လိုလာနိုင်မလဲ”

“ပိုက်ဆံ ရှာနေရပေမယ့် ပိုက်ဆံကိုမြတ်နိုးကတော့
ထပြည်းဖြည်းနဲ့ မုန်းလာတယ်”

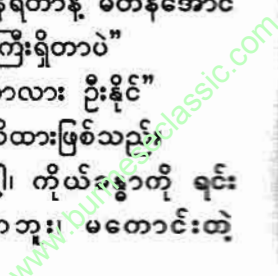
မြတ်နိုးဝေ၏မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ စူးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သေး၏။
ဆိုထားဆဲအကြည့်မှ မြတ်နိုးဝေက လွဲသွားသည်။

“ပိုက်ဆံရှာဖို့ အရင်းအနှီး လိုတာတော့အမှန်ပဲ၊ ငွေကြေး၊
အတတ်ပညာ တစ်ခုခုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံပြန်ရတာနဲ့ မတန်အောင်
ပေးလိုက်ရတဲ့ အရင်းအနှီးတွေလည်း အများကြီးရှိတာပဲ”

“ကိုယ်ခန္ဓာကို ရင်းနှီးတာကို ပြောတာလား ဦးနိုင်”

ဦးနိုင်ဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်တာ သတိထားဖြစ်သည်။

“အင်း . . . အဲဒါလည်းပါတာပဲပေါ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရင်း
တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုတည်းမကဘူး၊ မတောင်းတဲ့

မိန်းကလေးဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်၊ နာမည်ဆိုးရလာတာလည်း အရင်း အနှီးတစ်ခုပဲလေ”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်နော်”

“မြတ်နိုးတို့အလုပ်ဆိုရင်လည်း ကြေးစားလို့ မသတ်မှတ်ပေမယ့် အဲဒီနီးပါးပဲ လူတွေက ထင်ထားတတ်ကြတာ၊ အားလုံးမဟုတ်ပါဘူးလို့ မငြင်းနိုင်ပေမယ့် မဟုတ်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးရှိတာ တော့ အခုနဲ့ပဲ ဒါပေမယ့် လူတွေက သိမ်းကျုံးပြီး အထင်သေးကြတာ ပဲ”

“အဲဒီအထင်သေးခံရတာ မြတ်နိုးတို့ ပေးလိုက်ရတဲ့ အရင်းအနှီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ လူတွေကို လိမ်တတ်ညာတတ်၊ စကားကိုပေါ့ပေါ့ ပြောတတ်တာတွေလည်း မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေပေါ့၊ အဲဒါတွေလည်းတိုသံစရိုက်တစ်ခုလို စွဲလာပြီဆိုရင် ကိုယ်ပေးလိုက်ရတဲ့ အရင်း အနှီးပဲ”

“တချို့ဆို ချူတာသိပ်ကျွမ်းတဲ့သူတွေရှိတယ် ဦးရဲ့၊ ရသလောက်ချူလို့ ပြီးတော့ ကန်ထုတ်၊ လိုက်လာတွေ ရန်ဖြစ်ကြတာတွေမြင်ဖူးတယ်”

“အဲဒီလို ချူတတ်မြူတတ်တဲ့အကျင့်မျိုးရှိတဲ့ အဆင့်ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကြေးစားမိန်းကလေးထက် ပိုပြီးအဆင့်နိမ့်သွားပြီ မြတ်နိုးဝေ၊ ကြေးစားက သူ့ကြိုက်ဈေးကိုတောင်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာပဲပျက်စီးတာ၊ အခုန ဟာမျိုးက ကိုယ်ခန္ဓာရော စိတ်ဓာတ်ပါ ပျက်စီးသွားတာလေ”

“မြတ်နိုး ဒီအလုပ်မှာ မပျော်ဘူး ဦးရယ်၊ ဦးပြောသလို စရိုက်ဆိုးတွေ အကျင့်ဆိုးတွေ ရလာမှာပဲ စိုးတယ်”

“တခြားအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတာပဲ မြတ်နိုးရယ်”

မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးရင်းကြည့်၏။

“အမှန်ပြောမယ်နော် ဦး”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အရမ်းဆင်းရဲခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီဘဝပြန်ရောက်မှာ ကြောက်
တယ်၊ ပြီးတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ငွေရှာရပြီး သုံးရဖြုန်းရတဲ့ အပေါ်မှာ
သာယာနေတယ်၊ အဲဒါတွေ တွေးပြီး အလုပ်မထွက်ရဲတာ၊ ဒီလောက်
စင်ငွေမျိုး ဘယ်လိုမှ ရှာမရနိုင်ဘူးသိတော့ ရတုန်းလိုချင်မိတာ အမှန်ပဲ
ဦး”

စားပွဲပေါ်ကို လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ခေါက်ရင်း သက်
ပြင်းငွေငွေချမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြတ်နိုးပြောတာ မငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်ပါပဲ၊
ဆိုးစောစောက ပြောခဲ့တာကို ပြန်ကောက်ပြီး စဉ်းစားရအောင်၊ ဒီငွေ
တွေအတွက် မြတ်နိုးရဲ့ ကောင်းတဲ့စရိုက်တွေ၊ အကျင့်သိလတွေကို
ရင်းမှာလား”

“မရင်းချင်းဘူး ဦး”

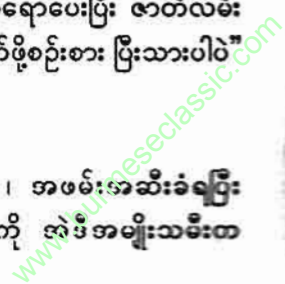
“ဒီစိတ်မျိုး ရှိနေသေးရင် မြတ်နိုး တစ်နေ့ ဒီငွေတွေကို စွန့်
ခွာနိုင်မှာပါ”

“အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ အများစုကလည်း အငယ်အနှောင်း
သူများအိမ်ထောင်ကို လုတဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ အပျော်မယား၊ အဲဒီ
အထန်းအစားထဲမှာ မြတ်နိုးမပါချင်ဘူး၊ ဦးမင်းလွင်နဲ့တုန်းက တကယ်
မိသူ့ကို လူပျိုလူလွတ် ထင်ခဲ့မိတာ၊ တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေကိုပါ နာမည်
ပြောင်း ဘာညာလုပ်ပေးတော့ အဟုတ်ထင်တာပေါ့၊ သူ့အမျိုးသမီး
နဲ့တွေ့မှ အဖြေကရှင်းသွားတာ၊ ကံကောင်းလို့ အငယ်ဖြစ်တော့မလို့လေ၊
မြတ်နိုးက နှောင့်ယှက်မယ်ထင်လို့လား မသိပါဘူး၊ တိုက်ခန်းကိစ္စတွေ
ဘာတွေလည်း သူ့အမျိုးသမီးက ရက်ရက်ရောရောပေးပြီး ဇာတ်လမ်း
ဖြစ်တာ၊ ဘာမှရရ မရရ မြတ်နိုး ကလည်း ဖြတ်ဖို့စဉ်းစား ပြီးသားပါပဲ”

“တစ်ခုပြောပြမယ် မြတ်နိုးဝေ”

“ပြော ဦး”

“လင်ရယ်၊ သားရယ်၊ မောင်ရယ် ၊ အဖမ်းအဆီးခံရပြီး
သေခက်ချမှတ်ထားတယ်တဲ့၊ ဘုရင်ကြီးဆီကို အဲဒီအမျိုးသမီးက

အသနားခံတော့ သုံးဦးထဲက ကြိုက်ရာတစ်ဦး အသက်ချမ်းသာ ပေးမယ် ဆုံးဖြတ်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ အမျိုးသမီးက သူ့မောင်အသက်ကို ချမ်းသာ ပေးဖို့ ရွေးလိုက်တယ်တဲ့”

“လင်နဲ့ သားကို မောင်လောက် မချစ်လို့လား”

“မတုတ်ဘူး မြတ်နိုးဝေ၊ လင်နဲ့သားက အစားပြန်ရနိုင်တဲ့ အရာတွေတဲ့၊ မောင်က အစားပြန်မရနိုင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ဘာပြောချင် တာလဲဆိုတော့ လောကမှာ ရွေးချယ်စရာကြုံလာရင် အစားပြန်မ ထိနိုင်တာတို့ ဦးစားပေးသင့်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ငွေကြေးဆိုတာ အချိန် မရွေးရွေးရနိုင် အစားထိုးနိုင်ပေမယ့် ပွန်းပဲ့သွားတဲ့ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ တရားတာ သယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ပါဘူး မြတ်နိုး”

တေးဖြတ်ပြီး လက်မှန်ရီကို ကြည့်သည်။

“သွားတော့မှာလား ဦး”

“အချိန်နီးလာပြီ သွားမှ”

“ဦးနဲ့ စကားပြောရတာ ကောင်းတယ်၊ မြတ်နိုးက ဦးနဲ့ အဲဒီ လို့ စကားပြောရတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး တခြားသူတွေဆီက မရနိုင် ဘူးလေ”

“ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ မြတ်နိုး အားရင် စကားပြောရတာပေါ့”

“တစ်နာရီကျော်ရင် မြတ်နိုး အိပ်ရာက နိုးနေပြီ၊ ဆက်လိုက်၊ မြတ်နိုးတို့အနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်းကောင်းတွေ အများ တြီးပဲ”

“ကဲ သွားမယ် မြတ်နိုး”

ပြုံးပြ ခေါင်းအညိတ်၊ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်ကို မြင်နိုင်သလို။

အသံကြားရုံမျှဖြင့် အတွေးမှာ သူပုံပေါ်လာပြန်တာ ဘာဖြစ် လို့ပါလဲ၊ သူ့မျက်ဝန်း၏ အစူးအရှုအကြည့်က ထာဝရသင်္ဂါရု နေစေရော ရည်ညွှန်းလေသလား၊ စကားသံ၏ အပျောင်းအနွဲ့မှာ မျောပြီး လောက

မို့ မေ့ထားလိုက်ချင်ပြီ။

တယ်လီဖုန်းမှ သူ့အသံ ပျောက်သွားမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးပူ နေချင်ပြီ။ သူ့ ဖုန်းချတော့မယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်နေသလို၊ နောက်ရက်တွေ ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောမိသည့်စကားက အသနားခံနေသလို ဖြစ်မလားပဲ။

မိဘနှစ်ပါး အသက်ရှင်လျက်ရှိမှန်းသိပြီး မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ဘဝ၊ လောကထဲက တစ်ကောင်ကြွက် မြတ်နိုးဝေအဖို့ သူ့စကား ဆွေကမိဘနှစ်ပါး ဆုံးမနေသလို။ အားငယ်စိတ်ပျက်မှုတွေ ကြားတော့ အေးမအားပြည့် စေတဲ့ စကားကို သူ့ငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ကောင်းဆစ်ယောက်က ပြောကြားနေသလို။ စေတနာစကားတို့က နှလုံးသားတို့ ပူနွေးစေခဲ့သည်ပဲ။ အကြင်နာစကားတို့က မျှော်လင့်အား ထားမှုကို ချစ်သန်စေခဲ့သည်ပဲ။

တစ်သက်တာ ရှည်လျားမည့် ဘဝလှိုဏ်ခေါင်းရှည်အတွင်း အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသူနယ် . . . ။

တွယ်တာမှုကင်းပြီ ထင်ထားသည့် ရင်၏အလှုပ်အရွှားက နှလုံးသားရှိသူအဖြစ် ပြန်လည်မွေးဖွားပြန်စေသည်ပဲ။

သူပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမှီရင်း ရင်တွင်းသောကကို ဖြေလျှော့ချင်ပြီ။

သူ့ရင်ခွင်ကြားမှာ ခေါင်းထားရင်း ချစ်ခြင်း၏ ချိုမြိန်မှုကို ခံစားချင်ပြီ။

သူ့နှုတ်တွေမှ ဘဝသည် စ၍ လောကကို ရဲရဲကြည့်ချင်သူ ဖြစ်လာတော့သည်ပဲ။

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း သန်းဝေဦးက မျက်ခုံးနှစ်ဖတ် တွေးညွတ်အောင် တွန်းပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ မျက်နှာကမရယ်မပြုံး။

“နေပါဦး မင်းဖုန်းဆက်တာတော့ ငါသိတယ်၊ မင်းတို့တ

www.burmeseclassic.com

အပြင်တွေ ဘာတွေမှာ တွေ့နေကြပြီပေါ့”

“အအေးဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားပြောတာပါ”

“ငါ ရှင်းရှင်းမေးမယ် ရန်နိုင်၊ မင်းက မြတ်နိုးဝေကို ဘယ်လိုသဘော တွဲတာလဲ”

“ငါ တွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ သူ့ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်တာ”

“ဘာတွဲ”

“ငါ သူ့တို့ တကယ်ချစ်တာ သန်းဝေဦး”

“မင်းဈေးနေလား ရန်နိုင်”

သူ သန်းဝေဦးဖုတ်နွာကို ကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။

သန်းဝေဦး သူ့တို့ သည်လိုပြောမည်၊ အပြစ်တင်မည်ကို ကြို

တင်သိပြီးသား။

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညာချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မညာချင်ဘူး၊ သူနဲ့ဖုန်းထဲက စကားပြောရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သုံးလေးခါတွေပြီးတော့ ငါသူ့ကိုချစ်တယ် ပြောလိုက်တာပဲ”

“သူကလည်း ချစ်တယ် အဖြေပေးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

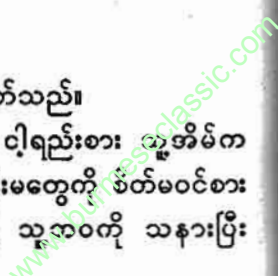
“ဘာဆန်းလဲကွာ၊ သူတို့ပါးစပ်က ထမင်းစားရေသောက်ပြောနေကျစကားပဲဟာ”

“သူ့ရင်ထဲက စကားလို့ ငါယုံတယ်”

“ဟာ . . . ရန်နိုင်”

သန်းဝေဦး နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သည်။

“မင်းသိပါတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ငါ့ရည်းစား သူ့အိမ်က သဘောတူတဲ့သူနဲ့ ယူသွားကတည်းက ငါမိန်းမတွေကို ခိတ်မဝင်စားခဲ့တာ၊ အခု ငါမြတ်နိုးကို တကယ်ချစ်လို့ သူ့ကံကို သနားပြီး

နားလည်လာလို့”

“တော်တော့ ရန်နိုင်၊ မင်းမှာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိလို့ ငါစိတ်ပူတာ။ မြတ်နိုးဝေတို့က နောက်ကျ နေပြီးသား”

“မင်း ဒီလိုပဲထင်မယ် ငါတွေ့ပြီးသားပါ”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ် . . . ၊ တကယ်ဖြစ်နေကြတာ၊ ငါက ဒီလောကအကြောင်းတွေ ကောင်းကောင်းသိနေလို့”

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ မင်းသိတာလည်း မမှားနိုင်ပါဘူး၊ မင်းတို့လို ဧည့်သည်တွေက ငွေနဲ့ သာယာမှုကို ဝယ်တယ်၊ သူတို့က ထူထပ်ကြင်နာမှု မေတ္တာအတုအယောင်တွေကို ပြန်ရောင်းတယ်၊ ဒါတွေက အလုပ်သဘောလေ၊ မြတ်နိုးဝေမှာလည်း ဒီလိုအလုပ်သဘောမျိုးလုပ်ခဲ့တာတွေ ရှိမှာပေါ့၊ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာ စစ်လို့ ငါ့သံတယ်”

“မင်း ဘာနဲ့တိုင်းမလဲ”

“ခဲစားမှုနဲ့တိုင်းမယ် သန်းဝေဦး”

“မင်း တကယ်ရူးသွားပြီး ရန်နိုင်”

“ဘာလဲ . . . မြတ်နိုးဝေတို့လို မိန်းကလေးတွေမှာ ခဲစားမှုဆိုတာ၊ အချစ်ဆိုတာ မရှိရတော့ဘူးလား”

“မရှိကို မရှိတော့ဘူး ရန်နိုင်”

“လူပဲကွာ”

“လူအစစ် မဟုတ်တော့ဘူး”

“အားလုံး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

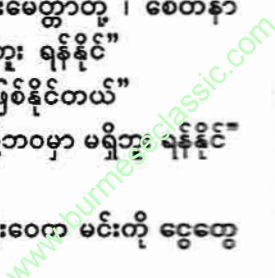
“အဲဒီနေရာက လူတွေဆီမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ၊ စေတနာတို့ တတိတို့၊ သစ္စာတို့ဆိုတာ တကယ်မရှိနိုင်ဘူး ရန်နိုင်”

“ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အလုပ်ခွင်ထက် အရေးကြီးတာ သူတို့ဘဝမှာ မရှိဘူး ရန်နိုင်”

“ငါ မယုံဘူး”

“အေး မယုံရင်ကြည့်နေ . . . မြတ်နိုးဝေက မင်းတို့ ငွေတွေ

အတွက် တွဲတာမဟုတ်ဘူးထား၊ သူ့ အပျင်းပြေ ကစားစရာ အသစ် ကလေးတစ်ခု ရသလို မင်းကို အပျော်တွဲတာပဲ”

“မင်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မြတ်နိုးဝေ တို့အပေါ် ဒီလိုမြင်မှာပဲလေ၊ ဒါက သူတို့ ပြန်ပေးဆပ်နေရတဲ့ လျော် ကြေးပဲ၊ ငွေလွယ်လွယ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးပဲ၊ ငါ ဒီလိုပဲ နားလည်ထားတယ်”

“မင်းနဲ့သူ့ အခု သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီပေါ့”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သန်းဝေဦးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရင်း ဆရာပြုံးပြုံးသည်။

“ရည်းစားဖြစ်ဖြစ် . . . ချစ်သူဖြစ်ဖြစ် . . . သူတို့ဘဝမှာ ထပ်စတန်မာယောက် အရေးမပါနိုင်ဘူး ရန်နိုင်၊ ရည်းစားချိန်းရင် အေးထဲအချိန် ရှိနိုင်ဝေမယ့် ကပ်စတန်မာ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရင် အလုပ် ထို့ ယောရတဲ့သူ မရှိဘူး၊ ချစ်သူစိတ်ကောက်တာ သူတို့ ခံနိုင်ပေမယ့် ထပ်စတန်မာ ငြိငြင်မှာ သူတို့ သိပ်ကြောက်ကြာတယ်”

လေဝူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ဆိုင်ပြင်ကို ငေးကြည့်မိ သည်။ အနီးဆုံးပတ်ဝန်းကျင်မှ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း၏ အတိုက် အခိုက်စကားကိုစပြီး ကြားရပြီပဲ။ နောက်လည်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သည်လိုပင် ထိုးနှက်ကြဦးမည်လေ။

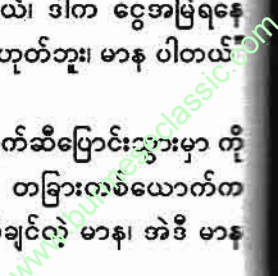
“ငါ့ကို မြတ်နိုးက ဒီကိစ္စ ပြောပြဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုပြောလဲ”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကပ်စတန်မာကို ဝရုစိုက်တယ်၊ အငြိငြင်မခံချင်ဘူးဆိုတာ သူလည်းဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါက ငွေအမြဲရနေ လို့ ငွေထွက်နေလို့ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ မာန ပါတယ်”

“ဘာမာနလဲ”

“ကိုယ့်ကပ်စတန်မာ တခြားတစ်ယောက်ဆီပြောင်းသွားမှာ ကို မခံချင်တဲ့မာန၊ ကိုယ်က ထိန်းမထားနိုင်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်က ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုသာသွားတာ၊ အဲဒါတွေကို မခံချင်လို့ မာန၊ အဲဒီ မာန

အလွမ်းသစ်နဲ့ကျွမ်းရစ်တော်မူ

ကြောင့် အဲဒီလိုအဖြစ် မခံချင်ကြဘူး၊ အများစုက သူတို့အလုပ် မဆင်း
ဆုံးရက်ကိုတောင် ကပ်စတန်မာကို ကြိုဖုန်းဆက်ပြောတယ်တဲ့၊ အဲဒီရက်
လာပါနဲ့ပေါ့”

“အဲဒါတွေက ဟုတ်ပါတယ်”

“ထားပါကွာ၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မြတ်နိုးဝေအလုပ်ထွက်
ထိုင်တာနဲ့ ပြီးသွားမှာပါ”

“ဟာ . . . သိပ်စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ရန်နိုင်၊ မင်းကို ချစ်လို့တော့
မြတ်နိုးဝေ အလုပ်မထွက်ဘူး၊ ငါလောင်းရဲတယ်၊ ငါတွေ့ဖူးသမျှတ
ရည်းစားတွေ ချစ်သူတွေကို ဖြတ်ပြီးစွန့်ပြီး ဒီအလုပ်ရောက် လာကြာ
တာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ သူ့ကို ယုံနေမိတာတော့အမှန်ပဲ သန်းဝေဦး၊
မြတ်နိုးဝေ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ် ငါယုံတယ်”

“တစ်နေ့ မင်းခံရတဲ့အခါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ထား
ပေါ့ကွာ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ၊ ချစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ
ဖြစ်ရခြင်းသာ ရင်၌လွှမ်းမိုးသည်၊ ချစ်သူ၏ အရိပ်မည်းသည် ပတ်ဝန်း
ကျင်၏ ယုံကြည်မှုကို ယုတ်လျော့စေသည်ပဲ။

ရင်ထဲက မေတ္တာတရားသည်ပင် ကိုယ်ကျင့်လည်ခဲ့ရာ အရိပ်
မည်း၏ အစွန်းအထင်းကို ခံရတတ်ပါသလား။

မြတ်နိုးဝေကိုတော့ သည်စကားတွေ ပြန်ပြောရပေဦးမည်။

မြစ်ချောင်းတိုင်း မြစ်ခွင့်မရတဲ့ဘဝ
မမြစ်ချောင်းတိုင်း မြစ်နေရတဲ့အလွမ်း
တမ်းတခြင်းနဲ့သောက
မင်း ဘာလို့ ... ခြေရာချခဲ့ရတာလဲကွယ် ...

(၁)

“ဦးရင်ထဲမှာရော မြတ်နိုးကို သံသယရှိနေတာပဲလား”
သန်းဝေဦးနှင့် ပြောဖြစ်သည်များကို ပြန်ပြောပြအပြီး
မြတ်နိုးဝေက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်း
ပြလိုက်၏။

“မေတ္တာတရားဟာ သံသယအားလုံးကို ချေဖျက်နိုင်ပါတယ်
မြတ်နိုးရယ်”

“ဦးသန်းဝေဦးကိုလည်း မြတ်နိုး စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူပြောတာ
တွေလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်တာပဲဟာ။ ဦးနဲ့မတွေ့ခင်အထိ
မြတ်နိုးရင်ထဲမှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိခဲ့တာ သေချာတယ်ဦး။ ဦးသန်းဝေဦး
ပြောသလို အားလုံးအတုတွေချည်းပါပဲ။ အတုတွေချည်း အဖြေပေးနေ
တတ်သူတွေဆီက အစစ်ထွက်လာတော့လည်း အစစ်လို့ ချက်ချင်းမယုံ
ချင်ကြတာ သဘာဝပဲ ဦးရယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဦးက သန်းဝေဦးပြောတာတွေပြန်ပြောပြတာ ပတ်ဝန်းကျင် အသံကို မြတ်နိုးသိစေချင်လို့ပါ။ သန်းဝေဦးကိုလည်း ပြောပြမယ် ဆို အသိပေးပြီးသားလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အသံ၊ အထင်အမြင်ကို မြတ်နိုးသိခွင့်ရပြီး ဒီအလုပ်ကို စွန့်ရဲစေချင်လို့ပဲ မြတ်နိုးဝေ”

မြတ်နိုးဝေထံမှာ သက်ပြင်းချသံဖွဖွကို ကြားရ၏။ ဆံပင် ဇွားကို လက်ထည့်ပြီး သပ်တင်ပြန်သည်။

“ဦးကို မြတ်နိုးပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ လောလောဆယ် ထွက်ဖို့ သတ္တိမရှိတာ အမှန်ပဲ”

“မြတ်နိုးကို ဦးမေးမယ်နော်”

“မေးလေ”

“မြတ်နိုး . . . ဦးကို တကယ်ချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့”

“ဒါဆို လက်ထပ်မှာလား”

“ရှင်”

“လက်ထပ်မှာလားလို့ မေးတာ”

“နေပါဦး . . . ဦးက မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားလို့လား”

“မြတ်နိုးရယ် . . . ဒါလူတွေကို မယုံကြည်တတ်တဲ့ မြတ်နိုး တို့ရဲ့ စရိုက်ကို သက်သေပြတာလေ”

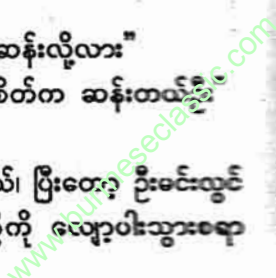
“မြတ်နိုး အမှန်အတိုင်းပြောတာဦး။ ဦးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မြတ်နိုး ချစ်လှင်ရဲတာ အမှန်ပဲ။ ဦးဆီက အချစ်ကို ရတာပဲ မြတ်နိုး တွေ့နပ် လှပါပြီ။ ဦးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပြောတော့ မြတ်နိုးမယုံချင်ဘူး။ အရမ်းထည်း အံ့ဩသွားမိတယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တာ ဆန်းလို့လား”

“မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ရဲတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ဆန်းတယ်ဦး”

“မြတ်နိုးက ချစ်သူပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ မြတ်နိုးလုပ်နေတဲ့အလုပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဦးမင်းထွင် နဲ့ ဖြစ်ဖူးတဲ့ကိစ္စရယ်၊ ဒါတွေဟာ ဦးရဲ့သတ္တိကို လျော့ပါးသွားစေရာ

တွေ့ချည်း မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပြီးတဲ့အရာအားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ ချစ်သူတွေအတွက် မဆန်းပါဘူး မြတ်နိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဦး စောစောကအလုပ်ထွက်ဖို့တိစ္ဆာပြောခဲ့တာက အဲဒီလက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်လို့ပြောခဲ့တာပဲ။ အရင်က ဘာပဲလုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့၊ လက်ထပ်တဲ့အခါတော့ အဲဒီ အလုပ်ထဲက ဖြစ်စေချင်ဘူးလေ၊ လက်မထပ်ခင် ကြိုပြီးအလုပ်က ထွက်ထားတော့ ဝတ်ဝန်းတုတ်ဝယ်တတ် ပိုပြီးနည်းနိုင်တာပေါ့”

“ဦးရယ်”

ဇူနိုက်ကြည့်တာ နားထောင်ရင်း မျက်ရည်တို့ စီးကျလာတာ တွေ့သည်။ ခေါင်းတို ရုတ်တရက် ငုံ့ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲ မြတ်နိုး”

“မြတ်နိုး အရမ်းပျော်လို့ပါ . . . ဦး၊ မြတ်နိုးအပေါ်မှာ ဒီထောက်ထီ တန်ဖိုးထားမယ် မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး၊ ဦးအချစ်ကို မြတ်နိုးအလေးအနက် လုံ့ပါပြီ”

မေးဖျားတို့ မ၍ ခေါင်းကို မော့စေ၏။

“မြတ်နိုး”

“ရှင်”

“အလုပ်ထွက်ရဲပြီလား”

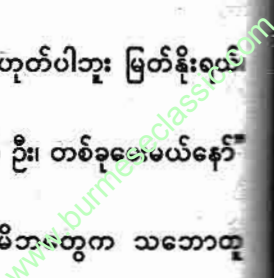
“မြတ်နိုးနဲ့အတူ ဦးရှိနေတဲ့ဘဝမှာ ဘာမဆို မြတ်နိုးလုပ်ရဲတယ်ဆိုတာယုံဦး၊ မြတ်နိုးက တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝပါ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို မြတ်နိုး ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး ဦးရယ်၊ ဦးနဲ့ဆို မြတ်နိုး ဘာလုပ်ရလုပ်ရ”

“ချက်ချင်းကြီးလည်း ထွက်ရမယ် မဟုတ်ပါဘူး မြတ်နိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် စောလေကောင်းလေပေါ့”

“မြတ်နိုး အခြေအနေကြည့် စိစဉ်မယ် ဦး၊ တစ်ခုအေးမယ်နော်”

“မေး”

“အလုပ်ထွက်ပြီး လက်ထပ်ရင် ဦးမိဘတွေက သဘောတူ

“ငါ့မှာတဲ့လား”

“မတူရင်တောင် မကန့်ကွက်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီအလုပ်
ထဲတစ်ခုတော့ သိရင်တော့ သူတို့ ဘယ်သဘောတူမှာတဲ့လဲ၊ ဦးတစ်ခု
ပြောထားပါမယ်၊ မြတ်နိုးနဲ့ လက်ထပ်လို့ ဦးအသိုင်းအဝိုင်းက မကျေ
နပ်ရင်တောင်မှ ဦး အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

“မြတ်နိုး အရမ်းပျော်တာပဲ ဦးရယ်”

လက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောလိုက်ကာ၊ မြတ်နိုး
မဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လည်လာပြန်၏။

(၂)

“မင်းတကယ်ပြောနေတာလား ရန်နိုင်”

မျက်နှာအတည်နှင့် စကားသံအမာအဆတ်က မကျေနပ်မှု
တို့ ဖော်ညွှန်းနေသလို။

“ငါ မြတ်နိုးကို တကယ်လက်ထပ်မှာ သန်းဝေဦး”

“မင်း ရူးသွားပြီ ရန်နိုင်”

“အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

“မြတ်နိုးဝေ . . . ဆိုတာ ဘာလဲ မင်းသိတယ်နော်”

“သူ့ဘဝကို ငါ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို သူ ကျူးသွင်းယူလိုက်တာ”

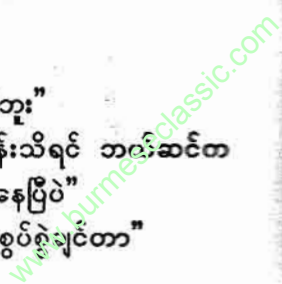
“မင်းကလည်းကွာ”

“သူတို့အကြောင်း ငါသိနေတာပဲ”

“မြတ်နိုးဝေဟာ မင်းသိသလို မဟုတ်ဘူး”

“ကျူးသွင်းပါတယ်ဆိုမှတော့ သွင်းမှန်းသိရင် ဘယ်ဆင်တ
င်မှာလဲကွ၊ မင်း မသိမသာနဲ့ ကျူးထဲရောက်နေပြီပဲ”

“မြတ်နိုးဝေက ဖမ်းလိုက်တာလို့ မင်းစွပ်စွဲချင်တာ”

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး။ အသေအချာပြောတာ”

“သူက လက်ထပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းတာ”

“အဲဒီလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ အနေအထားရောက် အောင်
လုပ်နိုင်တာလည်း သူတို့အရည်အချင်းပဲ ရန်နိုင်”

“မင်းထင်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး သန်းဝေဦးရာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းစွဲလမ်းနေလို့ လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းတာပေါ့”

“ခုစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ သန်းဝေဦး”

“မင်း ဝန်ခံရမှာ ရှုတ်နေတာ ရန်နိုင်၊ မင်း ယစ်မူးသွား အောင်
အမင်းစားခံလို့ရတာပဲ”

သူ အသံထွတ်အောင် ရယ်မိပြန်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းထင်တာတွေ လွဲနေလို့ သန်းဝေဦး”

“ဘာလွဲလဲ”

“မင်းက ငါ့ကို သွေးသားတပ်မက်မှုနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
တဲ့အထိ စွဲလမ်းသွားတယ်ပြောချင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ မင်းအကြောင်း ငါသိနေတာပဲ”

“အခုထိ မြတ်နိုးဝေနဲ့ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်
ထိုင်ပြီး စကားပြောတဲ့အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ် သန်းဝေဦး၊ မင်းယုံ”

“ဘာကွ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ”

“မယုံဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့လို အဲဒီအခွင့်အရေး
တစ်ခုတည်းအတွက် ငွေနဲ့များနေကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ငါ့အရော
မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအခွင့်အရေး ယူမိရင် ငါ့ပါ အချစ်နဲ့များယူသလိုဖြစ်
သွားမှာပေါ့”

“ဒါဆို နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“ငါ မင်းစေတနာကို နားလည်တယ် သန်းဝေဦး၊ ခက်တာက မင်း မြတ်နိုးဝေရဲ့ မေတ္တာကို နားမလည်နိုင်တာပဲ”

“ငါပြောမယ် ရန်နိုင် . . . လောကမှာ တန်ရာတန်ကြေးကို မဲ ပေးရတယ်၊ မင်းလည်း စီးပွားရေးလောကထဲက လူပဲ နားလည် ခါတယ်၊ တစ်ကျပ်တန်ကို တစ်ရာပေးရင် ကိုယ် အလို့ နဲ့လို့ခံလိုက် နာတာပဲကွ၊ မင်းသိပါတယ်၊ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ခန်းငှားပေး ဆာ၊ ဝယ်ပေးတာ၊ ဟန်းဖုန်း ဝယ်ပေးတာ၊ ကားဝယ်ပေးတာ၊ ဒီလောက် ဆေးရင် မင်းလိုချင်တာ ရနေတာပဲ၊ ဘာလို့ မင်းဘဝတစ်ခု လုံးပေးချင် နာတာလဲရန်နိုင်”

“ချစ်ချင်းမေတ္တာကို မင်း ထည့်မှ မတွက်တာ”

“ဟ . . . သူတို့မှာ အချစ်မရှိဘူး၊ အသည်းမရှိဘူး၊ အချစ်တွေ အသည်းတွေမရှိလို့ ဒီလောကထဲ ရောက်လာတာ မောင်ရင်”

“ငါ မြတ်နိုးဝေကို ယုံတယ်၊ သူ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံတယ်”

“ ငါ မင်းကိုတစ်ခုပြောမယ် ရန်နိုင်”

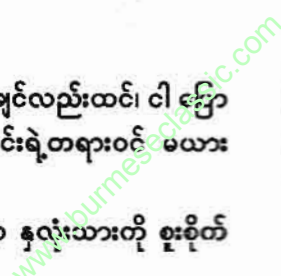
“ပြော”

“မြတ်နိုးဝေ . . . မင်းကို တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ငါယုံဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ရန်နိုင်၊ သူကပ်စတန်မာတွေထဲမှာ အရမ်း ချမ်းသာတဲ့လူတွေ၊ ငွေကို ငွေမမှတ်ဘဲ သုံးနိုင်တဲ့လူတွေ ပါတယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ရွှေဥတွေ ဥပေးနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို စွန့်ပစ်သွား နိုင်တဲ့ ဘတ္တိ မြတ်နိုးဝေမှာ မရှိနိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်လို့ ရနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင် နေထိုင်မှုကို အဲဒီရွှေဥတွေနဲ့ သူ မလဲရဲဘူး”

“စောင့်ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

“နင့်နင့်သီးသီး ပြောတယ်လို့ မင်းထင်ချင်လည်းထင်၊ ငါ ပြော မယ် အဲဒီလူတွေရဲ့ အမြှောင်မယားဘဝကို မင်းရဲ့တရားဝင် မယား ဘဝထက် သူ ပိုမက်မောလိမ့်မယ်”

စကားလုံးတို့က မြားအစင်းများစွာပမာ နှလုံးသားကို စူးစိုက်

စေတာ အမှန်ပင်။ ထိုမြားတို့၏ အဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြန့်စေ
တော့မည်ပဲ။

သူငယ်ချင်းဆီက စေတနာစကားဟုသာ နားလည်ရင်း
ဖြေသိမ့်ရမည်။ မြတ်နိုးဝေကို နာကြည်းစေ၊ စိတ်ကုန်သွားစေရန်
ရည်ရွယ်သည်ဟုလည်း အတပ်သိပြန်၏။

ဘယ်သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကမှ သူ မြတ်နိုးဝေကို
ထက်ထပ်မည်တိစ္ဆာား သဘောတူနိုင်ကြမည် မဟုတ်မှန်း သိသည်။
ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာကတော့ ပြောစရာပင် မလိုတော့။
သန်းဝေဦး ပြောသလိုပင် သူ့ကို ရူးသွားပြီ ထင်ကြမှာမလွဲ။

(၃)

နောက်ဆုံးမှာတော့ သည်ပြဿနာက သူ့မိဘဆွေမျိုး အသိုင်း
အဝိုင်းကြား ရောက်လာပြီ။ ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာ မလွှဲသာတော့။
မမကြီးက အပြင်မှာ လုပ်ငန်းရှိသူမို့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အထိအတွေ့
အဆက်အစပ်များသည်။ မြတ်နိုးဝေ၏ အလုပ်အကိုင်ကအစ အားလုံး
သတင်းရသွားသည်။

သူ့ကို မမကြီးက မေးတော့မညာဘဲ သူဖြေလိုက်သည်။
“မိန်းမရွားလို့လား ရန်နိုင်ရယ်၊ အဲဒီမိန်းမမျိုးကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ နင်
စဉ်းစားတာ ငါ အရမ်းအံ့ဩတယ်၊ နင် ဆေးတွေ ဘာတွေ မိနေလို့လား
လျော်ကြေးတွေ ဘာတွေ ပေးရမယ်ဆို ပေးပစ်လိုက်ပါ ငါ့မောင်ရယ်
မိဘဆွေမျိုးမျက်နှာတော့ အိုးမဲမသုတ်ပါနဲ့”

သူ ဘာမှအယူခံဝင်မနေချင်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မြတ်နိုးဝေတို့အပေါ်သည် သဘော
အတိုင်းမြင်ကြမည်မှာ မလွဲ။ ပန်း၏ ရနံ့သည် ပန်းထုပ်လာသည့်ဖက်ထိ
စွဲနေတော့မှာ အမှန်။ ရနံ့ဆိုးသည့်ပန်းကို ထုပ်မိလျှင်လည်း ရနံ့ဆိုးထ

www.burmeseclassic.com

အိတ်တို့စွဲနေမှာပဲလေ။

“ငါ တစ်ခုတော့ သတိပေးမယ် ရန်နိုင်၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ အကြောင်း နင်သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ သူတို့ လုံးဝခွင့်လွှတ်ကြမှာ ကြည်ဖြူ ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်သဘောနဲ့ နင်လုပ်သွားရင် သူတို့ ရှက်ပြီး အမွေ ဖြတ်ကြေညာမှာ သေချာတယ်”

(၄)

မမကြီး ပြောသလို သူလည်း တွက်ပြီးသားပင်။

ထိုအရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပြီး သူ မြတ်နိုးဝေကို လက်ထပ်

ရမှာပါလား။

မမကြီး မေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က

မေး၏။

သူက အမှန်အတိုင်း ဖြေသည်။

နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန်ရသေးတာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြင်ရန်

ပြော၏။ သူ ခေါင်းမညိတ်နိုင်ခဲ့။

“သားချစ်သူကို သား ကတိပေးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ ပြောဖြစ်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မိသားစု အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး၊ အမွေပြတ်

အခြေပြော ထည့်ရလိမ့်မယ်”

ထင်ထားသည့်စကားမို့ ထူးခြားပြီး မအံ့ဩမိတော့။

သည်စကားဝိုင်းအပြီးမှာပင် သူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့

တော့သည်။

သူငွေနှင့်သူ ဝယ်ထားသော ကားတစ်စီးနှင့် တိုက်ခန်း တစ်ခု

သူ့ဘဝကို အခြေအနေတော့ မယိမ်းမယိုင်အောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်

မည် ယုံသည်။

အိမ်က ဆင်းလာပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ အမွေပြတ်
ကြော်ငြာပါလာသည်။

မြတ်နိုးဝေနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သော်လည်း သူစိတ်ညစ်မည် စိုး၍
အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ မပြောဘဲထား၏။ လူချင်းတွေ့မှ ရှင်းပြတော့
ညော် တွေးသည်။

သထင်းစာမှ ကြော်ငြာပါလာတော့ သွားတွေ့ပြီး ပြောမှ
မြတ်နိုးညော် ဆုံးဖြတ်၏။

အထုပ်ထဲမှ အချိန်လူယူရင်း မြတ်နိုးဝေနှင့် တွေ့ဖို့ချိန်း
ထိုင်သည်။

(၅)

မြတ်နိုးဝေ၏ တိုက်ခန်းကို သူသွားခဲ့သည်။ သူရောက်တော့
မြတ်နိုးဝေက အိပ်ရာမှ နိုးစရိုသေးသည်။ ကပိုကရိုနှင့် အပြင်အဆင်
အခြယ်အသမရှိ။

ညှော်ခန်းက ဆက်တီမှာ ထိုင်နေသော သူ့မျက်နှာကို မြတ်နိုးဝေ
အသေအချာကြည့်သည်။

“ဦး . . . ဘာဖြစ်လာလဲ၊ မျက်စိမျက်နှာလည်း မကောင်း
ပါလား”

မေးရင်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မြတ်နိုး . . . ဘယ်တော့ အလုပ်ထွက်မှာလဲ”

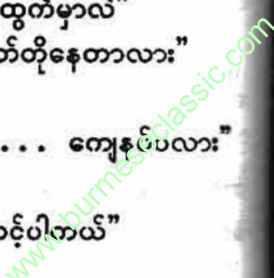
“မြတ်နိုး အလုပ်မထွက်သေးလို့ စိတ်တိုနေတာလား”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ”

“ဦး ထွက်ဆိုတဲ့နေ့ ထွက်မယ်၊ ကဲ . . . ကျေနပ်ပါလား”

“မြတ်နိုး တကယ်ပြောတာလား”

“မြတ်နိုးစကားကို ဦးကတော့ ယုံသင့်ပါကယ်”

“ဒါဆို ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ရှင်းစရာ လင်းစရာရှိတာ ရှင်းလင်းပြီး ထွက်လိုက်တော့၊ ရော့ ဒီမှာကြည့်”

ယူလာသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ မြတ်နိုးဝေက နားမလည်နိုင်စွာ ဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်နေရင်း မျက်နှာမှာ ဆံ့ဩရိပ်တို့ ယှက်သန်းလာတာမြင်၏။

“ဦးကို အမွေဖြတ်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး”

“ဘာဖြစ်စရာရှိမလဲ၊ မြတ်နိုးကို လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စပဲပေါ့”

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ မမကြီးနှင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာ အားလုံးရှင်းပြဆိုက်သည်။

“အမွေဖြတ်ခံပြီး ဦး မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပဲ ဦးရယ်”

ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ရင်း တနှံ့နှံ့ငိုပြန်တော့သည်။

လက်မောင်းကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ရင်း ဆံ့စကို ငုံ့နမ်းမိပြန်၏။

“မြတ်နိုး အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီးရင် ဦးတို့ လက်မှတ်ထိုး ထက်ထပ်ကြမယ်၊ ဦးငွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ တား ထစ်စီးရှိတယ်၊ အလုပ်ရှိတယ်၊ ဒီလောက်ဆို လူတန်းစေ့ရုံတော့ နေနိုင်မှာပါ”

မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ရင်း . . .

“မြတ်နိုးက အကြမ်းတမ်းဆုံးဘဝက လာခဲ့တာပါ ဦးရယ်၊ ဒီနိုင်ရည်ဆိုတာ မြတ်နိုးမှာ ရှိပြီးသားပါ၊ ဦးဘက်ကသာ အချိန်မီ ပြင်နိုင်ခွင့် ရှိသေးတာပဲ၊ ဦး မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ဘူးဆိုရင် ဦးမိဘဆီ အချိန်ရွေး ပြန်သွားရတာပဲဟာ”

“တော်တော့ မြတ်နိုး၊ ဦး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ မြတ်နိုး ဆို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မပြင်နိုင်ဘူး”

မြတ်နိုးဝေက သူ့နဖူးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။ ထိုအနမ်း၏ အချမ်းအမြေက ရင်ထဲအထိ နက်ရှိုင်းစွာ ရောက်ရှိသွားပါရောလား။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဖုန်းကိုင်မည်သူ မရှိ၊ မြတ်နိုးဝေ အပြင်ထွက်သွားလို့ဟုပင် တွေးသည်။ အလုပ်ထဲကို ညဘတ် ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ စိတ်တူးရပေမယ့် မဆက်ချင်။ အလုပ်ထဲက ဖုန်းမို့ ထားကြာကြာ ပြောလို့လည်းမတောင်း။

နောက်နှစ်ရက်လောက် အလုပ်များပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ပင် မချိန် မေး သူအားထဲအချိန်ကျတော့ မြတ်နိုးဝေ အလုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ အချိန်ပြင်သွားပြီ။

အထုပ်ထွတ်ဖို့တိစ္ဆ အဆင်ပြေပြီလား သိချင်သည်။ တကယ် တော့ သွေးသဲနေလို့တံခွန်နှင့် ပြီးနိုင်ပေမယ့် ရုတ်တရက်ကြီး အဲဒီလို ထွတ်ချေခင် သတ်ဆိုင်ရာကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ ထွက်ခဲ့တာ အကောင်း ဆုံး။

သည်နေ့တော့ ရုံးမသွားခင် မြတ်နိုးဝေအခန်းကို ဝင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒါတိုင်း သူအိပ်ပျော်နေကျအချိန်မို့ တွေ့မှာသေချာ နေသည်ပဲ။ တံခါးက ဘဲလ်ကို တီးလျှင် မြတ်နိုးဝေ နီးလာနိုင်တာ ပဲလေ။

ကားကို တိုက်ရှေ့မှ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ပထမအထပ်ကို တက်သည်။ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဘဲလ်တီးမည်ဟု ခလုတ်ပေါ် လက်တင်ပြီးမှ အခန်းတံခါးဝက သော့ခလောက်ကို မြင်၏။ သော့ ခလောက်မှ စာညှစ် ထားတာ တွေ့တော့ အပြင်သွားလို့ စာညှစ်သွား တာပဲတွေးရင်း စာထု လူလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦး . . .

မြတ်နိုး ဦးကိုလက်ထပ်မယ်ပြောတာ မေ့လိုက်ပါတော့။

မြတ်နိုးပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအားလုံးဟာ ထုံးစံအတိုင်း အလိမ်အညာတွေလို့ သဘောထား

လိုက်ပါ။ နောက်လည်း မြတ်နိုးကို လုံးဝ အဆက်
အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့။

မေ့ပစ်လိုက်ပါ။

မြတ်နိုး ဒီအခန်းမှာလည်း မနေတော့ဘူး။
သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်နေတယ်။ အလုပ်လည်း တခြား
နေရာ ပြောင်းဖို့ရှိတယ်။ နောက် ဘယ်မှာတွေ့တွေ့
မြတ်နိုးကို မသိဖူး မကျွမ်းဖူးသူလိုပဲ သဘောထား
စေချင်ပါတယ်။ ဦး အမွေဖြတ်ခံရတဲ့အထိ ညာတာ
လွန်သွားတာကိုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်။

မြတ်နိုးဝေ

စာဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း မျက်လုံးတွေ ပြာလာသလို၊ တိုယ်တ
ထိမ်းထိုးပြီး ဒူးတွေက ခွေညွတ်ကျတော့မည့်နှယ်။ ရှက်စိတ်၊ နာကြည်း
ခံပြင်းစိတ်က ဒေါသကို အလိပ်လိပ်တက်လာစေသည်ပဲ။

ဘယ်လိုမှ မရိပ်မိအောင် ပီပီရီရီ အညာကောင်းသူ၊ ဘယ်လို
အငြိုးအတေးနှင့် မိမိ၏အချစ်ကို စတေးခဲ့ရပါသလဲ။

ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပြန်သည်။

(၇)

“မင်း ငါပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်သတိရသေးလား”

မြတ်နိုးဝေ၏စာကို စာပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း သန်းဝေဦးတ
ေးသည်။

“မင်းပြောခဲ့တာတွေအားလုံး မှန်တယ် သူငယ်ချင်း”

“ဒီကောင်မတွေအကြောင်း ငါက နောက်ကျနေပြီ ရန်ခိုင်”

www.burmeseclassic.com

မင်းကို အမွေဖြစ်ရင်တောင် သူလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလို အမွေဖြစ်လိုက်ပြီဆိုမှတော့ ပြောစရာကို မလိုတော့ဘူး”

“ငါ့ကို အမွေဖြစ်လိုက်လို့ လက်မထပ်တော့တာ မင်း ယူဆလား”

“ဒါပဲ ရှိတာပဲ ရန်နိုင်၊ ပိုင်းလုံးဆိုတာ ပိုင်းစရာ ဘာမှမရှိရင် ဒီနာမည် ဘာလို့ယူတော့မှာလဲ”

“အဲဒီလောက်ပြီးအထိတော့ ငါမြတ်နိုးဝေကို မထင်ရက် ဘူး”

“မင်းက အခုထိ ညှာညှာတာတာ တွေးတုန်း”

“သူ့ တထယ်လတ်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို မချစ်မှန်း သိလာ မယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားတာပဲ ငါတွေးတယ်၊ အစတော့ သူယူ နည်း ငါ့ဆီက စေတနာ မေတ္တာကို သူသာယာနေတာ၊ အဲဒါကို သူ အချစ်ထင်နေတာ”

“ထော်ပါတော့ ရန်နိုင်ရာ၊ အခုထိ မင်းက မနာနိုင်သေးဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ဘာမှပြန်ရရ မရရ စေတနာ မပျက် တတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို ညာရက်လေခြင်းလို့ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ တစ်ခုရယ်”

“ရန်နိုင် . . . မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တဲ့စကားကိုပဲ ထပ်ပြော မယ်၊ အချစ်တွေ အသည်းတွေ မရှိတော့မှ အဲဒီကို ရောက်လာကြ တာ၊ အဲဒီမှာ အချစ်သွားရှာလို့ ဘယ်ရမှာလဲကွ”

“အဲဒါတော့ ငါယုံသွားပြီ သူငယ်ချင်း၊ မြတ်နိုးဝေမှာ အချစ် မရှိဘူး၊ အသည်းမရှိဘူး ဆိုတာ . . .”

“မယုံလို့ ရမလားကွ၊ သူ့စာထဲမှာ သူဝန်ခံထားတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ . . . လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးတဲ့ ချစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရလိုက်တာကိုပဲ မြတ်နိုးဝေကို ငါကျေးဇူးတင် နေမှာပါ၊ မင်း သိတော့ဆီသွားရင် တွေ့ရင် ဘာမှမပြောနဲ့နော်”

“ဟာ . . . စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ သူတို့အတွက် ဘာမှ မထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စကို ငါက ဘာလို့ ပြောနေရမှာတဲ့လဲ”

အလွမ်းသစ်နဲ့ကျွမ်းရစ်တော်မူ

ရင်ထဲမှာတော့ လောင်မြိုက်သည်။

မြတ်နိုးဝေတို့အတွက် အချစ်ကို ကစားစရာလို့ ထင်ပါ
သတဲ့လား။

ညရောက်တော့ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာတွေ့သည့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ကို
ခိုင်ယာရီထဲမှာ ကူးထည့်လိုက်သည်။

စိမ်းကားနိုင်ရက်

လမ်းမှာတွေ့တဲ့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်နယ်

သံယောဇဉ် ဗတွယ်ရစ်

စွန့်ချန်လို့ပစ်ဗတော့

(ဗင်းရင်ထဲ) ...

အချစ်ဗရှိလျှင် နေပါစေ

အပြစ်ရှိလျှင်လည်း ပြေပါစေ ...

ဝင်ရှိလျှင်လည်း ကျေပါစေကွယ် ...

(၁)

ဦးသာတွေ့ပြီး အလုပ်ထွက်ဖို့ ပြောသွားတဲ့ညနေမှာ အလုပ်
သွားဖို့ တက္ကသိုလ်စောင့်ရင်း မေရီနှင့်ဆုံသည်။

မေရီဆိုတာတ မြတ်နိုးဝေကို အလုပ်စသွင်းပေးခဲ့တဲ့ တစ်
ဆောင်တည်း နေခဲ့ဖူးသူလေ။ သူက အလုပ်ပြောင်းသွားလို့ မြတ်နိုးဝေနဲ့
ထွဲသွားခဲ့တာ။

“ဟယ် မေရီ . . . အဆင်ပြေလား။”

“အဆင်ပြေတယ် မြတ်နိုး . . . အတော်ပဲ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲ
မှာတတည်းတ မြတ်နိုးကို တွေ့ချင်နေတာ။ ဖုန်းနံပါတ်ကလည်း ပျောက်
သွားလို့ ညဘက်ကျတော့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှုပ်နေလို့ မြတ်နိုး
အလုပ်ကို မဆက်မိဘူး။”

“ကိစ္စရှိလို့လား။”

“ကိစ္စရယ်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ မြတ်နိုးသိထားရင် ကောင်း
မယ်တွေးလို့”

“ဘာလဲ မေရီ”

“မြတ်နိုး သတင်းစာဖတ်လား။”

ဦးရဲ့ အမွေဖြစ်ကြော်ငြာကိစ္စ။ သူနှင့်ဦးသတင်း မေရီဘယ်
က ကြားလို့လဲ။ ဒါကိုမေးတော့မည်ပဲ အတပ်သိလိုက်၏။

“မဖတ်ဖြစ်ဘူး မေရီရယ်။ မေရီသိတဲ့အတိုင်း နီးလာတော့
ညနေရောက်တော့မယ်”

“သတင်းစာထဲမှာ ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ”

“ဦးမင်းလွင်ရဲ့ နာရေးသတင်းလေ”

“ဟင် . . . ဦးမင်းလွင် သေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်တာလို့ကြားလဲ”

“ကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်သိတာ၊ အဲဒါပြောချင်လို့ မြတ်နိုးကို သတိရနေတာ”

“ပြောပါဦး”

“ဦးမင်းလွင် ဆုံးသွားတာ အော်စ်နဲ့လို့ ပြောတယ်၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ပေါ့”

“သေချာရဲ့လား”

“ကူးစက်ဆေးရဲ့ တက်ရသေးတယ်တဲ့ သူ့မိတ်ဆွေအရင်းအချာတစ်ယောက်ဆီက သိရတာ”

“ဟယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“မြတ်နိုး . . . နင်နဲ့ငါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမလို့သူတွေ နင် သွေးစစ်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ သတိပေးချင်လို့”

“ဟာ”

“မဟာနဲ့လေ . . . ကြိုသိရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တ ဟုတ်စောစောယူနိုင်တာပေါ့၊ ကဲ . . . ငါသွားမယ်”

မေရီ ထွက်သွားပြီးတော့ အရံသင့်ရောက်လာသည့် တက္ကဆီထားတစ်စီးကို တားလိုက်၏။

ကားပေါ်မှာ စိတ်တွေက အံ့မှိုင်းပြီး ဂယောက်ဂယက်နိုင်ထွန်းလှသည်။

ဦးမင်းလွင်မှာ အော်စ်ရောဂါ ရှိသတဲ့။

နားထဲမှာ သံပူရည်နှင့် လောင်းချလိုက်သလို။

သူ့မှာရော အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ရှိနေပြီလား။

အို . . . မသိချင်ဘူး . . . မသိချင်ဘူး။

၈၂

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မသိချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ မကြာခင်မှာပဲ ဦးနု့သူ
လက်ထပ်ကြတော့မှာလေ။ အခုချိန်ထိ စည်းစောင့်နိုင်ခဲ့သည့် ဦးအ
တွတ် အပူလျော့ရသေးသည်ပဲ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲရှင်းသွားအောင် နောက်နေ့မနက်မှာပဲ
သွေးသွားစစ်မည် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

(၂)

သူ့မှာ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီဗွီရီနုပြီဟု ဖော်ပြထားသည့် ဆေးစစ်
ချက်စာရွက်တလေးက သူ့ဘဝ၏ အနာဂါတ်စာမျက်နှာများကို ဆွဲဆုတ်
စစ်လိုက်သလို။

မငိုမိဘဲ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်မှာ ရွှံ့စိုပြီကော။ ဆုံးဖြတ်ချက်
တို့ ရဲရဲချလိုက်မိတော့သည်။

သူ ဦးကို လက်မထပ်တော့။

သူ့ကို ဦး နာကြည်းမုန်းတီးသွားအောင် လုပ်ရပေတော့
မည်လေ။

ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်တို့ကို ငေးရီကြည့်ရင်း လွမ်းမျက်
ရည်သိသိဝေပြီ။

နွေမဝင်မီ သစ်ရွက်တို့ အကြွေစော၏။

ဆောင်းနှောင်းရင့်ရင့်က နွေဦးအစကို ကြိုချင်ပြီ။

လေပြည်၌ နှင်းနံ့စင်ကာ နွေနံ့က ပါလာတတ်သေး၏။

ရာသီတို့ အကူးအစတိုင်းသည် သဘာဝ၏ ထဗျာဖြစ်နေ
ပါသတဲ့လား။

www.burmeseclassic.com

အလွမ်းသစ်နဲ့ကျွမ်းရစ်တော်မူ

နှလုံးသားသည် ထိုကဗျာ၌ ရစ်မှူးကာ . . .
 ထိုကဗျာက နှလုံးသားကို ထွန်ယက်
 ခံစားချက်တို့ကို တူးဖော်ပြီလေ . . .
 သည်နှစ် နွေမဝင်မီ သစ်ရွက်တို့ အကြွေစောပြန်၏။
 ထာဝရသတိရနေစေရာချည်းပါ . . . ဦး

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးတုန်း)

ခရစ်တော်

မိုးတိမ်

မဂ္ဂဇင်း

မျက်စေ့ စုံမှိတ်၍ အရောင်အရိပ်တို့ ကွယ်စေသော်ငြား
မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းထဲ စွဲထင်တွယ်ငြိနေသည်မှာ
ချစ်သူမျက်နှာပဲ ဖြစ်သည်။

နားနှစ်သတ်ပိတ်၍ အသံတိတ်စေရသော်ငြား
ပိတ်ထားသော နားထဲ ဝေဝဲချိုလွင်နေသည်မှာ
ချစ်သူ စကားသံပဲဖြစ်သည်။

ခေါင်းသွတ်သွတ်ခါယမ်း၍
အဗွဲထမ်းမှန်သမျှ ဖျက်ပြယ်စေလိုက်ရသော်ငြား
ဖယ်ရှားပစ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်
စိတ်အစဉ်ထဲ တွဲဆက်ရစ်ပတ် နေသည်မှာ
ချစ်သူအကြောင်းများသာဖြစ်သည်။

လူခြေတိတ်ဆိတ် လရောင်ရိပ်ယှက်ဖြာစဉ်
အိပ်မက်နယ်မြေအတွင်း
ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် နှောက်ယှက်တတ်သူမှာလည်း
ချစ်သူသာပဲဖြစ်သည်။

ချစ်သူအကြည့် ချစ်သူအပြော
ချစ်သူသဘော ချစ်သူစကား
ချစ်သူလှုပ်ရှားမှုလေးများသည်
ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ်ကို
တွယ်ငင်သိုင်းဖွဲ့ စိုးမိုးခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၁)

တိ. တိ.

အိမ်ရှေ့တံခါးဝဆီမှ လူခေါ်ဘဲလ် မြည်သံကြားလိုက်ရ သည်။
အလုပ်ရှုပ်နေ၍ သက်ထက်လှည့်မကြည့်နိုင်ပါ. . . ။

သက်ထက်ဖြေလက်စ ပဟေဠိက ဒေါင်လိုက်အဖြေနှင့်
အလျားလိုက်အဖြေ ဆက်စပ်ကာ စာလုံးတွေ ပေါ်လာတော့မည်မို့
သက်ထက်တော်တော်လေးအားတက်နေသည်။

သိထားသောအဖြေတွေကို မြန်မြန်ရေးချနေရသည်။ သတိ
ရလာတုန်း မြန်မြန်ချရေးရင်ရေး၊ မရေးရင် မေ့သွားမှာလေ။ အလျား
ထိုက်မေးခွန်းကို ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဝိဇ္ဇာ ဇော်ဂျီ တပသီတွေ ကြိုက်တတ်သည့် အရာ. . . ”

“ ဟား ဟား ဒါလေးများ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေကြိုက်တာ
ဆူယောင်သီးပေါ့ . . . ”

အကွက်ကလေးများထဲတွင် သည်သုံးလုံးကို ဖြည့်ရေးလိုက်
သည်။ ဒေါင်လိုက်မေ့ခွန်းကရော. . . ဘာတဲ့လဲ။

“ ဆွေဇင်ထိုက် ယောက်ျားလျာ ဖြစ်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင် ”

“ ဟင် လွယ်လွယ်လေးရယ် နှမမယ်ထွေး ငယ်ပါသေးလို့ ”

အကွက်ခုနှစ်ကွက်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ ဟင် အဖြေနှစ်ခုစာ
အဆက်အစပ်ရှိလည်း မရှိပါလား။ သက်ထက်မျက်မှောင်လာလေးတို့
တာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အော်... သိပြီ သိပြီ အလျားလိုက်အဖြေကို သူ့ယောင်သီး
လို့ မယူရဘူး။ သူ့ယောင်မယ်လို့လူရမယ်။ ဒါမှ ဒီဘက်ကနမမယ်
ထွေ့နဲ့ သွားဆက်စပ်မှာ။ ဟေ့... ရသွားပြန်ပြီကွ ”

“တီတီ ဟေ့ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွ”

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ နောက်ထပ်ဘဲလ် မြည်သံ သာမက လူခေါ်
သံပါထွက်လာသည်။ သက်ထက်လည်း ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ပါ။ ဒီမှာ အားမှ
အားရတာပဲ။ ခဏတလေးစောင့်နော်ဟု အသံပြန်ပေးလိုက်ပြီး ပဟေဠိ
ဆိုဝါသနာကြီးစွာဆတ်ဖြေနေသည်။ နောက်မေးခွန်းက ဘာများပါလိမ့်။

“ဝိထောက်စွင်ရင် ရွာတဲ့မိုး ”

ထိုင်းထောင်ထိုင်းသေးတယ် သင်္ကြန်မိုးပေါ့။ ဟင်မဖြစ်နိုင်ဘူး
ထင်တယ် သူနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့မေးခွန်းကို ခုနကဖြေထားတာ နှမ
ထင်ထောင့်နေလေတော့ ဆိုတော့ လက်ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့အတူတူ
ထပ်လို့ရအောင် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ အော် သိပြီ သိပြီ သင်္ကြန်မိုး
ထောက်ရင် လက်ဆေးမိုးပေါ့။

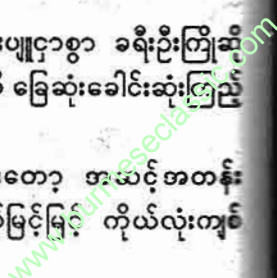
“ဟေး ရသွားပြန်ပြီကွ ”

သက်ထက်ပျော်မြူးစွာ အော်ဟစ်နေဆဲ တံခါးဝမှ အသံက
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘဲလ်တီးရုံမက တံခါးကိုပါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဆွဲလှုပ်နေတော့သည်။ ဆက်ပြီးပေကပ်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း
သိသဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ မလျှောက်ချင် လျှောက်ချင် လျှောက်သွား
လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲကွာ တော်တော်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နိုင်ပါ
လားကွာ ”

ဧည့်သည်ကို သည်လိုမျိုး ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ခရီးဦးကြိုဆို
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နဖူးမှနေ၍ ခြေဖျားအထိ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်
ပစ်လိုက်သည်။

လူကတော့ ခပ်ချောချောပါပဲ။ ပြီးတော့ အဆင့်အတန်း
ခပ်မြင့်မြင့် ပုံစံထဲကပါ။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကျစ်

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

ထူးလစ်လစ်၊ လက်ပြင်ခပ်မတ်မတ်နှင့် သူပုံစံကမင်းသား တစ်ယောက်
ထို့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ မျက်ခုံးထူထူနက်နက် မျက်ဆံညိုညို
နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲနှင့် အသဲထဲစွဲငြိချင်စရာ ကောင်းလှသည်။
ဝမ်းရိုးနှင့် မေးရိုးတစ်လျှောက် နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်သင်ထားသည့် နေရာမှာ
ခမ်းဖန်လတ်ဆတ်နေသည်မို့ အထက်တန်းကျ လှစွာ သူတစ်ကိုယ်လုံး
သန့်ပြန်ဝင်းဖန်နေလေသည်။

အသက်ကတော့ နှစ်ဆယ့်လေး နှစ်ဆယ့်ငါးလောက်ရှိနိုင်သည်။

သက်ထက်တို့အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီဂိုအောက်အောက်တွင် တံခါး
နှစ်ပေါက်နှင့် ကားအနီရဲရဲလေးရပ်ထားသည်။ ခုနက တိုထွာသွားသည့်
သက်ထက်၏ စိတ်ကလေး အနည်းငယ်ပြန်ရှည်လာသည်။

“ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲဟင် ”

“ သက်ဝေ . . . ”

“ မရှိဘူးအပြင်သွားတယ် ”

“ ကိုသက်ပိုင်ကော ”

“ ကိုကြီး သူ့ကုမ္ပဏီက ပြန်မလာသေးဘူး ”

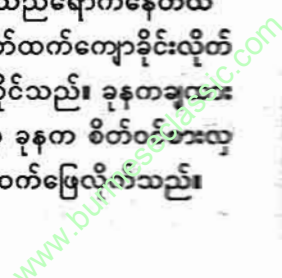
သူတွေ့လိုသည့် လူနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာမရှိသည့်အတွက် ထိုည
သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

သူက ဘာစကားမှ ထပ်မပြောပဲ တွေ့နေ၍ သက်ထက်ထည်း
သည်အတိုင်းပဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

အနောက်ဘက်မှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့
မေမေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတာမြင်ရသည်။

“ မေမေရေ ဒီမှာ ကိုကိုတွေ့ရဲ့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ”

မေမေ့ကို တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ပြီး သက်ထက်ကျောခိုင်းလိုက်
သည်။ ခုနကထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ခုနကချထား
ခဲ့သော ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ခုနက စိတ်ဝင်စားလှ
တာ အဖြေညှိနေသော ပဟေဠိကို သက်ထက်ဆက်ဖြေလိုက်သည်။

“ သက်ထက်ရေ . . ဒီက ကိုကိုနဲ့ စကားလာပြောအုံး မေမေ အအေးသွားဖျော်လိုက်အုံးမယ်”

မေမေလှမ်းခေါ်နေသည်ကို ကြားပါလျှက်နှင့် မကြားဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဝါသနာအရ မဝှက်ထဲမှာ ပါလာသော ပဟေဠိ တို့ပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး ဆက်ဖြေနေသည်။ အလျားလိုက် မေးခွန်းဖတ် လိုက်သည်။

ဆရာနှစ်ဦးထိုင်း၏ နာမည်ကြီးဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဟုဆိုထားသည်။

ဆရာဝတ္ထုတွေက အများကြီးမို့ ရုတ်တရက်စဉ်းစား၍မရပါ။

အညံ့ဆော့ သည်မေးခွန်းနှင့် နံပါတ်တူ ဒေါင်လိုက်မေးခွန်းကို ထပ်ဖတ် ပြင်ဆင်သည်။

ဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးတုန်း)၏ လူကြိုက်များသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ထဲ၊ ဝေးထားသောအတွက်တွေက ဆယ့်တစ်ကွက်ကြီးများတောင်၊ ငြိတော့ဆရာနှစ်ဦးထိုင်း၏ ဝတ္ထုနာမည်မှာ နောက်ဆုံး စာလုံးတစ်ခု ထ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း၏ ဝတ္ထုနာမည်ငါးခုမြောက် စာလုံးနှင့် ဆက်စပ် ဝေးထားသည်။

သက်ထက်က သည်စာရေးဆရာနှစ်ယောက်လုံး၏ ဝတ္ထုများ တို့ အသေအလဲစွဲလမ်းနှစ်သက်သူမို့ သူတို့၏ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်များကို အားလုံးအမှတ်ထင်ထင်ရှိနေသည်။

တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း ရွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟား . . . ရပြန်ပြီကွ

“ တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲကနွယ်” နဲ့ “ တွယ်ငင်လို့ယိမ်း နွယ်ပင် မှီစိမ်းလေသလား” ပေါ့။

ကဲ လာလေရော နွယ်နှစ်ပင်ငြိကြပေတော့။

“ သမီးသက်ထက် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ ဧည့်သည်နဲ့ စကားလာပြောလို့ဆို ”

မေမေ ထပ်အော်လိုက်တော့မှ သက်ထက်ထိုင်ရာမှ ကဗျာ ကရာထလိုက်ရသည်။

မေမေဆူမှာကြောက်၍ ဧည့်သည်ကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြမုက်နှာချိုသွေးလိုက်ရသည်။ ဧည့်သည်ကလည်း သက်ထက်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ ညီမလေးနာမည်က သက်သက်လား၊ ထက်ထက်လား ”

“ သက်သက်လည်မဟုတ်ဘူး၊ ထက်ထက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ သေသေချာချာနားထောင်နေနီ သက်ထက်ဆုံး ”

“ ဟာတယ်မိပါလားကွ။ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး နာမည်တွေ သိပ်လှကြတာပဲ ”

ဧည့်သည်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်း ပြောသည်။

ဖေဖေ ဦးသက်အောင်နှင့် မေမေဒေါ်သက်သက်လွင်တို့ သည် သူတို့၏နာမည်များတွင် “ သက် ” ပါကြသည်မို့ သားသမီးသုံး ဦးစလုံး တို့လည်း “ သက် ” ပါသောနာမည်များသာမှည့်သည်။

သက်ပိုင်ဦး...၊ သက်ဝေလတ်နှင့် သက်ထက်ဆုံး။

ကိုဧည့်သည်က သည်နာမည်များကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

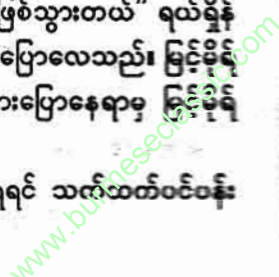
“ ကိုကို နာမည်ကရော... ”

“ မြင့်မိုရ်မိုးမင်း... တဲ့ ”

နာမည်ကိုသိလိုက်ရတော့ သက်ထက်မုက်နှာ ချိုစရာနှင့် ခပ်တနဲရယ်သည်။

“ နာမည်ကလည်းကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ မြင့်မိုရ် တောင်မှ မကသေးဘူး မိုးမင်းကြီးကပါလိုက်ရသေးတယ်။ ကိုကို နာမည် ခေါ်ခေါ်နေရရင် သက်ထက်ပီစိကွေးလေးဖြစ်ဖြစ်သွားတယ် ” ရယ်ခွိန် ခပြေနိုင်သော အသံလေးဖြင့် ကလေးဆန်ဆန်ပြောလေသည်။ မြင့်မိုရ် နှင့် မုက်နှာချင်းဆိုင်ဆက်တီခုံတွင် ထိုင်စကားပြောနေရာမှ မြင့်မိုရ် နီဘေးခုံသို့ ရွှေ့လာပြီး စကားဆက်သည်။

“ ကိုကို နာမည် အပြည့်အစုံ ခေါ်ရရင် သက်ထက်ဝင်ဝန်း ထွန်းတယ်သိလား။ ”

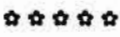
ကိုကိုတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ကိုကိုကို ကိုကိုလို့ပဲ ခေါ်တော့
မယ်နော် ”

အပြစ်ကင်းသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှယ် သက်ထက်
ခွဲနဲ့စွာ ပြောလေသည်။ ခရမ်းဖျော့ရောင် အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ကြိုး
တစ်ချောင်းတည်း ဝါဝန်ရှည်ရှည်နှင့် ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေး ချော
မောလှပသော သက်ထက်ဆုံးကို မြင့်မိုရ်တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် သံယောဇဉ်
ထွယ်မိရလေပြီ။

သက်ထက်ဘယ်နှစ်နှစ်လဲဟု မြင့်မိုရ်ကမေးတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်
ဟု သက်ထက်သွတ်ဖြေပြီး ဘယ်နှစ်တန်းလဲဟု မေးတော့ အီးမေဂျာတက်
နေသော်ဟု ပြောပြသည်။ ပြီးတော့မှ မေးခွန်းတွေ လျှောက်ထုတ်လိုက်
တာ ဘာထူးလို့လဲဟု သူတစ်ဖန်ပြန်မေးနေပြန်သည်။

“ သေဝါဘူးကွာ၊ ကိုကိုက သူငယ်တန်းတက်နေတဲ့ ခြောက်
နှစ်သမီးလေးထင်လို့ မေးကြည့်နေတာပါ။ တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီလို့
သယ်လို့မှ ထင်မထားတာ ”

ဒီတစ်ခါတုတော့ သက်ထက်ကစကားဖြင့် ပြန်မဖြေပဲ မြင့်မိုရ်
၏လက်ခုံကို လက်သည်းရှည်ရှည်ဖြင့် ဆွဲဆိတ်လိုက်တော့သည်။ ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံဆည်းခြင်းမှာပင် တွယ်တာခြင်း နွယ်မျှင်တို့က တစ်ပင်
နှစ်ပင်၊ တစ်မျှင် နှစ်မျှင်မက အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် တွယ်ငြိခဲ့ရပြီပဲ။

အခန်း(၂)

သက်ထက်ကြမ်းတိုက်နေသည်။

သက်ထက်သည် အလုပ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လုပ်ဖူးခြင်း
ပါပဲ။ အိမ်တွင်တံမြက်လှည်း ကြမ်းတိုက်အလုပ်များအတွက် ဒေါ်တိုးကို
ခေါ်ထားသည်။ သို့သော် သည်အချိန်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒေါ်တိုးမှာ ချက်တုန်း
ပြုတ်တုန်း။ ဒေါ်တိုးမီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာမည့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်

www.burmeseclassic.com

သည့်သက်ထက်က ကြမ်းကို ကိုယ်တိုင်တိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သက်ထက်မှာ အလွန်အလွန် ခိုင်လုံသော အကြောင်းတစ်ရပ်က ရှိနေသည်။

မနေ့က ကိုကိုကပြောသွားခဲ့သည်။

“သက်ဝေကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ၊ ကိုကိုမစောင့်နိုင်တော့ဘူး။”

နက်ဖြန်နေ့လည် လောက်ကျမှ တစ်ခေါက်ထပ်လာမယ်လို့ ပြောလိုက်နော်”

သည်ကနေ နေ့လည် ကိုကိုလာမယ်တဲ့ကွယ်။ ကိုကိုလာလို့ ချီရင် ဒီကြမ်းပြင်လေးတွေကို နင်းလျှောက်လာရမှာ။ ကိုကိုလျှောက် နင်းကျော်ဖြတ်တဲ့ ကြမ်းပြင်လေးတွေ ချောမွတ်ပြောင်းလက်နေစေချင်တယ်။ ပြီးရင် ကိုကိုက ဒီဆိုဖာမှာ ကျွဲကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ ဝင်ထိုင်မှာ။ ကိုကိုထိုင်မယ့် ဆိုဖာမှာ မြူတစ်မှုန် ဖုံးတစ်စတင်မနေစေချင်ဘူး။

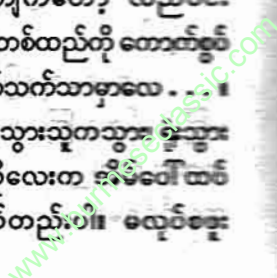
ကိုကို ဒီမှာထိုင်ရင် ကိုကို့ မျက်စိအကြည့်က ခန်းဆီးတန့်လန့် စာဆီရောက်နေမှာ။ ခန်းဆီးစတွေ ညစ်ပေကြေတွန့်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

သည်သို့သော ကြီးကျယ်ခန်းနားသည့် စေတနာစိတ်များကြောင့် သက်ထက်အိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေမိခြင်းပါပဲ။

မနက်အစောကြီးကတည်းက ခရမ်းဖျော့ဖျော့ ဇာခန်းဆီးများ လဲလှယ်တပ်ဆင်ပြီးခဲ့ပြီ။ ခုနကလေးမှာပဲ ဆိုဖာထက်မှ ဖုံးမှုန်များကို ကြွတ်မွှေးတံမြက်စည်းငယ်ဖြင့် လှဲကျင်းဖယ်ထုတ်ဝစ်ပြီးပြီ။ ခုတော့ ကြမ်းပြင်ကို သက်ထက် အရောင်တင်နေမိသည်။

သည်အလုပ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရသည်မို့ သက်ထက် ဇုန်းဘောင်းဘီကလေး ဝတ်ထားသည်။ အကျီတတော့ လည်ဝင်း ပေါက်နှင့် လက်မောင်းပေါက်ခပ်ကျယ်ကျယ် တီရှပ်တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်ထားသည်။ ဒါမှပဲ လုပ်ရကိုင်ရသွက်လက်ပြီး အအိုက်သက်သာမှာလေ။

ဖေဖေနှင့် ကိုကြီးတို့က သူတို့၏ ကုမ္ပဏီသွားသူကသွား ခွဲသွား သူကသွားနှင့် အိမ်တွင်မရှိကြပေ။ မေမေနှင့် ကိုလေးက အိမ်ပေါ်ထပ် မှာမို့ အောက်ထပ်မှာ သက်ထက်တစ်ယောက်တည်းပါ။ လျှပ်ဓား

အိမ်အလုပ်များကို လုပ်နေပါလျက် ပင်ပန်းသည်မထင်ပဲ ပျော်နေသည်။
 ကြမ်းပြင်လေးတွေ ချောမောပြောင်လက် အရောင်ထွက်လာ
 သည့်နှယ် သက်ထက်၏နှလုံးသားလေးသည်လည်း ချစ်ရည် ချစ်သွေး
 တို့ဖြင့် စိုလွင်တောက်ပနေရပါပြီ။ သက်ထက်သည်ကြမ်းပြင် လေးတွေ
 ချောသထက်ချောလာသည်ကို ကြည်နူးစွာကြည့်နေရင်း ကိုကို
 အကြောင်းလေးတွေတို့ပါ တွေးနေမိသည်။ ကိုကိုလာမယ်ဆိုလည်း
 ငြိန်ငြိန်လာခဲ့ပါတော့ ကြာလို့တာ။ သက်ထက်ကိုကိုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။
 နေ့ထုတ်တော့လေးတွေ ပြောချင်တယ်ကွာ . . .

“ ဆီထံ တောင်မလေး ”

“ အလေး လန့်လို့တာ။ ဟာ ကိုကို ”

ဆီထံလေးတယဉ်ယဉ်နဲ့မို့ တံခါးဝမှနေ၍ ပုံမှန်အသံဖြင့်
 မြင်နိုင်ခေါ်လိုက်သည်တို့ပင် သက်ထက်အရမ်းလန့်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ
 ရုတ်ရယ်ရယ်တာ တံခါးကိုသော့ဖွင့်ပေးသည်။

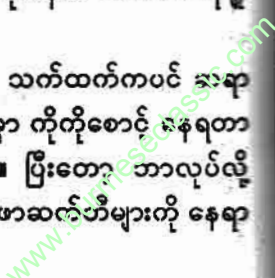
“ သက်ဝေရွှိလား ”

“ ရွှိတယ်ကိုကို နေအုံးသက်ထက်သွားခေါ်ပေးမယ် ”

အနားမှ လှစ်ကနဲပြန်ပြေးထွက်ကာ လှေကားဆီသို့ သွား
 သည်။ သက်ထက်သွားခေါ်ပေးမယ်ဟု နှုတ်မှပြောသွားသော်လည်း
 တတယ်တမ်းကျတော့ သက်ထက်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်အထိ တက်ခေါ်
 ပေးသည် မဟုတ်ပါ။ လှေကားအောက်ဆုံးမှာ ခြေစုံရပ်ရင်း သူ့အသံ
 စူးစူးလေးဖြင့် ကိုလေးရေ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဗျို့ . . . ဟု အော်
 ခေါ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ မောင်မြင့်မိုရ် လာလာ ခဏထိုင်အုံးနော်။ သက်ဝေရေခိုး
 နေလို့ ”

မေမေတုန့်ပြန်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သက်ထက်ကပင် ဆရာ
 မကြီးလုပ်ကာ ကြာမနေစေနဲ့နော် မေမေ။ ဒီမှာ ကိုကိုစောင့် နေရတာ
 အားနာစရာကြီးဟု အတွန့်တက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်လို့
 ဘာကိုင်ရမှန်းမသိပဲ ဖရိုဖရဲ ပွဲကြနေသော ဆိုဖာဆက်ဘီများကို နေရာ

ထကျ ပြန်စီနေသည်။

“သက်ထက်က အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေလိုက်တာ။ တယ်လီမှာ ခါလာ။”

ဘာမှပြန်မပြောပဲ ရှက်ပြုံးလေးပြုံးနေသည်။ သက်ထက်ဘာ ခုပြန်မပြောတော့ မြင့်မိုရ်ကပဲ စကားဆက်သည်။

“အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့ဆီမှာ သက်ထက် ဘာပူဆာချင်လို့ လုပ်နေတာလဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကိုကြီးတို့ ကိုလေးတို့ဆီကကော ဘာလိုချင်လို့လဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆိုမှ . . . ”

မျက်စောင်းပါ လှမ်းထိုးပြီးပြောသည်။

ပြီးတော့မှ မပွင့်တစ်ပွင့် လေသံလေးဖြင့် “ ကိုကို အိမ်လာ မယ်ဆိုလို့ ” ဟုတိုးတိုးလေးပြောသည်။ စကားဆုံးသည်နှင့် ရှက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

သက်ထက်၏စကားက မြင့်မိုရ်၏ရင်ထဲသို့ ဣတန့်စိုက်ဝင်သည်။

ကိုကိုအိမ်လာမယ်ဆိုလို့ . . . ။

ကိုကိုအိမ်လာမယ်ဆိုလို့ ကြမ်းတွေတိုက်ထားတာတဲ့လား သက်ထက်ရယ် . . . ။

အခန်း(၃)

ဒီကနေ့လည်း ကိုကိုလာလည်အုံးမလား မသိဘူးဆိုသည့် ချောလင့်ချက်ကနေ တစ်နေ့တွင်ရှိသော နာရီများစွာကို ချဲ့ပစ်လိုက် သလိုပါပဲ။

အချိန်တွေကုန်လွယ်လိုက်တာ။

ကိုကိုနှင့် ပတ်သတ်ပြီး ကိုလေးကို သက်ထက်မေးကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ ကိုလေး ကိုကိုမြင့်မိုရ် ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ ငါတို့နှစ်ယောက် သင်တန်းတစ်ခုတက်ကြမလို့ ”

“ ဘာသင်တန်းလဲ speaking လား၊ computer လား၊ Model agency လား ”

“ ဟာ ပေါက်ကရတွေ စာဖိုမှူးသင်တန်းပါ ”

“ ဘာလဲမေမေအသက်ရလာလို့ မေမေသက်သာအောင် မီးဖိုချောင်ဝင်မလို့လား ”

“ တေ့တ်ပါဘူး သက်ထက်ရယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် စာဖိုမှူးသင်တန်းအောင်လတ်မှတ်ရပြီးရင် ခရီးသည်တင် ဇိမ်ခံသင်္ဘောလိုက်ကြမလို့ ”

ဪ တိုလေးတော တိုကိုပါ သင်္ဘောတက်ဖို့အတွက် ကြိုးစားနေကြတာပါလား၊ ချက်ချင်းပဲ သက်ထက် ဝိုင်သွားမိသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း သက်ထက်တွယ်တာလိုက်မိသော ကိုကိုက သက်ထက်နှင့် အနွေးမဟုတ်အမြန်ခွဲရမှာပါလား၊ သက်ထက်၏စိတ်ကို သက်ဝေက တန်းတန်းမတ်မတ်ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ အမလေးလေး ငါ့ညီမချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားလိုက်တာ ကိုလေးကိုလွမ်းလို့လား၊ မြင့်မိုရ်ကိုလွမ်းလို့လား ရှင်းရှင်းလုပ်နော် ဟား ဟား ”

“ ကိုလေးနော် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒါအစ်ကိုတညီမလေးကို စရမယ့် စကားလား၊ ဟောဒီမှာ မေမေရေ ကိုလေး သမီးတို့လိုက်စနေတယ်ဗျို့ ”

သက်ဝေတို့မောင်နှမ သည်လိုပွင့်လင်းမှုတွေ ရှိကြသည်။ အငယ်နှစ်ယောက်က အကြီးဆုံးသက်ပိုင်ထက် ပိုပြီး တစ်ပူးတွဲတွဲသည်။ သက်ပိုင်က အကြီးဆုံးပီပီ တည်သည်။ သူ့ဟာသူ ခပ်အေးအေးပဲနေတတ်သည်။

သက်ဝေနှင့် သက်ထက်တို့နှစ်ယောက်ကျဟော့ အထက်အောက် နှစ်နှစ်သာခြားကြသည်မို့ ရွယ်တူလိုပင် ဆော့ကြ စားကြ

ရန်ဖြစ်ကြသည်။

သက်ဝေ အစသန်၍ သက်ထက်ငိုရသည့်အခါတွေ ရှိသလို သက်ထက်အတိုင်အတောထူ၍ သက်ဝေ အရိုက်ခံရသည်အကြိမ်များ ထည်း မနည်းလှ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်က အတေးအမှတ် အဖုအထစ် ခေါ်ကြ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့လျှင် လိုက်ရှာကြသလို တွေ့ပြန်တော့လည်း အငြင်းသန်ကာရန်ဖြစ်တတ်ကြပြန်သည်။

သက်ဝေအပြင်ကပြန်လာလျှင် သက်ထက်ဘို့မုန့်ကလေး တစ်မျိုးမျိုးတော့ ဝယ်လာပေးတက်သည့်နှယ် သက်ထက်ကလည်း ကျောင်းမှာ စားခဲ့သော ချိုချိုချဉ်ချဉ် သရေစာများကို ဘယ်တော့မှ တုန်အောင်မစားပစ်ပဲ သက်ဝေဘို့ ချန်ပြီးယူလာခဲ့တတ်သည်။

သက်ထက်၏ သူငယ်ချင်းမှန်သမျှကို ယောင်းမ ယောင်းမဟု ခေါ်ကာ အစ်ကိုနှင့် နောင်ပြောင်တတ်သလို သက်ဝေ၏သူငယ်ချင်း မှန်သမျှကိုလည်း ယောက်ဖ ယောက်ဖဟုခေါ်ပြီး ညီမငယ်နှင့် တို့ထော် ထတ်သည်။

ခုလည်း သက်ထက်ကို နောက်ပြောင်တို့စယ်စရာ မြင့်မိုရ် တစ်ယောက် တိုးလာခဲ့ပြီပဲ။

“မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ် မြင့်မိုရ်”

သက်ဝေက မြင့်မိုရ်၏နာမည်ကို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။

“ကိုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရူးနေတာလား”

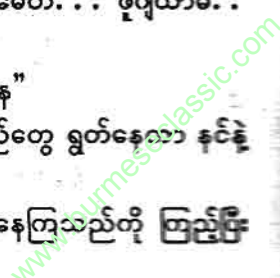
“မြင့်မိုရ် . . . ဟိမဝန္တာ . . . စာရာမေတိ . . . ဖုရိယာမ . .

ဝေရတ်”

“ကိုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ဆိုနေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဟာငါ တောင်နာမည်တွေ ရွတ်နေတာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားနိုင်လှနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး

၉၀

မျက်သွယ်

ဒေါ်သတ်သတ်လွင်ပင်လျှင် မနေနိုင်တော့ပဲ ရယ်နေလိုက်မိသည်။ သက်ထက်လည်း မေမေ့ထံမှ စစ်ကူမရသဖြင့် ဒေါ်ပွဲပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖုန်းကနဲ မြည်အောင်ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ သက်ဝေက ရူးတူးတူး ပေါတောတောနှင့် အော်၍ ကောင်းနေဆဲ . . . ၊

“မြင့်မိုရ်၊ ဟိမဝန္တာ၊ စာရာမေဟိ၊ ဖူဂျီယာမ၊ . . ဝေရတ် ”

အခန်း(၄)

ဒေါ်ထိကို အောက်သို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သော ကားသံနှင့် ကားတံခါးပိတ်သံတို့ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သက်ထက်လည်တိုင်ကလေး ဆန့်လိုက်မိသည်။

သည်လိုအချိန်မျိုး အိမ်လာတတ်တာ ကိုကိုပဲရှိသည်လေ။

တိုတိုက သင်တန်းမစခင် နာရီဝက် တစ်နာရီကြိုရောက်လာပြီး ကိုလေးတို့ မေမေတို့နှင့် စကားတွေပြောသည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် မြင့် ကိုကြီးဆီက စာအုပ်တွေ ငှားဖတ်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကိုလေးအခန်းထဲဝင်ကာ MP-3 နားထောင်ကြသည်။

အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး အချိန်နီးတော့မှ ကိုလေးနှင့် အတူတူ သင်တန်းသွားသည်။

ခုလည်း ကိုကိုရောက်လာပြီပဲ။

ကိုလေး သူ့ကိစ္စမပြီးခင် သက်ထက်ပဲ ဧည့်ခံစကားပြောရမှာ ဖြစ်သည်။

“ လာ . . . ကိုကို ”

“ သက်ဝေကော အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလား ”

“ ကိုလေး မော်လမြိုင် ရောက်နေတယ် ”

www.burmeseclassic.com

သက်ထက် စကားကြောင့် မြင့်မိုရ် အံ့အားသင့်သွားသည်။
 “ဟုတ်လား ကိုကိုကိုဘာမှလည်း ကြုံပြောမထားပဲနဲ့”
 “သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ပဲရှိအုံးမယ်”
 “ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ”
 “ဝမ်းရေးပေါ့ ကိုကိုရယ်”

သက်ထက်က မျက်နှာအတည်လေးနှင့်ပြောသည်။
 စီးပွားရေးကိစ္စဖြစ်မှာပဲ ဟူသောအတွေးဖြင့် မြင့်မိုရ် ဘာမှ
 ထပ်မမေးတော့ပါ။ သူ့တစ်ပါး၏ မိသားစုကိစ္စ မြင့်မိုရ် စပ်စပ်စုစု မလုပ်
 လိုပါ။

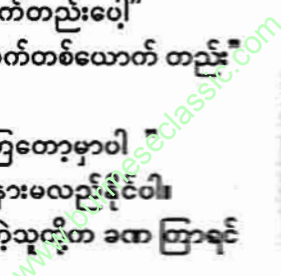
“အန်တီကော မမြင်ပါလား”
 “မေမေလည်း ထားဝယ်သွားတယ်”

အမေရော အစ်ကိုပါခရီးထွက်နေကြသည်မို့ သက်ထက်တော့
 နည်းနည်းပါးပါး အားငယ်နေမှာပဲဟု မြင့်မိုရ် တရုဏာသက်မိသည်။
 သက်ထက်မျက်နှာလေးပင်လျှင် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး။

“အန်ကယ်နဲ့ ကိုသက်ပိုင်တို့တော့ ရှိကြတယ်မဟုတ်လား”
 “ဟင့်အင်း ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးတို့ကလည်း မနက်တထင်ပဲ အလှုပ်
 တိစ္စနဲ့မြေခြားထွက်သွားကြတယ်”

ဟာဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲဟု မြင့်မိုရ်တွေးနေမိသည်။
 အဖေရော အမေပါမက ကိုကြီးရော ကိုလေးပါရှိသမျှ လူတုန်ခဗီး
 ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ညီမလေးတစ်ယောက် တည်း
 သူတို့မို့ထားခဲ့ရက်ကြသည်။

“ဒါဆို အိမ်မှာ သက်ထက်တစ်ယောက်တည်းပေါ့”
 “ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ရန်ကုန်မှာ သက်ထက်တစ်ယောက် တည်း”
 “ကိုကိုလာနေပေးရမလားဟင်”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခဏနေရင်ပြန်လာကြတော့မှာပါ”
 သက်ထက်၏ပြောစကားကို မြင့်မိုရ်နားမလည်နိုင်ပါ။
 မော်လမြိုင်သွားတဲ့သူ၊ ထားဝယ်သွားတဲ့သူကို ခဏ ကြာရင်

ပြန်လာကြတော့မှာတဲ့ လေယာဉ်နဲ့မို့ ဒီလောက်မြန်တာများလား
လေယာဉ်ကလည်း သည်လောက်တော့ လွယ်လိမ့်မည်မထင်။ ဝေဝေ
ဝါးဝါးအမှုအရာနှင့်ပင် မြင့်မိုရ် ဆက်မေးမိပြန်သည်။

“ အန်တီက ဘာနဲ့ပြန်လာမှာလဲ၊ လေယာဉ်နဲ့လား ”

“ ဟင့်အင်း ခြေကျင်ပါပဲ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်လာမှာ ”

“ ဘာလဲတွာ၊ ဘာတွေလဲ သက်ထက်ရယ် ကိုကိုနားမလည်
နိုင်တော့ဘူး ”

ဆိုတာဆတ်တီပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချရင်း ခေါင်းကို
ခါးဆစ်လိုက်မိသည်။ မြင့်မိုရ်၏ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သက်ထက်နှုတ်ခမ်း
ဆောင်ရွန်းလေးတော့တတ်သွားသည်။

“ ဟား ဟား ဟား ”

အားဝါးတရရယ်သံနှင့်အတူ သက်ဝေအတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်
လာသည်။ လတ်ထဲမှာတော့ လက်သုတ်ပုဝါတစ်ထည်၊ လက်သုတ်ရင်း
ထွတ်လာခြင်းပေမို့ စောစောပိုင်းက သက်ဝေထမင်း စားနေတာ
ဖြစ်မှာဟု မြင့်မိုရ်နားလည်လိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်က မှီလျောထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်
ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ကြည့်စမ်း သက်ထက် ကိုကိုကို နောက်တယ်။ မျက်နှာ
လေးကလည်း မှင်သေပျက်ကွာ၊ မင်းသမီးလုပ်စားဖို့ကောင်းတယ် ”

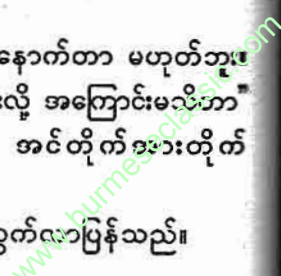
“ သက်ထက်မနောက်ဘူး ကိုကို ”

မှင်သေသေမျက်နှာထားလေးအတိုင်း တစ်ချက်ကလေးမှ
မပြောင်းလဲပဲ သက်ထက်ငြင်းဆန်သည်။

“ ဟုတ်တယ်ကွ သက်ထက်မင်းကို နောက်တာ မဟုတ်ဘူး။
မင်းကသာ သက်ထက်နဲ့ ခင်တာသိပ်မကြာသေးလို့ အကြောင်းမသိတာ ”

သက်ဝေကလည်း သူ့ညီမဘက်မှ အင်တိုက်အားတိုက်
ထောက်ခံသည်။

အတွင်းခန်းမှ ဒေါ်သက်သက်လွင်ထွက်လာပြန်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေကို အားလုံး ကြားသိပြီးဟန်တူသည်။ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။

“ ဒီလိုကွယ် မြင့်မိုရ်ရဲ့။ မင်းညီမက ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပေးတာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ အိမ်မှာပေါက်သမျှ ကြောင် တလေးတွေကို သူပဲဒိုင်ခံနာမည်ပေးတတ်သလို ဒီအိမ်မှာရှိသမျှ အခန်း တိုင်းကိုလည်း မြို့နာမည်တွေ ပေးထားတယ်လေ... ” ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်သက်သက်လွင်ရယ်ကာ၊ ရယ်မောနေရင်းနှင့် ဆက်ပြောပြသည်။

“ အခု အန်တီတို့ ထိုင်ကြတဲ့ ဧည့်ခန်းကိုတော့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး စကားတွေပြောပြီး ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ မိတ်သစ် မိတ်ဟောင်း တွေလာတတ်ကြလို့ ရန်ကုန်တဲ့။ ခုနက သူတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်း ထဲမှာရှိလို့ ရန်ကုန်မှာတစ်ယောက်တည်းလို့ပြောတာ ”

ဒေါ်သက်ထက်ဆုံး၏ အလေ့အထအဆန်းကို မြင့်မိုရ် နာယူ ဓူတ်သားလိုက်ရသည်။

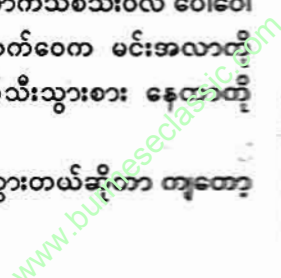
“ ငါးကျီးခြောက်၊ ငါးပုပ်ခြောက်၊ ကတူရံခြောက်တွေလှောင် ထားတဲ့ အခန်းကိုကျတော့ ထားဝယ်လို့နာမည်ပေးထားတယ်။ ခုနက အန်တီကအဲဒီအခန်းဖက်သွားပြီး နေကောင်းကောင်းဝူတုန်း ငါးခြောက် တွေ ထုတ်လှန်းမလို့စစ်ဆေးနေတာနဲ့ အန်တီကို ထားဝယ်ဘတ်သွား တယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ... ”

“ သက်ဝေ မော်လမြိုင်ဘက်ကို ဝမ်းရေးကိစ္စနဲ့ရောက်နေ တယ်ဆိုတာကရော ”

မြင့်မိုရ်က သူ့နားမရှင်းသည့်ကိစ္စကို ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ မော်လမြိုင်ဆိုတာက အစားအသောက်သစ်သီးဝလံ ပေါဝေါ များများရှိတဲ့ ထမင်းစားခန်းကိုပြောတာ။ သက်ဝေက မင်းအလာတို့ စောင့်ရင်း ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး နာနတ်သီးသွားစား နေတာတို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လျှောက်ပြောနေတာ ”

“ အန်ကယ်နဲ့ ကိုသက်ပိုင် မြေခြားသွားတယ်ဆိုတာ ကျတော့ ကော ”

“ ကုမ္ပဏီသွားကြတာကို ပြောတာပါကွယ်။ ဒီအိမ်နဲ့မြို့ထဲက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းနယ်မြေချင်းကွာနေလို့ မြေခြားလို့ပြောတာ ”

“ ကျွန်တော်က ဒီမနက်စောစော Flight နဲ့ နိုင်ငံခြားများ ထွက်သွားကြသလားလို့ ” ဝါးကနဲ့ ရယ်လိုက်ကြသည်။

သက်ထက်လည်း အိုက်တင်ခံကာ ခပ်တည်တည်ပုံစံဖမ်းထား သော်လည်း မြင့်မိုရ်အူကြောင်ကြောင်ယောင်ဝါးဝါးပုံကို ကြည့်ပြီး ဆတ်လတ်တောင့်မထားနိုင်တော့ပါ။ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်ပစ်လိုက် တော့သည်။

ဒေါ်သက်သက်လွင်က စကားခဏနားလိုက်သောအခါ သက်ဝေတ စထားဆတ်သည်။

“ ချိုသေးတယ်တ့၊ သက်ထက်တို့ ဘယ်လောက်ပေါတော တောနိုင်လဲဆိုတာ။ ”

“ အိမ်ပေါ်ထပ်က အခန်းတွေကိုကျတော့ မြန်မာပြည် အထက် ပိုင်းက မြို့နာမည်တွေ ပေးထားတယ်။ ဘုရားခန်းကိုကျ တော့ ပုဂံတဲ့၊ ငါနဲ့တိုသက်ပိုင်အခန်းကိုကျတော့ တောင်ကြီးတဲ့၊ လားရှိုးတဲ့၊ သူ့အခန်း တို့ကျတော့ ပြင်ဦးလွင်တဲ့လေ ”

“ အိမ်အောက်ထပ်အခန်းတွေကိုကျတော့ မြင့်မိုရ်သိတဲ့ အတိုင်း ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်လို ခေါ်ထားတာနော်။ ရေချိုးခန်းကိုကျတော့ ချောင်းသာတဲ့၊ ငပလီတဲ့၊ မီးဖိုခန်းကိုကျတော့ အိမ်အစွန်းမှာရှိလို့ ကော့သောင်းတဲ့လေ ”

ဒေါ်သက်သက်လွင်က တစ်လှည့်ဝင်ပြောသည်။

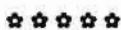
သက်ထက်တို့အိမ်က သာမန်မြင်ဖူးနေကျ အိမ်များနယ် စတုပုံ မဟုတ်ပဲ ခပ်ရှည်ရှည်နှစ်ထပ်တိုက် ကလေးဖြစ်သည်။ မီးဖို ခန်းတူ တော့ အပြင်ကိုစွန်းထွက်နေသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းက အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်မို့ တစ်ခါတစ်လေ ထမင်းစားခန်းဘက်မကူးတော့ပဲ မီးဖိုထဲမှာ ပင်ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနှင့်ပင် စားလို့သောက်လို့ရသည်။

“ နေအုံး တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ဂြိုဟ်တူ ”

လောင်းတင်ထားတာကိုတောင်မှ ဂျပ်ဆင်ထိပ်က လရိပ်ပြာတဲ့ကွာ”
သက်ဝေက အပိတ်စကားပြောလိုက်သည်။

သည်လိုမျိုး ပေါက်ပေါက်ရွာရွာတွေတွေ့ကာ ဖျော်ဖျော် ပါးပါး
လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေတတ်သော သက်ထက်သည် မြင့်မိုရ် ကိုကျတော့
ရီဝေဝေလေးငေးကြည့်တတ်လေသည်။

ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ မြင့်မိုရ်ယောက်ျားတန်မဲ့ ရင်ထဲလှိုက်
တနဲဆောင့်ခုန်သည်။

အခန်း(၅)

နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် မိုးလင်းလင်းချင်းတိုတိုရောက်
လာမလား မျှော်လင့်မိသည်။

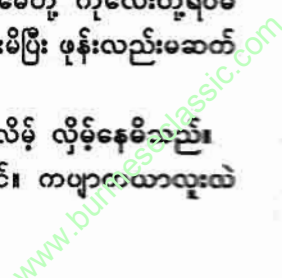
မနက်ဘက်ရောက်မလာတော့ နေ့လည်လောက်လာမှာပါဟု
ဖြေတွေးတွေးသည်။

နေ့လည်ရောက်မလာတော့ ညနေလောက်ဆို သေသေခုခု
ရောက်လာမှာဟု အားတင်းထားသည်။

ညနေလည်းမရောက်၊ ညပိုင်းလည်းမလာသောအခါ သက်ထက်
ဘယ်လိုမှ နေလိုမရတော့ပါ။ တယ်လီဖုန်းအနီးတွင် တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေ
ရင်း ကိုကို့ဆီဖုန်းဆက်ရန်စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် သူကယောက်ျားလေး
ဖြစ်ပြီး ဖုန်းစမဆက်ပဲ မိန်းကလေးကစဆက်လို့ကောင်းပါ့မလား။
ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဆိုပြီး ကိုကိုမေးလိုက်ရင် မေမေတို့ ကိုလေးတို့ရိပ်မိ
သွားရင် ရှက်စရာကြီး၊ စသဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးမိပြီး ဖုန်းလည်းမဆက်
ဖြစ်တော့ပါ။

အိပ်ရာထဲမှာသာ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် လှိမ့်နေမိသည်။

အိပ်ရာထဲလည်း ကြာကြာလှဲမနေနိုင်။ ကယျာလာယာလူးထဲ
ထပြီး ဝရံတာထွက်မျှော်ရပြန်သည်။

ကိုလေးအပြင်သွားနေတာ ကိုလေးအပြင်ကပြန်လာရင် ကိုတို့လည်း လိုက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။

ဒီအတိုင်း ဆုတွေနင်းကန်တောင်းနေရတာ မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်တာကိုယ်ပြောပြီး ဘုရားစင်ရှေ့အပြေးသွားကာ ဆီမီးအလင်းတိုင်ပူဇော်သည်။ အမွှေးနံ့သာတိုင်ပူဇော်သည်။

“ ယခုတဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ထိုထရနံ့သာတိုင်ဖြင့် ပူဇော်ထွန်းညှိရသော အကျိုးအားကြောင့် မကြာမီ အချိန်အတွင်း တို့တို့ရောက်လာပါစေ ဘုရား ”

ထရာထရာ ဦးချပြီးသည်နှင့် ဝရံတာပြန်ထွက်သည်။

တို့တို့ထားလေးကို ရော်ရမ်းမှန်းဆသည်။

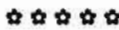
တို့တို့တို့ ချော်သည်။

“ တို့တို့နဲ့တွေ့ချင်လိုက်တာကွယ် ”

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

အပြင်မှာ မတွေ့ရရင်လဲ အိပ်မက်ထဲမှာပဲတွေ့တော့မယ် တို့တို့ရေ... သက်ထက်ရဲ့အိပ်မက်ကလေးထဲကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါကွယ်။

ခေါင်းအုံးထက်မှာ နောက်စေ့မတင်ရက် ပါးကလေးကပ်လိုက်သည်။

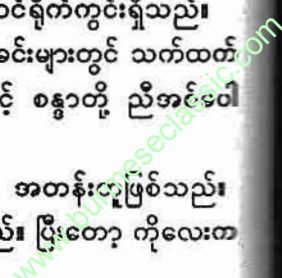
အခန်း(၆)

သက်ထက်တို့ခြံကြီးထဲမှာ ကြက်တောင်ရိုက်ကွင်းရှိသည်။

ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာသောညနေခင်းများတွင် သက်ထက်တို့မောင်နှမတွေ့သာမက ဟိုဘက်ခြံမှ နန္ဒာနှင့် စန္ဒာတို့ ညီအင်မဝါလာရောက်ကစားတတ်ကြသည်။

စန္ဒာနှင့်သက်ထက်ကသက်တူရွယ်တူ အတန်းတူဖြစ်သည်။

မမနန္ဒာနှင့် ကိုလေးကရွယ်တူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုလေးက

မမနန္ဒာကို ကြိုက်နေသည်။ ဒါကိုစန္ဒာလည်းသိသည် သက်ထက်လည်း သိသည်။ မေမေလည်းသိသည်။ ကိုကိုကြီးပင်သိသည်။

သို့သော် မမနန္ဒာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ပစ်ပစ် ခါခါလည်း မဆက်ဆံသကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးလည်း မနေထိုင်။ ဣန္ဒြေ မပျက်ဆက်ဆံသည်။ ခင်ခင်မင်မင် ခေါ်ပြောသည်။

“ ကိုလေးရေ . . . ဒီညနေ မိုးမရွာဘူး ကြက်တောင်ရိုက် ကြရအောင် ”

“ ကောင်းသားပဲ၊ ငါလဲပျင်းနေတာ ”

“ ဒါဆို ပိုက်သွားတန်းလေ ”

“ နင်စပြောတဲ့ အကြောင်းအရာလေ နင်သွားတန်းပေါ့ ”

ထုံးစံအတိုင်း မောင်နှမငြင်းကြခုန်ကြရပြန်သည်။

“ ကိုလေးကအကြီးပဲဟာ အကြီးဆိုတာ အငယ်ကို ဦးစား ပေးရတယ် ”

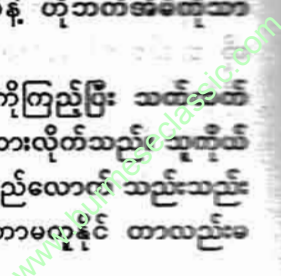
“ နင်ကအငယ်ပဲဟာ အငယ်ဆိုတာ အကြီးကိုဦးစားပေး ရတယ် ”

“ သက်ထက်က မမနန္ဒာကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်ဖေးရမှာ နော်။ ဒါကိုလည်း သတိထားအုံး ”

သက်ထက်က သက်ဝေမလှုပ်နိုင်မည့် အတွတ်ထောင်းတို့ တိုင်လိုက်သည်။ သက်ဝေပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ငါ့ညီမလေး သိပ်လိမ္မာတာပဲ တို့လေးပဲ ပိုက်သွားတန်းမယ်။ ကိုလေးပဲ ရက်ကက်တွေ ကြက်တောင် တွေသွားရှာမယ်။ ငါ့ညီမလေး ဘာမှမလုပ်နဲ့ တိုဘတ်အိမ်တို့သာ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့နော် ”

ကိုလေး၏ ပျာပျာသလဲအမူအရာကိုကြည့်ပြီး သစ်သစ် ရယ်ချင်လွန်းလှ၍ မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လွှဲထားလိုက်သည်။ သူတို့ထံ တိုင် မမနန္ဒာကို ခင်ပါလျှက်နှင့် ကိုလေးကသည်လောက် သည်းသည်း ထုပ်နေသောအခါ အူကတိုချင်သည်။ သဘောမလူနိုင် တာလည်းမ

တုတ်ပဲနှင့် ကိုလေးကို နှမော့တွန့်တိုချင်သည်။

စန္ဒာနှင့် မမနန္ဒာရောက်မလာခင် မောင်နှမ ကွင်းတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် Single ကစားသည်။ သက်ထက်နှင့် သက်ဝေတစ်ဦး ကစား၍ ပြီးကာနီးမှာပဲ စန္ဒာရောက်လာသည်။

“ မမနန္ဒာရော . . . ”

“ ခြေထောက်နာနေတယ် မကစားနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ”

ကိုလေးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဒီညနေရာသီဥတု မသာယာ နိုင်တော့ဘူးတွာဟု ပြောနေသည်။

စန္ဒာတရယ်ရင်းနှင့် . . .

“ တိုလေးထွတ်ပေးလေ စန္ဒာနှင့် သက်ထက်ကစားမယ် ”

“ ထုတ်တယ် တိုလေးထွတ်ပေး။ သက်ထက်နှင့်စန္ဒာကစားမယ် ”
သတ်ထတ်တလည်း ထောက်ခံသည်။

“ တော်တော်တရားပါလား။ စောစောကအဖော်မရှိတုန်းက တော့ငါ့တို့ အတင်းခေါ်ပြီး အခုစန္ဒာလည်းရောက်လာရော ငါ့ကို နှင်ထုတ်တယ် ”

“ ကိုလေးပွဲဆက်တွေများနေရင် မော့မှစိုးလို့ပါ ”

“ ငါလည်း ကစားလို့အရှိန်ရနေတာ ဘယ်ထွက်ချင်ပါ့မလဲ ”

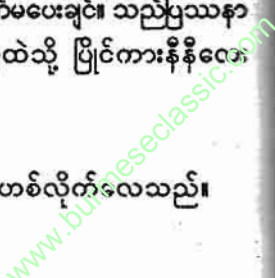
“ သက်ထက်လည်း ကစားချင်တာပဲ ”

“ စန္ဒာ့ကို တကူးတကဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတာ စန္ဒာလည်း ကစားမှာပဲ ”

သုံးယောက်သား မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ် ကလေးငယ် လေးများပမာ ငြင်းခုန်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ ထွက်မပေးချင်။ သည်ပြဿနာ ကို ဘယ်လိုရှင်းရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားနေဆဲ ခြံထဲသို့ ပြိုင်ကားနီနီလေး လိုမ့်ဝင်လာသည်။

“ ဟေး အတော်ပဲ ကိုကိုလာပြီ ”

“ သက်ထက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ”

“ဟေ့ကောင် မြင့်မိုရ် လာလာအိမ်ထဲမဝင်နဲ့ ဒီဘက်ကိုလာခဲ့”
သက်ဝေက အကျယ်ကြီးလှမ်းအော်သည်။

“ဘာလဲကွာ ”

“ ငါတို့နဲ့ ကြက်တောင်လာရိုက်စမ်းပါကွာ။ တစ်ယောက်
ထိုင်နေလို့ ”

“ ရက်ကက်မပါလာဘူးကွ ”

“ ရက်ကက်များကွာ ငါ့ဆီမှာ ပေါလွန်းလို့ ”

သက်ဝေက ပြောရုံပဲရှိသေး သက်ထက်ကအိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ
ရက်ကက်တစ်ချောင်းယူလာခဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရနိုင်တော့
မှန်း ရိပ်မိသည်။

သက်ထက်ထံမှ ရက်ကက်ကိုလှမ်းယူရင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သက်ထက်နှင့်ရွယ်တူ ချစ်စရာလေးပါပဲ

မြင့်မိုရ်မုတ်ဝန်းအကြည့် စန္ဒာ့ထံရွေ့သွားမှန်းသိသော
သက်ထက်က အလိုက်တသိ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ ဒါကသက်ထက်သူငယ်ချင်း စန္ဒာ၊ သူ့တတော့ တိုထေး
သူငယ်ချင်း ကိုမြင့်မိုရ် ”

တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲပြောလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြသေး
သည်။

ကြည့်စမ်းစန္ဒာက ပြုံးနေလိုက်တာ။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတ
နားရွက်မှာ တက်ချိတ်တော့မည်။ ကိုကိုကလည်း စန္ဒာ့လက်ကို ဆုပ်တိုင်
ထားလိုက်တာ ကြာလွန်းပါတယ်။

“ ကဲကဲ အဖြစ်သဲမနေတော့နဲ့ ကစားတော့မယ် ”

ရွင်းရွင်းပဲပြောပစ်လိုက်သည်။ သက်ထက်ကတော့အဆင်
မပြေဘဲဝန်ဆောင်တွေ ဝါသနာမပါ။ ကြည့်မရလျှင်မရသလို မပြတ်ဖြတ်
တတ်သည်။

“ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူတွဲကြမှာလဲ ”

“ ကိုလေးနဲ့ သက်ထက်တွဲ၊ စန္ဒာနဲ့ ကိုကိုမြင့်မိုရ်တွဲမယ် ”
စန္ဒာက သွက်သွက်လက်လက်စီမံသည်။

သက်ထက်သဘောမတူနိုင်ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ဆန့်ကျင်ပစ် သည်။

“ ကိုလေးနဲ့စန္ဒာနဲ့တွဲ သက်ထက်နဲ့ ကိုကိုနဲ့တွဲမယ် ”

“ ဘာဖြစ်တာလဲဟာ ”

“ ငါတို့မောင်နှမတစ်အိမ်ရှင်လေ။ အိမ်ရှင်တွေဆိုတော့ ညွှန်သည်တစ်ယောက်စီနှင့် တစ်ဖက်စီ နေပေးရမှာပေါ့၊ အိမ်ရှင် စေတနာလေ ”

သက်ထက်၏ စကားက အဆင်ပြေနေသည်မို့ ဘယ်သူမှ စောင့်မတ်ကြတော့ပါ။

“ ဖော်ဖော်ဝါးဝါးပဲ ကစားလိုက်ကြသည်။ ”

သည်ပွဲမှာ သက်ထက်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး ရှုံးပါသည်။

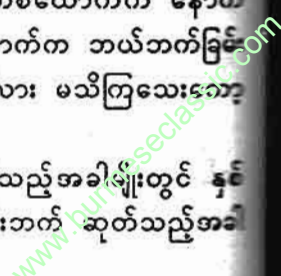
သုံးပွဲ နှစ်ပွဲနှင့် မသိမသာလေးရှုံးခြင်းမဟုတ်ပဲ နှစ်ပွဲအပြတ် ဖြင့် အပြတ်အသတ်ရှုံးခြင်းပါ။

“ ဆောရီးပဲ သက်ထက်ရယ်။ ကိုကိုလက်ပျက်နေတယ် ”

“ ရပါတယ် ကိုကိုရယ်။ အပျော်ကစားတာပဲဟာ၊ ကိုကိုနဲ့ သက်ထက်တို့က သူ့လက်ကိုယ့်လက်မသိကြသေးတော့ အပေးအထူ မမျှဘူးဖြစ်နေတာ ”

မြင့်မိုရ်နှင့် သက်ထက်တို့က သည်ညနေမှာပဲ တွဲကစားဖူး ကြသည်ဆိုတော့ အမှန်ပင်သူ့လက်ကိုယ့်လက် မသိကြသေးပါ။ ကြစ် တောင်ကွင်းထဲတွင် တစ်ယောက်ကရှေ့ တစ်ယောက်က နောက် တာဝန်ခွဲယူမှာလား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်ခြမ်း တစ်ယောက်က ညာဖက်ခြမ်းတာဝန်ယူမှာလား မသိကြသေးဘော့ လပ်ဟာသည်။

ပိုက်နားကပ်သည်အထိ ရှေ့တက်သည့်အခါမျိုးတွင် နှစ် ယောက်ပြိုင်တူ ရှေ့တက်ကြပြီး နောက်ကွင်းဘက် ဆုတ်သည့်အခါ

မှာလည်း သူ့ရောကိုယ်ပါ အတူတူဆုတ်လိုက်မိကြသည်။

တစ်ဖက်စည်းမှကိုလေးနှင့် စန္ဒာတို့က စိတ်ကြိုက်ကစားနိုင်
ကြပြီပေါ့။

ကိုလေးနှင့် စန္ဒာတို့က တွဲနေကြဆိုတော့ သူ့အထာ ကိုယ့်
အထာနားလည်သည်။ စန္ဒာကရှေ့ပိုင်းတာဝန်ယူပြီး ကိုလေးက
နောက်ပိုင်းတာဝန်ကျေအောင်ယူနိုင်သည်။

ကိုကို ခုတ်ချသော ရိုက်ချက်များကို တစ်ဖက်မှ စန္ဒာက
ပိုက်တန်းနားမှ ကပ်ပြီး ပြန်လည်ပင့်တင်နိုင်သကဲ့သို့ သက်ထက်၏
အဝေးလွှဲရိုက်ချက်များကိုလည်း အနောက်စည်းနားမှ ကိုလေးက
အေးအေးသက်သာပဲ တုန်ပြန်နိုင်လေသည်။

ပွဲအပြီးမှာ ကိုလေးက ကိုကိုကို မခံချင်အောင်ပြောနေသည်။

“ သက်ဝေကို လာစမ်းလို့ မရဘူးလေကွာ။ မြင့်မိုရ်မင်းငယ်
ပါသေးတယ် ”

“ နေနှင့်အုံးပေါ့ကွာ ခုဟာက ကွင်းစိမ်းလူစိမ်းသေးလို့ပါ ”

“ ဒါဆိုလူလဲမလား ငါတို့မောင်နှမနေမယ် မင်းနဲ့စန္ဒာနေ
လေအဲဒီလိုပွဲမှာလည်း မင်းတို့နှုံးမယ်ဆိုရင် မင်းညံ့တာပေါ့ပြီပေါ့ကွ ”

မြင့်မိုရ်က ဘာမှပြန်မပြောပဲ ပြုံးနေသည်။

မြင့်မိုရ်က ဘာမှပြန်မပြောသော်လည်း သက်ထက်က ဖုာဖုာ
သလဲဝင်ပြောသည် “ ကိုကိုနဲ့စန္ဒာတွဲရင်လည်း ဘာထူးမှာလဲ သူတို့
နှစ်ယောက်ကလည်း ဒီနေ့မှ ဆုဖူးတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ချိတ် ဆတ်မိ
မှာလဲ ”

မြင့်မိုရ်က သက်ဝေအကြံဉာဏ်ပေးသကဲ့သို့ စန္ဒာနှင့် လူလဲ
တွဲဘို့ရာ သဘောတူလိုက်မလို့ပါပဲ။ သက်ထက်ကြားဖြတ်ဝင်ပြော
လိုက်၍ သူမလှုပ်ရဲတော့။

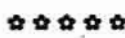
သူနှင့်စန္ဒာတို့ တွဲကြမည်ပြုလေတိုင်း တစ်ကြောင်းမတုတ်
တစ်ကြောင်းအကြောင်းပြကာ ဖျက်ဖျက်ပစ်တတ်သည်မို့ သက်ထက်
၏သဘောထားကို မြင့်မိုရ်ရိပ်စားမိလာသည်။

သည်အချိန်မှာပဲ ဒေါ်သက်သက်လွင်က အိမ်တံခါးဝမှ လှမ်း
ဒေါ်နေသည်။

“ အမောပြေ ဘာလီလာသောက်ကြအုံးဟေ့၊ ပြီးမှဆတ်
တစားကြ”

အန်တီတယ်ပေလို့ မြင့်မိုရ်တကယ်ပဲ အမောပြေရပါသည်။
ကြတ်တောင်ခိုက်ရတာက ဘယ်လောက်မှ မမောပါ။

သတ်ထတ်၏ သဘောထားလေးများကို ရိပ်စားနားလည်
မိသည်တ ဓောလှပါသည်။

အခန်း(၇)

မြင့်မိုရ်တ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် သိပ်ခင်သည်။

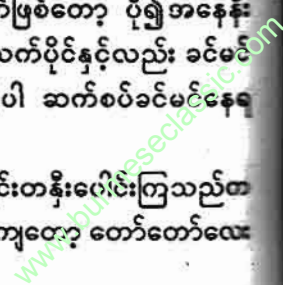
သူတို့အစ်မတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပြီး အစ်ကိုတွေ ညီတွေ
မရှိ၍ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် ညီရင်းအစ်ကိုရင်းလိုပဲ တွယ်တာသည်။

သက်ဝေနှင့် တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျမှ စတင်ခင်မင်ရသော်
လည်း စိတ်ဓါတ်ချင်းတော်တော်များများ တူညီ၍ ညီရင်းအစ်ကိုလို
ပင်ပေါင်းမိသွားသည်။

တက္ကသိုလ်မှာ နေ့တက်တက်ကြသူများမို့ နေ့စဉ်နီးပါးတွေ
နေရသဖြင့် သူ့အိမ်သွား ကိုယ့်အိမ်လာ သိပ်မလုပ်ဖြစ်ကြပါ။ ကျောင်း
ပြီးမှပဲ ပိုတွဲမိကြသည်။

ဟိုတယ်မှာ သင်တန်းအတူတူတက်ဖြစ်တော့ ပို၍အနီးနီး
ခဲ့ကြသည်။ သက်ဝေနှင့်ခင်မင်ခဲ့ရာမှ ကိုကြီးသက်ပိုင်နှင့်လည်း ခင်မင်
ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ညီမလေး သက်ထက်နှင့်ပါ ဆက်စပ်ခင်မင်နေရ
လေပြီ။

ကိုသက်ပိုင်တို့ သက်ဝေတို့နှင့် တရင်းတနီးပေါင်းကြသည်တ
အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း သက်ထက်နှင့်ကျတော့ တော်တော်လေး

သတိထားရသည်။

သက်ထက်က မောင်နှမသုံးယောက်တွင် ရှားရှားပါးပါး မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည့်အပြင် အငယ်လည်း အငယ်ဆုံး ဆိုတော့ ကလေးဆန်လှသည်။

နေရာတကာ သူ့ကိုဦးစားပေးမှ ကြိုက်သည်။

သက်ထက်၏ ရှေ့တွင် စန္ဒာနှင့်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မခေါ်ရဲသလို မြင့်မိုရ်၏ပြောစကားထဲ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နာမည်ထည့် ပြောရဲပါ။ လွတ်ကနဲပြောမိပါက

အဲဒါဘယ်သူလဲ

ဘယ်ကျောင်းကလဲ

ဘယ်မှာနေတာလဲ

ကိုကိုနဲ့ဘယ်တုန်းကတည်းက သိတာလဲ

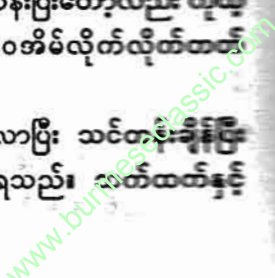
ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးနေကြတာလဲ။

သည်လိုမေးခွန်းစီးရီးများဖြင့် စိတ်ညစ်လာသည်အထိ စုံစမ်းစစ်ဆေး တတ်လေသည်။

သက်ဝေထံဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော တစ်ခြားသူငယ်ချင်း များလည်းရှိသေးပေမယ့် သက်ထက်က သူ့ကိုသာ ပိုမိုသံယောဇဉ်ကြီး မှန်း မြင့်မိုရ်နားလည်သည်။

ခုတစ်လော မြင့်မိုရ်၏မေမေ သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မို့ ဆေးရွာဝယ်ရသောကိစ္စတွေ၊ မေမေ့ကိုဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရသော ကိစ္စတွေနှင့်မြင့်မိုရ် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ခါတိုင်းလိုမျိုး သင်တန်းခေင် သက်ဝေအိမ်ကြိုကြိုရောက်နေတက်တာ သင်တန်းပြီးတော့လည်း ထိုထို အိမ်ကိုယ်တန်းတန်းမတ်မတ်မပြန်ပဲ သက်ဝေအိမ်လိုက်လိုက်တတ် တာမျိုး မြင့်မိုရ်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

အိမ်ကနေ သင်တန်းကို တိုက်ရိုက်လာပြီး သင်တန်းချိန်ပြီး တော့လည်း အိမ်ကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြန်သွားရသည်။ သက်ထက်နှင့် လည်းသိပ်မတွေ့နိုင်တော့ပေ။

သင်တန်းကိုတော့ မပျက်အောင် ကြိုးစားတက်နေသည်။ သက်ဝေနှင့်တော့ အမြဲတွေ့နေရသည်။ သက်ဝေ သယ်ဆောင်လာသော စကားများကို မြင့်မိုရ်နားထောင်နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် မြင့်မိုရ် မင်းမလာတာကြာလို့တဲ့ သက်ထက်ထမေးနေတယ်”

“အေးကွာ မေမေဆေးခန်းကိစ္စနဲ့ ငါလည်း မအားဘူးဖြစ်နေတာ။ သက်ထက်ကို သတိရပါတယ်လို့ပြောလိုက်ပါကွာ”

“နွှာတလည်း မေးနေတယ် ကိုကိုမြင့်မိုရ်မလာဘူးလားတဲ့”

“ကြောခီလာမယ်လို့ပြောလိုက်ပါကွာ ညနေမိုးမရွာရင် ဖြစ်ထောင်ခိုက်ကြတာပေါ့”

မြင့်မိုရ်က သာနေပဲပြောလိုက်သည်။

သက်ဝေက ထပ်မံ အတွန့်တက်သည်။

“လာမယ်ဆိုရင်လည်း နေ့ရက်အတိအကျပြောလိုက်ပါကွာ အဲဒီထောင်မလေးနှစ်ယောက်ကမလွယ်ဘူး ကြားထဲက ငါပဲ နားညည်းရမှာ”

“စနေနေ့ ညနေလို့ပြောလိုက်။ တစ်ခုခုတော့ ကျွေးရမယ်နော်”

“ငါတို့ အိမ်လာရင် မင်းမစားရဲပဲပြန်ရတဲ့ နေ့ရှိလို့လား အင်တကြီးရယ်”

ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေမို့ သက်ဝေနှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်ကလည်း မည်သို့မှ မဖြူပဲ တဟားဟားရယ်နေလေသည်။

အခန်း(၈)

ကိုကိုက စနေနေ့ညနေလာမည်ဟုပြောသည်။ တစ်ခုခုချက်ထားဟုလည်း မှာသွားသေးသည်တဲ့။

www.burmeseclassic.com

ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်စိတ်ဖြင့် ပြောသောစကားမှန်း အားလုံးက နားလည်ကြသည်။ မေမေက အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါသည်။ တစ်ယောက်ယောက်လာလျှင် တစ်ခုခုကျွေးရမှကျေနပ်သူမို့ ခုလည်း တို့ကို ပူဆာမှုနှင့် မေမေ့ဝါသနာ အံ့ကိုက်ပါပဲ။

သည်နေ့ စနေနေ့။ သက်ထက်အိပ်ရာနိုး၍ မျက်စိနှစ်လုံး စဖွင့် လိုက်ကတည်းက လန်းဆန်းတက်ကြွနေမိသည်။

ခါတိုင်းနှယ် အိပ်ရာထဲမှ လူးလိမ့်နှပ်နေပဲ ချက်ချင်းပဲ အိပ်ရာ ထသည်။ သွားတိုက်မျက်နှာသစ် ရေခဲခန်း သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်လဲ ဘုရား ရှိခိုးစသည့်အလုပ်များကို မေမေတိုက်တွန်းမှုမပါပဲ စိတ်ပါ လက်ပါ ဆက်တိုက်လုပ်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးတာနဲ့ တံမြတ်စည်းကောက်ကိုင်သည်။ သက်ထက် တရန်ကုန်ဟု အမည်နာမပေးထားသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖုံးသုတ် တံမြက်လှည်းသည်။

မိုးပြာရောင် ခန်းဆီးစလေးတွေလဲလှယ်တပ်ဆင်သည်။

ဆိုဖာကျောမှီ ဇာပဝါလေးများကိုလည်း မိုးပြာရောင်လေး များပဲလဲလှယ်လိုက်သည်။

“သက်ထက်တစ်ယောက် ခုတလောတယ်လိမ္မာနေပါလား” ကိုကြီးသက်ပိုင်ကပင်လျှင် သတိပြုမိစွာချီးမွမ်းနေသည်။

သက်ထက်က မြဲစိစိလုပ်နေသော်လည်း သက်ဝေတနောက် တီး နောက်တောက်နေတက်သောသူပုံစံအတိုင်း ညီမငယ်ကိုနောက် ပြောင်သည်။

“နင် ဒါတွေလုပ်နေတာ အိမ်လှဘို့လား။ မြင့်မိုရ်မျက်စိထဲလှ ဘို့လား။”

“ဟာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဟောဒီမှာ မေမေရေ။ သမီး ဘာသာ သမီးမေမေ့ကို ကူနေတာ ကိုလေးမဟုတ်တန်းတရားတွေလာ ပြောနေတယ်”

မီးဖိုထဲမှ ဒေါ်သက်သက်လွင်ထွက်လာပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

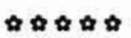
“သားငယ်နော် ကိုယ့်ညီမလေးကို ဒီလိုမျိုးမနောက်ရဘူး”
သက်ထက်က လူမိသဖြင့်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားတာကို ဖုံးဖိရင်း
တလဲစားပြန်ချေသည်။

“အလကား မေမေ ညနေကျရင် မမနန္ဒာလည်းလာမယ်ဆိုလို့
တိုလေးအုမြူးနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ ငါတို့ကတော့ ဟုတ်ရင်ဟုတ် တယ်ပဲ။
မှန်တာပြောလို့များ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူး”

“ဘယ်စိတ်ဆိုးမလဲ တိုလေးက ရှက်မှမရှက်တတ်တာ”
တိုလေးကို အနိုင်နှင့်ဝိုင်းပြောပြီး သက်ထက်ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်
ထိုင်သည်။ ထူထစ်တိုယ်လုံးချွေးတွေ ဖုံတွေပေနေတာ ရေချိုး သနပ်
ခါးထိန်းချွေးမယ်။

ခဏကြာရင် တိုတိုရောက်လာတော့မှာ၊
တိုတိုနှင့်တွေ့လျှင် လှချင်နေတာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

မေမေက အုန်းထမင်းနှင့်ကြက်သားဆီပြန် စပါယ်ရှယ်ချက်
ထားသည်။

ပုဇွန်ခြောက်ကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းလည်းပါသေးသည်။
သရက်ချဉ်လည်းသုပ်ထားလိုက်သေးသည်။

အနေအထိုင်အေးသော ဖေဖေနှင့်ကိုကိုကြီးက အရင်စားနှင့်
ကြပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်စီဆွဲကိုင်ကာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်သွားကြ
လေပြီ။

တိုလေး၊ သက်ထက်နှင့် ကိုကိုမြင့်မို့ရုံသာ အစားမမက်ခိုင်
သေးပဲ ကစားမက်နေကြသည်။ မမနန္ဒာက ခြေထောက်နာပျောက်
သွားပြီမို့ သူပါကစားမည်ဟုဆိုသည်။

မမနန္ဒာပါလာတော့ တိုလေးကမမနန္ဒာနှင့်တူမည်ဟု ပေါ်ဖော်

www.burmeseclassic.com

တင်တင်ကျေညာသည်။ သက်ထက်ကလည်း ကိုကိုနှင့်ပဲ တွဲမည်ဟု တစ်ကြွေးထားသည်။

“ခါဆို ငါက ဘယ်သူနဲ့တွဲရမှာလဲ”

စန္ဒာက တုန်းအော်တော့သည်။

“ကိုကြီးကို သွားခေါ်လေ . . .”

သက်ထက်ကပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သည်။ စန္ဒာက တကယ်ပဲ ကိုကြီးကို သွားခေါ်သည်။ နင်တို့ကလေးတွေကြားထဲ မပါချင်ပါဘူးဟာ။ ငါ့ဟာ ငါအေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်ပါရစေဟု ကိုကြီးကပြောလွှတ်လိုက်သည်။

ဒီပြဿနာက ဒီဘက်လှည့်လာတော့မည်မှန်း သက်ထက် ကြိုတင်သိပြီးပြီမို့ ထွင်သည်။

“စန္ဒာ နင်ခုနစ်ကပြောတော့ ခြေထောက်နည်းနည်း နာနေ တယ်ဆို။ ဒီညနေ နင်မကစားပဲ နားနေလိုက်ပါလား”

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ခြေထောက်မနာဘူး သက်ထက်။ နင်သာ စောစောပိုင်းက အန်တီ ငရုတ်သီးဆီသပ်တာ အညော်မိပြီး ခေါင်းတိုက် နေတယ်ဆို။ ဒီပွဲမှာ နင်မပါပဲ အေးအေးဆေးဆေးသွား အိပ်နေလေ။”

“အံ့မယ် ငါခေါင်းလုံးဝ မကိုက်ပါဘူးနော် မီးဖိုထဲဝင်ချင် တော့လို့ ညာပြောတာ . . ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး”

စန္ဒာနှင့် သက်ထက်တို့ စကားနိုင်လုနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဘေးထွက်ထိုင်နေမှ ထျန်လူက မြင့်မိုရ်နှင့်တွဲရမည်မို့ ကျောက်တွန်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

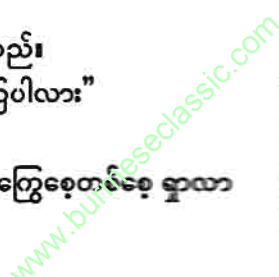
သက်ဝေလည်း ဘာမှမဆုံးဖြတ်တတ်သလို မြင့်မိုရ်လည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ပါ။

မမနန္ဒာကသည်ကိစ္စ အဖြေရှာပေးသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းပန်းလှန်ကြပါလား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကောင်းတယ်”

ခေါင်းပန်းလှန်ဘို့အရေး အိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ အကြွေစေ့တစ်စေ့ ရှာထား ခဲ့ရသည်။

စန္ဒာက ပန်းယူမယ်ဟု စ,ပြောတော့ သက်ထက်က ခေါင်း
ယူရန်ကျေနပ်လိုက်သည်။

သက်ဝေက ကျပ်စေ့ကို လေထဲမြှောက်တင်ရန် ဟန်ပြင်ဆဲ
သက်ထက်က သက်ဝေ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟ . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုလေး မမြှောက်နဲ့ ကိုလေးက မမနန္ဒာမျက်နှာနဲ့ စန္ဒာ
ဘတ်တ မျက်နှာလိုက်မှာ သက်ထက်ပဲ မြှောက်မယ်”

ကျပ်စေ့လေးက သက်ထက်၏လက်ထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။
သည်အချိန်တွင်နန္ဒာက ပြောလိုက်သည်။

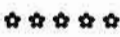
“တာယတံရှင်တွေ မမြှောက်နဲ့လေ။ ကိုမြင့်မိုရ်လာမြှောက်
ပေးပါလား”

ဥဿနာတ မြင့်မိုရ်၏ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ် ကျရောက်သွား
တော့သည်။ မလုပ်ပဲ လွှဲရှောင်လျှင်လည်း အပြစ်တင်ခံရဦးမှာ သေဘု
နေသဖြင့် သက်ထက်၏ လက်တွင်းမှ ကျပ်စေ့လေးကို မြင့်မိုရ် လက်
ငြောင်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျပ်စေ့လေးကို မိုးပေါ် မြှောက်တင်
ဝစ်လိုက်သည်။

ကျပ်စေ့ဝိုင်းလေးသည် လေထဲသို့ တလွင့်လွင့် မြင့်တက်သွား
ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ပြန်ကျလာသည်။ မြေပြင်နှင့် အထိတွင်
ချက်ချင်းလဲကျမသွားသေးပဲ မျဉ်းကွေးအတိုင်းလျှောက်ပြေးနေသည်။
အရှိန်ကုန်သွားမှ လဲကျသွားသည်။

အားလုံးပြေးကြည့်ကြသည်။

“ဟေး . . . ပန်းကျတယ်ကွ” စန္ဒာဝမ်းသာအားရ ထအော်
လေသည်။

အခန်း(၉)

ဒီည မြင့်မိုရ် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် စာအုပ်ဖတ်ရင်းနှင့်လည်း စာအုပ် လက်
မလွတ်ကျကာ အိပ်ပျော်တတ်သူ၊ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းကြည့်ရင်း
နှင့်လည်း တီဗွီကြီးဖွင့်လျက်သားနှင့် အိပ်ပျော်တတ်သောသူ၊ သို့မဟုတ်
ပါကလည်း စီဒီချပ်ဖွင့်ရင်းဖြစ်စေ Walkman နားထောင်ရင်းနှင့်ဖြစ်စေ
သီချင်းတွေမဆုံးခင်အိပ်ပျော်သွားတတ်သူက ဒီညကျမှ မျက်စိကြောင်
နေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အံ့ဩရသည်။

ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မပျော်ရတာလဲ။

အိပ်မပျော်ရုံသက်သက်သာမဟုတ်ပဲ ညနေက သက်ထက်နှင့်
ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ရယ်မောနောက်ပြောင်ခဲ့သည်များကိုပါ ပရိယုတ်တာနှင့်
ထိုးပြသလို မျက်ဝန်းထဲတွင် ဘာကြောင့် အရိပ်ထင်နေရတာလဲ။ ကိုယ့်ကို
ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်ရင်း ကိုယ်ထုတ်သောမေးခွန်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်
ဖြေတတ်ပါ။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ တွေးလက်စအတွေးများထို့
ရပ်မပစ်ချင်ပဲ ဆက်၍ ဆက်၍သာ တွေးချင်နေမိခြင်းပင်။

ကျပ်စေလေးတစ်စေ့ကို လေထဲမြှောက်ရင်းခေါင်းဝန်းထုန်
သည်။

ပန်းဘက်ကကျသည်မို့ စန္ဒာနိုင်သွားသည်။

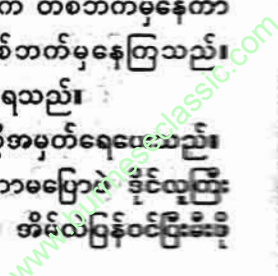
သည်တော့ သက်ထက်ထွက်ရပြီး စန္ဒာနှင့်မြင့်မိုရ်တွဲရသည်။

သက်ဝေနှင့်နန္ဒာက နှစ်ယောက်တွဲလျက် တစ်ဘက်မှနေကာ
မြင့်မိုရ်နှင့်စန္ဒာက နှစ်ယောက်တွဲလျက် တစ်ဘက်မှနေကြသည်။

သက်ထက်က ဒိုင်လူကြီးလုပ်ကာ အမှတ်ရပေးရသည်။

ပထမပွဲမှာတော့သက်ထက် ဟုတ္တီပတ္တီအမှတ်ရပေးသည်။

နောက်ပွဲများမှာကျတော့ ဘာမဆို ဘာမပြောပဲ ဒိုင်လူကြီး
ခွဲဖြင့်မှဆင်းပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားသည်။ အိမ်လဲပြန်ဝင်ပြီးခါးခါး

ချောင်ထဲမှာ သွားတူညီနေသည်ဟုပဲ အားလုံးကတင်လိုက်ကြပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွေပဲ အမှတ်တွေဆက်ရနေလိုက်သည်။

ပွဲပြီး၍ စားကြမည်သောက်ကြမည်ပြုသောအခါ သက်ထင် ကို ရှာမတွေ့ကြတော့လေ။

သက်ဝေနှင့် ဒေါ်သက်သက်လွင်က အိမ်ပေါ်တက်သွားရှာသည်။

စန္ဒာနှင့်နန္ဒာက သက်ထင်၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်တာ အိမ်အောက်ထပ်အခန်းများမှာရှာသည်။ မြင့်မိုရ်က ခြံထဲမှာ ဝတ်ရွာသည်။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ကြပေ။

နောက်တော့မှ ဒေါ်သက်သက်လွင် ကူဖော်လောင်ဘက်ခေါ်ထားသော ဒေါ်တိုးတ မြင့်မိုရ်ကို တိုးတိုးလေးပြောသည်။ ခြံထိပ်ထဲ အုတ်ခုံမှာ သက်ထင်တစ်ယောက်တည်းထွက်ထိုင်နေသည်တဲ့။

မြင့်မိုရ် ခြံထိပ်အုတ်ခုံလေးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားရသည်။

သက်ထင်တစ်ယောက်တည်း မြင့်မိုရ်အနားရောက်လာသည်ကို သိလျက်နှင့် မသိသလိုနေမြဲ အတိုင်းနေသည်။

“သက်ထင် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“စိတ်ကောက်နေတာလား”

“လာလေ ထမင်းစားကြမယ် အားလုံးက သက်ထင်ကို စောင့်နေကြတာ”

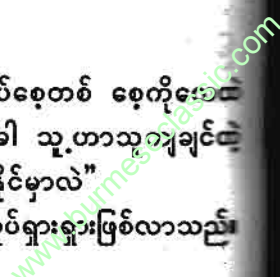
မြင့်မိုရ်ပြောသမျှ စကားကိုတစ်လုံးမှ မကြားဟန်ငြိမ်နေသည်။

“လာပါ သက်ထင်ရယ်။ ထမင်းစားပြီးရင် ကိုကိုနဲ့ သက်ထင်နှစ်ယောက်တည်း ကြက်တောင်ရိုက်ကြမယ်နော်။ ဘယ်သူမှ မပါစေဘူးနော်”

မြင့်မိုရ်အမျိုးမျိုးချော့သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သက်ထင်ရယ် ကျုပ်စေ့တစ် စေ့ကိုပေးတင် မြှောက်တင်လိုက်ရင် မြေပြင်ပေါ်ကျတဲ့အခါ သူ့ဟာသူကျချင်တဲ့ဘက်ကိုကျမှာပေါ့ကွာ။ ကိုကိုလည်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

သည်စကားရောက်တော့ သက်ထင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

“တတ်နိုင်ရမှာပေါ့ စန္ဒာကပန်းယူတယ်။ သက်ထက်က ခေါင်းထူတယ်။ တကယ်ဆို ကိုကိုနဲ့ သက်ထက်ကပိုရင်းတဲ့ဟာ ခေါင်းကျအောင်မြှောက်ရမှာပေါ့”

“ဟ . . . ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ သက်ထက်ရယ်”

“ရီမုကွန်ထရိုးနဲ့ထိန်းပေါ့”

“ရီမယ်ဆိုရင် ထိန်းချင်ပါတယ် သက်ထက်ရယ်၊ ခုရှိမှမရှိ တာ”

“ကိုကိုသာ သက်ထက်ကို စေတနာရှိမယ် ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်မြှောက်တင်လိုက်သော ကျပ်စေ့ကလေးသည် မြေပြင်ပေါ်ကျသောအခါ တပည့်တော်ခင်မင်တွယ်တာရပါသော ညီမလေး သက်ထက် ယူထားသောခေါင်းဘက်သို့သာ ပြန်ကျပါစေ သားလို့ ဆုတောင်းရင် ခေါင်းကျမှာပေါ့”

သက်ထက်က နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်လေးဖြင့် ခပ်စွာစွာလေးပြောလေသည်။

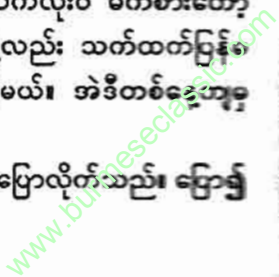
မြင့်မိုရ် ဘာဆိုဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

သက်ထက်ရယ် မင်းလေးရဲ့အပြုအမူတွေ အပြောအဆိုတွေဟာ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ကြာရင်ခက်တော့မှာပဲဟု ရင်ထဲမှာ တွေးနေမိပြီး မရည်ရွယ်ပါပဲလျက် သက်ထက်၏ လက်တလေးကို ဆွဲယူဆုပ်တိုင်ထားမိတော့သည်။

“ကဲ . . . လာလာ။ ခုကိုကိုတို့ ထမင်းအတူတူသွားစားကြမယ်နော်။ ပြီးရင် သက်ထက်နဲ့ကိုကို နှစ်ယောက်တည်း ပြန်ကစားကြမယ်နော် . . .”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ဒီနေ့ သက်ထက်လုံးဝ မကစားတော့ဘူး။ သူများနဲ့ဦးဦးဖျားဖျားတွဲထားတဲ့ ကိုကိုနဲ့လည်း သက်ထက်ပြန်မတွဲဘူး။ သက်ထက်နေ့တစ်နေ့ကို ထပ်စောင့်မယ်။ အဲဒီတစ်နေ့ဟာမှ ဆိုတိုနဲ့တွဲမယ်”

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်သည်။ ပြော၍ ခဗ္ဗပဲ ခြံထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြရသည်။

အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူးတလို့မ့်လို့မ့်နှင့် တွေးနေမိသော မြင့်မိုရ်သည် ညနေကသက်ထက်ပြောခဲ့သမျှ ပြုခဲ့သမျှ စကားသံတွေ ရုပ်သွင်မှုရာကိုပါ ပြန်လည်ကြားယောင် မြင်ယောင်ရင်း တစ်ယောက်တည်းပင် ပြုံးနေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ဒီည သက်ထက် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရပါ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်နေကုန် စားချင်တာစား၊ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ထွပ်ရွားခွန်ပေါက်နေသူမို့ အိပ်မပျော်သောညဆိုတာ သက်ထက်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ။

တတယ်ဆို မေမေ့လက်ရာ အုန်းထမင်းနှင့်ကြက်သားဟင်းသည် အလွန်တရာမှ အရသာရှိလှသဖြင့်ထမင်းဝိုင်းရှိလူများအားလုံး နှစ်ပန်းကန်ထက် မနည်းအောင် စားခဲ့ကြတာပါပဲ။

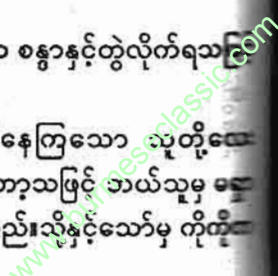
အဆီ အဆိမ့်၏ စွမ်းအားနှင့်မျက်လုံးများလေးလံ ထိုင်းမှိုင်းပြီး အရမ်းကိုအိပ်လို့ကောင်းသင့်တာပါပဲ။ ခုတော့ သက်ထက်ဘယ်လိုမှ အိပ်မရပါ။

အိပ်မရသည့်အပြင် စိတ်တို့ကိုလည်း ချုပ်ထိန်းလို့မရပါ။

စိတ်တို့က ညနေကအဖြစ်ကလေးများကိုသာ ပြန်လည် တာသတိရမိနေသည်။

သက်ထက် ကိုကိုနှင့်မတွဲရပဲ ကိုကိုက စန္ဒာနှင့်တွဲလိုက်ရသဖြင့် သက်ထက်စိတ်ကောက်ခဲ့သည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါးကြက်တောင်ရိုက်နေကြသော သူတို့ထော့ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမကြည့်ချင်တော့သဖြင့် ဘယ်သူမှ မနှာနိုင်အောင် ခြံထိပ်အုတ်ခုံလေးမှာ ထွက်ထိုင်သည်။ သို့နှင့်သော်မှ ကိုကိုက

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

တွေ့အောင်လိုက်ရှာနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုကိုအမျိုးမျိုး ချောခေါ်၍ ခြံထဲပြန်ဝင်
ခဲ့သည်။

မကောင်းတတ်သဖြင့် အားလုံးနှင့်အတူတူ ထမင်းဝင်စားခဲ့ရ
သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မေမေက အအိပြေအောင်ဆိုပြီး ဆားငံ
သီးဖျော်ရည်တိုက်သည်။

ဗိုက်လည်းတင်းနေကြပြီးမောလည်းမောသွားကြသဖြင့်
ဘယ်သူမှ ကြက်တောင်ထပ်မရိုက်ဖြစ်တော့ပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ကာရာ
အိုကေသီချင်းတွေဝိုင်းအော်ဟစ်နေကြသည်။

သက်ထက်က နားညည်းလာသဖြင့် ဖျော်ရည်ခွက်ကို လက်မှ
တိုင်ရင်းခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာတစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ပြီး ဒါန်းစီးနေလိုက်သည်။

ဘယ်လောက်မှ မကြာခင်မှာပဲ ကိုကိုလိုက်လာသည်။

ရင်ထဲမှာ အေးကနဲနေအောင် ကျေနပ်ကြည်နူးသွားပါလျက်
နှင့် မျက်နှာထားကို ခပ်တည်တည်ခပ်တင်းတင်းပဲ မော့ထားလိုက် သည်။

ကိုကို နဘေးမှာ အသာလေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သက်ထက်ဘာမှမပြောသဖြင့် ကိုကိုလည်းဘာစကားမှမပြော။

သက်ထက်မျက်နှာညှိုးနေလျှင် တစ်ခွန်းမဟုတ်တစ်ခွန်းစွာ ငြိမ်
ချောမောနှစ်သိမ့်တက်သောကိုကိုက ခုတော့ ဘာစကားမှမပြောပဲ ငြိမ်
သတ်နေသည်။ ကိုကိုငြိမ်သက်လွန်းမက ငြိမ်သက်နေသဖြင့် သက်ထက်
ဣည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

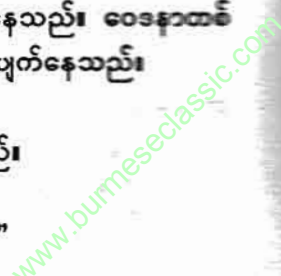
ကိုကိုမျက်နှာက အကြီးအကျယ်ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဝေဒနာထစ်
ခုတို့ မချိမဆန့် ခံစားနေရသည့်ပမာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ထိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

သက်ထက်ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

ငြိမ်မိုရ်က ပြန်မဖြေပဲ ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ကိုကို ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲလို့ဆိုနေ”

သက်ထက်အသံက ငိုသံများပင်ပါလာသည်။

“ဘိုက်အောင့်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘိုက်အောင့်တာလဲ၊ ငရုပ်သီးကြော်တွေထည့် စားတာများသွားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အစာအဆိပ်တက်ပြီထင်တယ်”

“တာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ထိုင်နေရာမှပင် သက်ထက် ခုန်ထလိုက်မိသည်။

“ပြောပါအုံး တိုကိုရဲ့၊ ဘယ်လိုအစာအဆိပ်တက်တာလဲ” သက်ထက်တစ်ဝှက်လွန်းသဖြင့် မြင့်မိုရ်၏လက်များကို ကိုင်ဆုပ်ကာ ထိုင်နေလျက်ရှိသည်။

“ဒီထောခင် တို့တို့ကြောင်လျှာသီးသုပ်စားလာတယ်၊ ဒီရောတ် ထော့ကြတ်သားစားတယ်၊ ကြောင်လျှာသီးနဲ့ ကြက်သားက လုံးဝ ထေည့်တယ် တို့တို့တော့သွားပြီ”

မြင့်မိုရ်က ဝမ်းဗိုက်နေရာကို လက်ဖြင့်နှိပ်ထားရင်းပြောပြသည်။

“ဟာ . . . လာကိုကို အိမ်ထဲမြန်မြန်ပြန်ဝင်မယ်၊ ဆေးခန်း သွားမယ်၊ ဩော်ကိုကိုဘယ်သွားနိုင်မှလဲ ဆရာဝန်ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး မယ်၊ သက်ထက်ကိုလေးကို ခေါ်လိုက်အုံးမယ် ထနိုင်ရဲ့လား၊ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းထ . . ကိုလေးရေ”

သက်ထက်တစ်ယောက်တည်းပြောင်းဆန်နေတော့သည်။ ကိုလေးရေဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ မြင့်မိုရ်က သက်ထက်၏ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းပိတ်သည်။

“မခေါ်နဲ့ သက်ထက်ရတယ်”

“ဘယ်ရမှာလဲ . . . ဆရာဝန်ပြုမှဖြစ်မှာပေါ့ သက်ထက်ကို ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

“မခေါ်နဲ့ဆို . . . ကိုကိုအောင့်ခံမယ်”

“ကိုကို သေသွားမှာပေါ့”

“သက်ထက်က ကိုကိုသေမှာစိုးလို့လား”

စောစောပိုင်းက ရှုံ့မဲ့နေသောမြင့်မိုရ် မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာသည်။ မျက်ဝန်းအစုံမှ ရွန်းလဲ့သော ရောင်စဉ်တန်းများနှင့် သက်ထက်တို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သက်ထက်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုသေမှာစိုးတာလဲဟင်”

စိတ်တွေအရမ်းပူလောင်နေသော အချိန်မို့ သက်ထက်ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ပါ။ စကားလုံးများလည်း မရွေးချယ်နိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်းပြောလိုက်သည်။

“ချစ်လို့ပေါ့၊ ကိုကိုကိုသက်ထက်ချစ်တော့ ကိုကိုသေမှာစိုးရိမ်တာပေါ့”

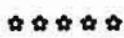
“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သက်ထက်ရယ်၊ ကိုကိုကြောင်လျှာသီးသုပ်စားလာခဲ့တာ အိပ်မက်ထဲမှာ။ ကိုကိုဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သက်ထက်ကိုပျော်အောင်စတာ”

သက်ထက်ခုမှ တကယ်စိတ်တိုပြီး မြင့်မိုရ်ကို စိတ်နှိမ့်လက်နှိမ့်ထုပ်ပစ်လိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်ကအနာခံ အထုခံနေရင်း အားပါးတရရယ်စောနေလေသည်။ ညနေက အကြောင်းလေးများကို သက်ထက်ပြန်လည်သတိရနေရင်း အိပ်ရာတွင်းမှာပင် တစ်ယောက်တည်းပြုံးနေမိသည်။

ဟင်း ဒါနောက်စရာလား။ ခုတော့ ငါ့ရင်ထဲက အလှအဝလေးတွေ ကိုကိုသိသွားပြီး ရှက်လိုက်တာဟယ်။ ဘယ်နှလှလှပဲ။

စောင်ကို မျက်နှာဖုံးသွားသည်အထိ ခေါင်းမြီးခြုံပစ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၀)

စန္ဒာအဖော်ခေါ်၍ ANGEL CITY အလှပြုပြင်ရေးသို့ သက်ထက်လိုက်ခဲ့သည်။ စန္ဒာနှင့်သက်ထက်အလှည့်လှေသေးသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။

မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော အလှပြင်ခုံမြင့်ထက်မှ ကောင်မလေးများ၏ မျက်နှာများကို သက်ထက်လိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တစ်ချို့ကဖြူဖြူ တစ်ချို့ကညိုညို တစ်ချို့ကဝါဝါ . . .

အချို့သောမျက်နှာက သွယ်သွယ် အချို့ကဝိုင်းဝိုင်း အချို့တုတော့လေးထောင့်စပ်စပ်၊ တစ်ချို့က နောက်ဖက်ဆံပင်များကို ညှပ်နေကြပြီး တစ်ချို့တုတော့ရှေ့ဆံပင်များသာဖြတ်ပြီး အတွန့်တွန့် အလိပ်လိပ်အစွာအဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ကြသည်။

သက်ထက်ထိုင်နေသောနေရာနှင့် မျက်စောင်းထိုးခုံထက်မှ အန်တီထစ်ယောက်တော့ ဆံပင်ကောက်နေဟန်တူသည်။ ဆံပင်အနည်းငယ်ပေးသောမိန်းကလေးငယ်က ထိုအန်တီ၏ ဆံပင်လေးများကို အနည်းငယ်ဆွဲကာ ကောက်ဆေးသုတ်လိမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ ရှိလာခေါင်းခွန်ထိပ်ကလေးများဖြင့် စိတ်ရုည့်လက်ရုည့် လိပ်တင်ရစ်ဝတ်စားပြီး ကလစ်ဖြင့် ညှပ်ညှပ်ထားသည်။

ထိုတစ်လိပ်သည်တစ်လိပ်ဖြင့် အလိပ်လိပ် အခွေခွေဖြစ်နေသော အန်တီ၏ခေါင်းကအချောသပ်မပြီးစီးခင်မှာပင် ကြည့်၍ တောင်းနေသည်။

ထိုအန်တီ၏နဘေးခုံထက်မှ မမတစ်ယောက်ကတော့ ဆံပင်ဖြောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကို တာဝန်ယူပြင်ဆင်ပေးနေသည့် မိန်းကလေးက လက်တစ်ဖက်ကဆံစ အနည်းငယ်ကို ထုတ်ယူကိုင်ကာ နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖလက်ပြားနှင့် အပူချောင်းဆွဲပေးနေသည်။

“နောက်တစ်ယောက် ဘယ်သူလဲ”

အစွန်းဆုံးခုံမြင့်မှ ဆံပင်ညှပ်သည့် ချာတိတ်မလေး အလှည့်ပြီးစီးသွားပြီမို့ ခုံနေရာလွတ်သွားသည်။

“သက်ထက် နင်က ဆံပင်ညှပ်ရုံ ညှပ်မှာဆိုတော့ ငြိန်လိမ့်မယ်၊ ငါကခေါင်းပါလျှော်မှာ နင်အရင်သွားလိုက်လေ . . . စန္ဒာက သက်ထက်ကို ဦးစားပေးရှေ့ပို့သည်။ သက်ထက်ထိုင်ရာမှထပြီး ဆံပင်

ညှပ်သည် ခုံမြင့်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ကို တာဝန်ယူညှပ်ပေးမည့် အမျိုးသမီးက သက်ထက်၏ ထည်ပင်းတွင်ဖဲအဝတ်စလေးပက်ပေးလိုက်သည်။ သက်ထက်၏ ဆံပင် ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့လေးများကို အသာအယာကိုင်ကြည့်သည်။

“ဘာပုံညှပ်မလဲ။ စဉ်းစားမရရင် ဟိုမှာ ပုံစံတွေအမျိုးမျိုးရှိ တယ်။”

သက်ထက်ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိပေ။ မှန်ထဲတွင်ပြန် မြင်နေရသည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ငေးကြည့်နေမိရင်းမှာ ပင် ကိုကိုစကားသံတစ်ချို့က သက်ထက်၏နားထဲသို့ ဘယ်လို ဘယ်လို ဝင်လာမှန်းမသိပေ။ အလိုလို ကြားယောင်လာမိသည်။

“သက်ထက်မျက်နှာလေးက သွယ်သွယ်လေးရယ်။ ဆံပင်ကို ဒီထက်ပိုပြီးရှည်အောင် ထားလိုက်ရင် သိပ်လှမှာပဲ...”

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ လည်ပင်းမှဖဲစကြိုးကို ဆွဲဖြုတ် ဝစ်လိုက်သည်။ ခုံထက်မှ အလျင်အမြန်ဆင်းပြေးလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ အစ်မရယ် သက်ထက်ဆံပင်မညှပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သက်ထက်ဘက်က ဖောက်ဖျက်တဲ့အတွက် ဆံပင်ညှပ်ခဲ တော့ယူလိုက်ပါနော်...”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပြောလိုက်သည်။

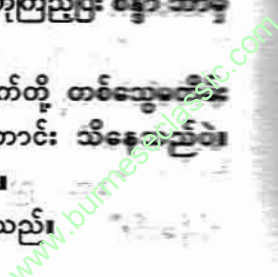
စန္ဒာက နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် သက်ထက်ထံသို့ ပြုကြောင်ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုက ငါ့ကို ဆံပင်အရှည်ထားခိုင်းတယ်”

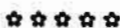
လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သော သက်ထက်ကိုကြည့်ပြီး စန္ဒာ ထာမှ ပြောချင်တော့။

ကိုမြင့်မိုရ်၏ စကားဆိုလျှင် သက်ထက်တို့ တစ်သွေတည်း နားထောင်လိုက်နာတက်တာ စန္ဒာကောင်းကောင်း သိနေကြသည်။ သက်ထက်ဆံပင်မညှပ်ချင်လည်း ရှိပါစေတော့။

စန္ဒာတစ်ယောက်တည်းပဲ ဆံပင်ညှပ်သည်။

စန္ဒာတစ်ယောက်တည်းပဲ ခေါင်းလျော်သည်။
စန္ဒာတစ်ယောက်တည်းပဲ အပူချောင်းဆွဲသည်။

အခန်း (၁၂)

သက်ထက်က ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တွင် မြဲနှင့်ဝင်းနှင့်နေလာသူ့စို့
ထစ်ခါတစ်လေမြို့လယ်ဘက်သို့လာရသောအခါ ပျော်သည်။

လူများများ ကားရွပ်ရွပ်မို့ နည်းနည်းတော့မျက်စိရွပ်ရသော်
ထည်း မြို့ထဲမှာတ စတိုးဆိုင်တွေ မိနိမားကက်၊ စူပါမားကက်၊ အလှ
ပြင်ဆိုင်စားသောက်ဆိုင်တွေ ပေါများလှသည်မို့ လမ်းဘေးတစ်ဘက်
ထစ်ချက် ထိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားဘို့ကောင်းသည်။

“သက်ထက် မြန်မြန်လျှောက်ဟာ သိပ်ငေးတာပဲ”

သက်ထက်၏ သူငယ်ချင်းဇူလိုင်က ပြောနေသည်။

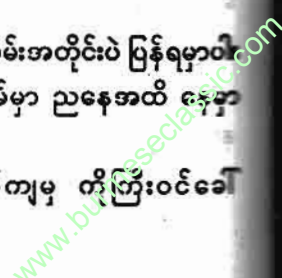
သက်ထက်က အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နှင့် လမ်းနဘေးကို ငေးမြ
ငေးသည်။

“ဟဲ့ သက်ထက် နင်ရန်ကုန်မှာ မွေးတာပါပဲနော်။ ဒီရွာခင်းတွေ
မမြင်ဖူးဘူးလား နင့်ပုံစံက တောသူမမြို့တက်လာတာကျနေတာပဲ”

“မြင်တော့ မြင်ဖူးတာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမယ့်ဖေဖေကားပေါ်ထ
နေရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရတာ ခုလိုမျိုးတစ်ခါမှ အေးအေး
ဆေးဆေးမကြည့်ဖူးဘူး”

“နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေမှာလဲ ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ ပြန်ရမှာပေါ့
နင်စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်လို့ရပါတယ်။ နင်ငါ့အိမ်မှာ ညနေအထိ နေမှာ
မဟုတ်လား။”

“အေး ညနေရုံးဆင်းချိန်လောက်ကျမှ ကိုကြီးဝင်ခေါ်
လိမ့်မယ်။”

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

သက်ထက်က သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဇူလိုင်နှင့် ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းကနေလည်တစ်နာရီမှ သုံးနာရီအထိမို့ သူ့ကိုဘယ်သူကမှ တကူတကလာမခေါ်နိုင်ကြပေ။ ဗဟိုစည်အိမ်ရာတွင် ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားသော ကိုကြီးရုံးဆင်းချိန်ကျမှ ဇူလိုင်အိမ်ကို လှည့်ဝင်ကြိုမှာဖြစ်သည်။

စန္ဒာ့ကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းအတူတူတက်ကြရန် အဖော်ညှိခဲ့ သေးသော်လည်းစန္ဒာက ကျောင်းစာမေးပွဲ ပြီးတော့မှတက်မည်။ လောလောဆယ် ကျောင်းတစ်ဘက်နှင့် အာရုံနှစ်ခုကို မဝင်စားနိုင်ဟု ဆိုသည်။ သက်ထက်ကသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီးသူ့ကိုအရမ်းခင် သောသူငယ်ချင်း ဇူလိုင်ကို မရမက အဖော်စပ်ကာ သင်တန်းတက် နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇူလိုင်က လမ်းမတော်ဘက်တွင်နေသူမို့ သူတို့တက်နေကြ သော ကွန်ပျူတာသင်တန်းနှင့်လည်း နီးနီးလေးဖြစ်သည်။ ကိုကြီး အပြန် ဝင်ကြိုလျှင်လည်းလမ်းသင့်သည်မို့ သက်ထက်၏ဖေဖေ မေမေတို့က ကျေးကျေနပ်နပ်ခွင့်ပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။

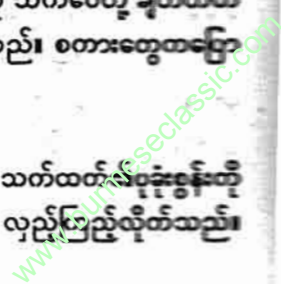
သက်ထက်နှင့်ဇူလိုင်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ ကြသည်။

သင်တန်းမှာတွေ့ခဲ့ရသော ကောင်မလေးများ၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကိုလည်းပြောဖြစ်သည်။

သူတို့ကို သင်ကြားပေးသော ဆရာမငယ်လေးများစိတ်ရှည် သဘောကောင်းပုံများလည်းပြောဖြစ်သည်။ စန္ဒာ့ အကြောင်းလည်း ပါသည်။ စန္ဒာ့အစ်မနန္ဒာနှင့် သက်ထက်အစ်ကို သက်ဝေတို့ ချိတ်ထိတ် ထိတ်ဖြစ်နေကြတာလည်းဖောက်သည်ချဖြစ်သည်။ စကားတွေထပြော ၍မကုန်နိုင်။

“ဟိတ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှနေ၍ သက်ထက် သူငယ်ချင်းတို့ ထွန်းပုတ်သည်မို့သက်ထက် မိုက်တိုက်တိုက် လှည့်ပြည့်လိုက်သည်။

ဒီထက်အခြေအနေဆိုးလာလျှင် ကျောပိုးအိတ်နှင့် ရိုက်ပစ်မည်။

“ဟာ . . . ကိုကို . . . သက်ထက်က ဘယ်သူရန်စလဲလို့”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာတွေ့လိမ့်မယ်မထင်လို့ သက်ထက်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့။”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ် သက်ထက် သင်တန်းက ပြန်လာတာ”

“လာလေ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုဝင်စားကြရအောင် လမ်းလယ်ခေါင်မှာ အကြာကြီး ရပ်စကားပြောလို့ မကောင်းပါဘူး” ကိုကိုက ဇူလိုင်တို့ပါခေါ်သည်။ သက်ထက်ကကိုကိုနှင့် ဇူလိုင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

သက်ထက်တို့ ဖျာဖျာသလဲဖြစ်နေတာမျက်နှာချို ရွှင်အိစိမ့်နေတာ၊ နှုတ်ခမ်းတန်းရွတ်ကို တက်ချိတ်မတတ် ပြုံးရယ်ပျော်မြေ့နေတာ မြင်နေရသော ဇူလိုင်က ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပါသည်။

“ဇူလိုင်မလိုက်တော့ဘူး သက်ထက်၊ မေမေကအရမ်းစိတ်ဝှေ့ထိတ်တာ။”

နင်ရော ငါပါအချိန်တန်ပြန်မရောက်ရင် သင်တန်းကိုဖုန်းဆက်မေးနေလိမ့်မယ်။ နင်နေချင်နေခဲ့လေ။ ငါပြန်နှင့်မယ် . . .”

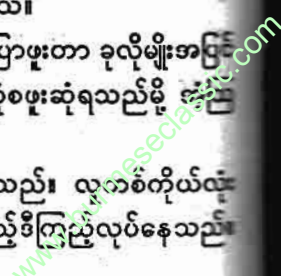
သူငယ်ချင်းအတွက် စီမံကိန်းရေးဆွဲပေးလိုက်သည်။

“အေး ကျေးဇူးတင်တယ် ဇူလိုင်ရယ်။ ငါ့ကိုကိုနဲ့ ခဏစကားသွားပြောမယ်။ ငါးနာရီမထိုးခင် အမှီပြန်လာခဲ့မယ်။ အန်တီကိုလည်း ကြည့်ပြောပေးနော်”

ရွှင်ရွှင်ပြပြလေးပြောပြီး သက်ထက်ကိုကိုနှင့်လိုက်လာခဲ့သည်။ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီးပင်ထိမှ ထိပါရဲ့လားမသိ။

ကိုကိုနှင့်အိမ်မှာသာ စကားအတူတူပြောဖူးတာ ခုလိုမျိုးအပြင်မှာ နှစ်ယောက်တည်းတစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါ။ မဆုံစဖူးဆုံရသည်မို့ ချစ်သည်။ ပျော်လည်းပျော်လှသည်။

ပြီးတော့ ရင်လည်းတော်တော်ခုန်ပါသည်။ လှူကမ်းကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းတိန်း။ ကိုကိုက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသည်။

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

“အင်း ဘယ်ဆိုင်သွားရင်ကောင်းမလဲ။ ဒီနားမှာ ဘာဆိုင်ရှိ ဝါလိမ့် . . .” တစ်ယောက်တည်းပြောနေသည်။

“ဘီယာဆိုင် မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ”

သက်ထက်က နောက်လိုက်သည်။ မြင့်မိုရ်က ဟိုကြည့် ဒီကြည့် နှင့် ဆိုင်ရှာနေရာမှသက်ထက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သက်ထက်က ပန်းနု ရောင်တီရှပ်နှင့်မိုးပြာရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီတွဲဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲ မှာကတော့ သက်ထက်လွယ်နေကျ ကြောင်ရုပ်ကလေးနှင့်ကျောပိုးအိတ်။

သက်ထက်ကျောပိုးအိတ်မှ ကြောင်ရုပ်ကလေးက ဆွတ် ဆွတ်ဖြူနေသော်လည်း နှာခေါင်းလေး၊ လက်ဖဝါးလေး၊ ခြေဖဝါးလေး နှင့်လည်စီး ပဝါစလေးတွေက ပန်းရောင်လေးတွေဖြစ်သည်။

“သိပြီ . . . သိပြီ . . လာလိုက်ခဲ့”

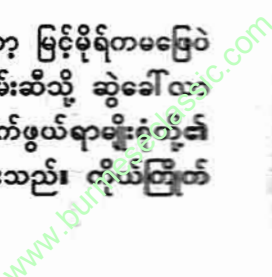
မြင့်မိုရ်က သွားမည့်ဆိုင်ကို စဉ်းစား၍ ရသွားဟန်တူသည်။ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး လျှောက်တော့သည်။ သက်ထက်ကို တစ်ခါလှည့် ကြည့် လိုက်တော့ လူတွေကြားမှာ တုံ့နှေးတုံ့နှေးဖြစ်နေတာမြင်ရသဖြင့် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်သလိုမျိုး ထက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ၊ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက် ဆိုင်ငယ်တွေ ဆေးလိပ်ကွမ်းယာဆိုင်များစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ မြေညီ ထပ်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ခန်းမကျယ်ကြီး၏ အဝင်ဝတွင် ချစ်စရာကောင်းသော အရုပ်ကြီးက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။

“ကိုကိုက ဘာစားမှာလဲ”

သက်ထက်က တိုးတိုးလေးမေးလိုက်တော့ မြင့်မိုရ်ကမဖြေပဲ သက်ထက်ကို အဝင်တံခါး၏အတွင်းညာဘက်ခြမ်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာ ခဲ့သည်။ ညာဘက်ခြမ်းနံရံတောင့်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာဓါးခွံတို့၏ ရှေ့ဝိုင်းများကို နံပါတ်လေးများ ရေးထိုး၍ ကပ်ထားသည်။ ထိုသို့ကြိုက် သူတို့ နံပါတ်ကပ်မှာ ကြားရုံပါပဲ။

ဥရောပအစားအစာ ထိုင်းအစားအစာ၊ တရုတ်အစားအစာ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးသောအစားအစာကို စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ရှိုးပြဆွဲ ဆောင်ထားသည်။ ဈေးနှုန်းများကိုပါ ရေးထိုးထားသဖြင့် ချင့်ချိန်နိုင် သည်။ အကင်စားမလား၊ အကြော်အလှော်စားမလား၊ ပင်လယ်စာ စားမလား နှစ်သက်ရာမှာကြားနိုင်သည်။ သက်ထက်ကတော့ အမှန် တတယ်မစားသောက်ရသေးပါပဲ ရုပ်ပုံထဲမှ အစားအစာများကို မြင်ရုံနဲ့ နှင့်ပင် သဘောကျနေမိတော့သည်။

“တဲ သတ်ထက် ကြိုက်တာရွေး”

“ထင့်အင်း သတ်ထက်မရွေးတတ်ဘူး ကိုကိုရွေးပေး”

“အ တိုယ်စားမလှတာ ကိုယ်တိုင်ရွေးမှပေါ့”

“သတ်ထက် ရမ်းသမ်းရွေးပေးလိုက်ပြီးမှ စားမကောင်းရင်

နုရောထယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ဝက်သားစားမလား”

“ထင့်အင်း . . . အိတယ်”

“ဘဲကင်ရော . . ”

“ရိုးနေပြီ”

“ပင်လယ်စာရော . . ”

“ဗိုက်နာမှာကြောက်တယ်”

သက်ထက်က ထုံးစံအတိုင်း ဂျီးများတော့သည်။ နံဘေးမှ စားသောက် ဆိုင် အမှုထမ်းကလေးမလေးများကပင် သက်ထက်ကလေး ဆံနေထိုင် ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

“ဒါဆို Hot Pot စားမယ်ကွာ”

“ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့”

“မကုန်နိုင်ရင် One-Two ရိုက်မယ်ကွာ”

တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်ခွဲဝေစားမယ်ဟု မြင့်မိုရ်က ပြောလိုက် တော့မှ သက်ထက်အင်းချသည်။

ဒီဆိုင်၏ထုံးစံက မိမိရွေးချယ်လိုက်သော စားသောက်ဆေး

အတွက် ငွေကြိုရှင်းရသည်။ မြင့်မိုရ်က ဖျော်ရည်နှစ်ခွက်ပါမှာပြီး ငွေရှင်းလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးတော့မှ ခန်းမ အလယ်ဘက်သို့ သွားကာထိုင်မည့်စားပွဲရွာသည်။

ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်များအားလုံးမှာ သက်ထက်ဝတ်ဆင်ထားသော တီရှပ်အရောင်နှင့်ဆင်တူ ပန်းရောင်တွေချည်းဖြစ်သည်။

ခန်းမထိပ်စင်မြင့်တွင် မိသားစုဆယ်ယောက်ခန့်ဝိုင်းစားနိုင်သော စားပွဲဝိုင်းကြီးများရှိသည်။ သီးသန့်နေရာဟုဆိုလျှင်လည်းရသည်။ စင်မြင့်နေရာနှင့် ရိုးရိုးနေရာကို ကျောက်ပန်းကျောက်ခက်များ တပ်ထားသော ခါးတစ်ဝက်သာသာတံတိုင်းငယ်လေးဖြင့် ကန့်လန့်ဝိုင်းခြားထားသည်။

ဒီဘက်မှာကတော့ လေးထောင့်စားပွဲများဖြစ်သည်။ လေးထောင့်ဝိုင်းများနှင့် ရှစ်ထောင့်ဝိုင်းလေးများဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံများက ထစ်ခုံစီ သီးသီးသန့်သန့်မဟုတ်ပဲ စားပွဲနှင့် ဆက်စပ်ပူးတွဲနေသည်။ နံရံအစွန်နှင့်တပ်လျက်မှာကျတော့ နှစ်ထောက်စာသီးသန့်စာပွဲများရှိသည်။

မြင့်မိုရ်က ဟိုလူသည်လူဟိုအဖွဲ့သည်အဖွဲ့များနှင့် ခရော့ချင်၍ နှစ်ထောက်တည်းသီးသန့်အစွန်စားပွဲကို ရွေးထိုင်လိုက်သည်။

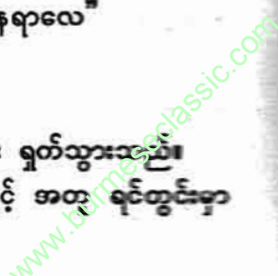
သက်ထက်က မြင့်မိုရ်ရွေးချယ်လိုက်သော နေရာတို့ ကြည့်ပြီး...

“ဟာ ကိုကို အဲဒါ အတွဲတွေထိုင်တဲ့နေရာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုတို့လဲ အတွဲပဲ”

“အို . . .”

ဆိုတိုစကားကြောင့် သက်ထက်နည်းနည်းပါးပါး ရှုတ်သွားသည်။ မျက်နှာလေးနွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်နှင့် အတူ ရင်တွင်းမှာ နည်းအေးကနဲဖြစ်သွားသည်။

နွေးခြင်းနှင့် အေးခြင်း ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော သဘာဝ နှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မကြုံစဖူးထူးဆန်းစွာ ခံစားလိုက်ရခြင်းသည်ပင် အချစ်လား။

စဉ်ဆက်မပြတ် ငတ်မွတ်မက်မောစွာ ကြည့်ငေးနေကျ တို့တို့ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲစွာဖြင့် ခေါင်းကို မသိမသာ ငုံ့ချလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ကြာကြာမနေနိုင်။

ဝန်းကျင် ဝဲယာရှုခင်းများကို လေ့လာစူးစမ်းကြည့်သလို လိုနှင့် ထိုထိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတည့်တည့်ဖြင့် အခြားဝိုင်း များတို့ ကြည့်နေရင်း မျက်ဝန်းတောင့်စွန်းမှ တို့ကို တို့ခိုးကြည့်သည်။

အို

ထိုထိုတ သတ်ထက်ကို စူးစူးရဲရဲပင် စိုက်ကြည့်နေတာပါလား။ ဘုရား ဘုရား တို့တို့ဒီကနေ့ ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုတော့မှာလား။ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရပါမလဲ။

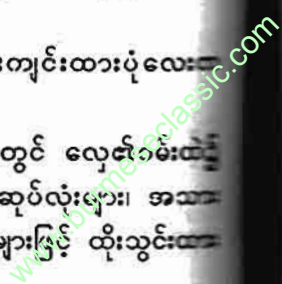
ရင်ထဲမှာအဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အလှအပတရားလေးတစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်တုန်ပြန်လိုက်ပြီး သာယာလှပတဲ့ ချစ်သူဘဝလေး တစ်ခုကို အမြန်ဆုံးဖန်တီးလိုက်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းကလေးပီသအောင် စဉ်းစားချိန်လေးပေးပါဦးလို့ မလျှော့မတင်း အချိန်ဆွဲထားရမှာလား။ ရင်တွေက ဘရမ်းဘတာ ခုန်လာသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ စားသောက်ဆိုင် အမှုထမ်းလေးက မှာကြား ထားသော Hot Pot စားစရာယူဆောင်လာသဖြင့် အနေရသက်သာ သွားသည်။

စားစရာ သောက်စရာ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားပုံလေးက သပ်ရပ်လှပါသည်။

လောင်းလှေပုံစံ ခွက်ရှည်ရှည်လေးထဲတွင် လှေငါးစင်းထည့် တုန်ပစ္စည်းများတင်ဆောင်လာသည့်ပုံနှယ် ငါးဆုပ်လုံးများ၊ အသား လုံးများ၊ ဥများ၊ ပင်လယ်စာများကို သိတ်လေးများဖြင့် ထိုးသွင်းထား

သည်။ ပြောင်းဖူးလေးများလည်းပါသည်။ အသီးအရွက်လေးများလည်း
ပါသည်။

ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲဖတ်လေးများလည်းပါသည်။

လှေဝမ်း၏ အလယ်၌ မီးဖိုငယ်လေးတစ်ခုနှင့်ပြုတ်အိုးငယ်
တစ်လုံးပါသေးသည်။

ကိုကိုကပဲ ဦးဆောင်ကာမီးဖိုမှ မီးအလျော့အတင်ညှိပေးသည်။

သက်ထက်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးမနေနိုင်ပဲ

ပြုတ်အိုးထဲသို့ အသားလုံးလေးများကို လျှောက်ထည့်လိုက်သည်။

“နေ . . . နေ ကိုကိုလုပ်ပေးမယ်”

“သက်ထက်လည်းလုပ်မှာပေါ့”

“တောသုမလေးတွေ မြို့ရောက်လာရင် ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ်။

ငြိမ်ငြိမ်မနေပဲ ဟိုဟာ ဒီဟာ လျှောက်လုပ်ရင် အရွက်တွဲတတ်တယ်”

ကိုကိုက ရယ်ရင်းပြောသည်။

“ဟင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသားလုံးပြုတ်တာ သိတံ အတိုင်းအချို့ရည်ထဲကို နှစ်ထည့်

ရဘူး တောသုမလေးရဲ့။

အလုံးလေးတွေကိုဖြုတ်ဖြုတ်ပြီးမှ ပြုတ်ရတာ။ ဒါမှ အိုးအဖုံး

လုံလုံပိတ်လို့ရမှာ . . .”

သည်တော့မှ သက်ထက်သဘောပေါက်သွားသည်။

ကိုကိုဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးသမျှကိုပဲ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်

စားတော့သည်။

အာရုံတို့က အစားအသောက်ဖက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့်

နှလုံးသားခံစားချက်တို့က ငြိမ်သက်၍ သွားရပြန်သည်။ စကားစ၊ခဲ

သော ကိုကို ကိုယ်တိုင်လည်း တူတစ်လက် ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့်အာရုံ

နှစ်နေ၍စောစောပိုင်းက စ၊ခဲသော စကားကို သူ့ဟာသူဖြင့်မဆက်

တော့။

သည်လိုနှင့်ပဲ လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၃)

ပန်းနုရောင် တိရုပ်ကလေးကို သက်ထက်ကိုယ်တိုင်လျှော်
ဖွပ်ပြီး ကြိုးတန်းမှာ အကျီချိတ်ဖြင့် ချိတ်၍ လှမ်းလိုက်သည်။

သည်အကျီလေး၏ အရှေ့ဘက်တွင် နှင်းဆီဖူးပန်းရင့်ရောင်
လေးပါသည်။ လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်မှာ အပေါက်ကလေးတွေပါသည်။

အဲဒီနေ့တပေါ့

ဒီအကျီလေးဝတ်ပြီးစုလိုင်နှင့်အတူ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတ
ပြန်လာတဲ့နေ့တပေါ့။

မေ့လှောင်ပဲ တိုတိုနှင့်လမ်းမှာဆုံသည်။ မေ့လှောင်ပဲ ပန်းနု
ရောင်ထွန်းသော စားသောက်ဆိုင်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ အတူတူစား
သောက်ခဲ့ကြသည်။ အတူတူနေရာယူသည်ပင်လျှင် နံရံထောင့်ကပ်နေ
သော ချစ်သူတွေသာ ထိုင်တတ်ကြသည့် နှစ်ယောက်ခုံလေးမှာ ထိုင်ခဲ့
ကြရတာဖြစ်သည်။

တိုတိုလတ်ဖြင့် ယုယကြင်နာစွာ ကျွေးမွေးပြင်ဆင်ပေးသော
စားစရာများတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တကယ့်
ချစ်သူများလို စားခဲ့ကြသည်။

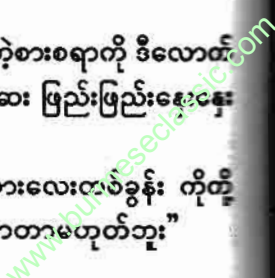
သို့သော် . . .

တိုတိုနှုတ်ဖျားမှ ပွင့်အံလူနီးနီး ပန်းလေးတစ်ပွင့်သည် ပွင့်သည့်
လန်းသည့် အဆင့်ထိရောက်မလာပဲ ဖူးသည့် ငုံသည့် အဆင့်မှာတင်
ရပ်သွားသည်။

နုမောလိုက်တာကွာ . . . ။

စားပွဲထိုးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ မှာထားတဲ့စားစရာကို ဒီလောက်
မြန်မြန်ပြီး ယူချလာရတာလဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြည်းဖြည်းနေ့နေ့
ယူလာပေးပါလား။

“သက်ထက် သိပ်ကြားချင်နေတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း ကိုတို့
နှုတ်ဖျားကပွင့်ကျလာပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ယူလာတာမဟုတ်ဘူး”

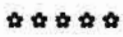
ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

သက်ထက်အရူးမလေး တစ်ယောက်လို တွေးချင်ရာတွေ
လျှောက်တွေးနေလိုက်သည်။ အဝတ်လုံထဲမှ တစ်ခြားလှန်းစရာရှိ
သည့် အဝတ်များကို ဆက်လှန်းလိုက်သည်။

တစ်ခုတော့ သေချာပါသည်။

သက်ထက်ရဲ့ အကျီတီရှုပ်ပန်းရောင်လေးကို သေသေ ချာချာ
ရေမွှေးဖျန်း မီးပူတိုက်ပြီးရင် နောက်ထပ် ထပ်မဝတ်တော့ဘူး။

ကိုကိုနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့နေ့ အမှတ်တရ စာတမ်းထိုးပြီး ဘီရိုထဲမှာ
သေသေချာချာသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်ကွယ်။

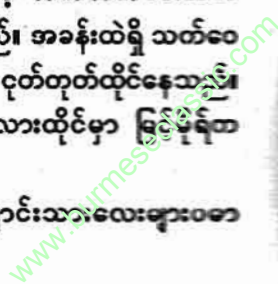
အခန်း (၁၄)

ကိုလေး သက်ဝေ၏အခန်းထဲတွင် ကိုလေးနှင့် ကိုတိုမြင့်မိုရ်တို့
ဖြစ်နေကြပုံများကို သက်ထက်ချောင်းကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်နေ
ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်းရယ်နေရတာ အားမရ၍ သူ့တာသူ့
အေးအေးဆေးဆေး မီးပူထိုးနေသော မေမေ့ကို လက်တို့ခေါ်လာ သည်။
သက်ထက်က သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့တွင် လက်ညှိုးကိုထောင်ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်
နေဆိုသည့် သင်္ကေတလုပ်ပြထား၍ ဒေါ်သက်သက်လွင် အသံမထွက်ရဲ။

ဘာများပါလိမ့်ဆိုသော သိချင်စိတ်ဖြင့် သက်ထက်မေးဆက်
ပြရာ သက်ဝေ၏အခန်းတွင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲရှိ သက်ဝေ
၏ အိပ်ရာတွင် သက်ဝေက စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။
တုတ်တုတ်နှင့်ယှဉ်ချထားသည့် စာကြည့်စာပွဲကုလားထိုင်မှာ မြင့်မိုရ်က
ထိုင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က မူလတန်းကျောင်းသားလေးများဝေစာ

၁၃၆

မျက်သွယ်

တစ်ယောက်ဆိုသောစာကို တစ်ယောက်က မှန် မှားနားထောင်စား
နေခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ထက်တို့သားအမိ နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

- သခွါးသီး ▪ CUCUMBER
- ဒန်ဒလွန်သီး ▪ DRUM STICK
- ခရမ်းသီး ▪ EGG PLANT
- ဘူးသီး ▪ CALA BASH
- ကြက်ဟင်းခါးသီး - BITTER GOURD
- ရုံးပတီသီး ▪ LADY FINGER
- နောက်တစ်မျိုး ▪ OKRA

ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သစ်သီးများကို အင်္ဂလိပ်လို အခေါ်
အဝေါ်ထုတ်မှတ် ပြန်ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်သက်သက်လွင်က
သက်ထက်လက်တို့ လှမ်းဆွဲပြီး သက်ဝေ၏အခန်းဝမှ ခေါ်ထုတ်လာ
ခဲ့သည်။

“သွားမနောက်နဲ့ သမီး သူတို့စာကျက်နေကြတာ . . .”

“တလေးလေးတွေကျနေတာပဲ တစ်ယောက်ကမေး
တစ်ယောက်ဖြေနဲ့”

“စာတွေ့တင်မကဘူး သင်တန်းမှာလက်တွေ့လည်း သင်ကြ
ရအုံးမှာ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ လူမျိုး အမျိုးမျိုးရဲ့ အစား
အစာတော်တော်များများကို သူတို့ ချက်တတ်အောင် သင်ကြရမှာ
ပြီးတော့ စားပွဲထိုးပညာပါ တက်ကြရမှာ”

မေမေက သက်ထက်ကို အကျိုးကြောင်းပြောပြနေသည်။
ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုကိုနဲ့ခွဲကြရမှာပါလား။

“သူတို့သွားဘို့နီးပြီလားဟင်”

“လိုတော့လိုပါသေးတယ်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်တယ်ဆိုတာ
အတတ်ပညာ၊ အရင်းအနှီး ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်မှုတင်မလဲ၊ ကံတရား
ကလည်း လိုသေးတယ်” မေမေပြောအပြီး စောဇောပိုင်းက တိုက်

လက်စ မီးပူဆီတို့ လက်ကပြန်ရောက်သွားသည်။

သက်ထက်လည်း ကွန်ပျူတာရှေ့သွားထိုင်ပြီး သင်တန်းမှာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရသော လက်ကွက်များကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်နေလိုက်သည်။

သက်ထက်လည်း ဒီပညာကို မြန်မြန်တက်ချင်လှပါပြီ။ ခြေသံတွေကြား၍ သက်ထက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုလေးနှင့် ကိုကိုတို့ အနားရောက်လာသည်။ ကိုလေးက အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသော တိရစ္ဆာန်တို့ ချွတ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ . . .

“ ငါရေသွားချိုးလိုက်အုံးမယ် ခဏစောင့် ” ကိုကိုကိုပြောပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သက်ထက်နှင့် ကိုကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိနေသည်။ ကိုကိုကသက်ထက်၏ ကွန်ပျူတာ စာပွဲနားလျှောက်လာသည်။

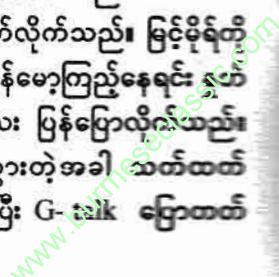
“ အင်း သက်ထက်ကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မေ့မေ့ပြီးမမေး ဖြစ်ဘူး။ သက်ထက်ကျောင်းတက်ရင်း တန်းလန်းစာမေးပွဲတွေလည်း မပြီးသေးပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း သွားတက်နေတာလဲ ”

သက်ထက်ကမဖြေပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ခါးကိုခပ်မတ်မတ်ကလေးထိုင်ကာ လက်မှ mouse ကိုဟိုရွေ့ သည်ရွေ့ တစားရင်း pointer ၏အကူအညီဖြင့် မော်နီတာတွင်ပေါ်လွင်နေသော icon လေးများကို နေရာပြောင်း လေ့ကျင့်နေသည်။

“ ဟင်သက်ထက်ဘာဖြစ်လို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းသွား တက်တာလဲ၊ ကျောင်းကလည်း DAY တက်တယ်ဆိုတော့ နှစ်မျိုးတစ်ခါ တည်းသင်နေတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့ ” မြင့်မိုရ်က သက်ထက် ပေါ်သို့ အရိပ်မိုးလာသည်အထိ အနားတိုးကပ်ရင်းထပ်မေးသည်။

သက်ထက် mouse ကလေးကို လွှတ်လိုက်သည်။ မြင့်မိုရ်ကို အရည်လဲနေသော သူ့မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ပြန်မော့ကြည့်နေရင်း နှုတ်ဖျားမှ နှစ်ကိုယ်ကြားသည်ဆိုရုံ တိုးတိုးဖွဖွလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ ကိုကို ရေခြားမြေခြားရောက်သွားတဲ့အခါ သက်ထက် E-mail ပို့တတ်ချင်တယ်။ G-mail သုံးတတ်ပြီး G-talk ပြောတတ်

၁၃၈

မျက်သွယ်

ချင်တယ်လေ”

သာမန်အားဖြင့် နားထောင်လိုက်လျှင်တော့ ဘာမှအဆန်း
ထကြယ် မဟုတ်ပါ။ ကွန်ပျူတာပညာတတ်ကျွမ်းထားသူတို့အတွက်
လုပ်ငန်းစဉ် အတတ်ပညာလေးတစ်ရပ်သာပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလုပ်ငန်း ထိုအတတ်ပညာနှင့် သက်ဆက်၍ အဖြေ
စကားလေးထဲ၌ သံယောဇဉ်များစွာ အတွယ်အတာများစွာ ရေတွက်
မနိုင်အောင် ပါဝင်နေတော့သည်ပဲ။

နှစ်ဦးလုံး၏ သက်ပြင်းချသံက ပြိုင်တူညီညာစွာ ထွက်ပေါ်
လာခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း(၁)

ကိုကိုရယ် . . .

ကိုကိုနဲ့တွေ့မှ သက်ထက်ရဲ့ ရင်ခုန်သံလေးတွေ ငြိမ်ငြောင်းလာရတာပါ။ သက်ထက်ရဲ့လောကလေးလည်း ဆေးရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ကြွရွှစိုပြည်လာရတာပါ။

သက်ထက်ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ လင်းလက်လို့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေစိုလွင်လို့ . . . သက်ထက်ရဲ့ ပါးပြင်လေးတွေ နီမြန်းလို့ . . . သက်ထက်ဆိုတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့် အလှစုံ ရနံ့စုံ ထုံသင်းဆွတ်ဖို့နေရတာပါ။

ကိုကိုတို့လို အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်မင်းယောကျ်ားတွေနဲ့ သက်ထက်တို့လို သုံးတောင်ဝတ်မိန်းမသား ခွန်အားချင်းမညီနိုင်ပေမဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားတစ်စုံကတော့ သူ့ရင်ထဲ ကိုယ့်ရင်ထဲ အတူတူပါလာကြတာပဲမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့များ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းကိုတော့ ယောကျ်ားလေးတွေ ဘက်ကသာ စတင်ပြောဆို ခွင့်ရှိပြီး ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမသားတွေဘက်က စပြော ခွင့်မရှိရတာလဲ။

“ကိုကိုကို သက်ထက်သိပ်ချစ်တယ်” ဒီလိုစကားမျိုးတိုးတိုးလေးပြောပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုး ခိုဝင်ခွင့်မရှိ ရတာလဲ။

သက်ထက်လေ ခေတ်မှီတဲ့မိန်းကလေးပီပီ ဝှင်ဘောင်းဆီစကတ်နဲ့ တက်တက်ကြွကြွ လှမ်းလျှောက်ရဲပါတယ်။ သိဝန်ရှည်ကြီး အဖားဖားနဲ့တလွှားလွှားလည်း သွားရဲပါတယ်။ စတတ်ဖျော့အိအိလေး

တွေနဲ့နဲ့နဲ့လေးလည်းနေရဲပါတယ်။ ဆံပင်ကလေး တခါခါနဲ့ ခပ်စွာလှလည်းပြောရဲပါတယ်။ ခြေသည်းလက်သည်း ရောင်စုံဆိုးလို့ အမျိုးမျိုးဖက်ရှင်ထွင်ရဲပါတယ်။

တစ်ဦးတည်းသမီး၊ အထွေးဆုံးညီမလေးဘဝ ဗိုလ်ကျွေးရထားလေတော့ တော်ရုံတန်ရုံ လူမျိုးလောက်ကိုတော့ စာရင်းထိမသွင်းချင်ခဲ့တာပါ။

အထက်တန်းကျောင်းမှာ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ သက်ထက်ကို စိတ်ဝင်စားကြတဲ့ ကောင်လေးတွေ တော်တော်များများ ခြုံနေကြပေမယ့် သက်ထက်က သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

လူတွေထဲက လူတွေပါလားဆိုတဲ့ သာမန်အသိလောက်နဲ့ပဲ ခိတ်ဖျတ်ဆွေမပျတ် ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ ကိုကိုနဲ့တွေ့မှ သက်ထက်လှုပ်လှုပ်ရွားရွားဖြစ်လာခဲ့ရတာ။

သက်ထက်သိပ်ဝါနာပါတဲ့ သီချင်းတွေလည်းနားမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ သက်ထက်ဖတ်နေကျ စာအုပ်ကလေးတွေလည်း ဖတ်ချင်စိတ်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ သက်ထက်စွဲလန်းနေကျ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းရှည်တွေလည်း သက်ထက်ထိုင်မကြည့်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုဘယ်တော့ အိမ်လာမှာလဲ။ ကိုလေးနဲ့ သင်တန်း အတူတူမတက်ခင် အိမ်ဝင်လာမှာလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က စက္ကန့်နဲ့အမျှ ကြီးစိုးနေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ်

သက်ထက်က မိကောင်းဖခင်သားသမီး လိမ်မာယဉ်ကျေးတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးပါ။ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေ ချစ်နေ နှုတ်ဖျားကဖွင့်ဟပြီး ချစ်တယ်လို့ ဘယ်လိုထုတ်ပြောရဲမှာလဲ။

ကိုကိုအပေါ် မာနမဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ အချစ်ကြီးချစ်မိနေပေမယ့် သိက္ခာမဲ့အချစ်မျိုးနဲ့တော့ ဇွတ်မတိုးရဲပါဘူး။

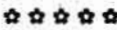
သက်ထက် ကိုကိုကိုအရမ်းလွမ်းလာတဲ့အခါ သက်ထက်မှာ စိတ်ဖြေနည်း တစ်ခုရှိပါတယ်။ သက်ထက်ရဲ့ မှတ်ရမှာအုပ် လှလှလေး

ဆဲဗာ ရင်ထဲရှိသမျှ။ ခံစားချက်တွေ သွန်ချရေးထည့်လိုက်တာပါပဲ။
 ကိုကိုဟာ သက်ထက်အတွက် ရောင်ရှိန်ဝင်းလှတဲ့ နေတစ်
 ဇင်းပါ။ နွေထွေးခြင်းနဲ့ တက်ကြွခြင်းကို ပေးစွမ်းပါတယ်။ ကိုကိုဟာ
 သက်ထက်အတွက် ရောင်ခြည်လင်းတဲ့ လမင်းတစ်ဆူပါ။ အေးမြခြင်း
 နဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ပေးဆပ်ပါတယ်။ ကိုကိုဟာ သက်ထက်အတွက်
 ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ပါ။ အနာဂတ် နေ့သစ်များအတွက် တက်ကြွခြင်းကို
 ခန့်ဆင်းပေးပါတယ်။ ကိုကိုဟာ သက်ထက်အတွက် စိမ့်စမ်းအိုင်လေး
 တစ်အိုင်ပါ။ ဘဝအမော သောကမှန်သမျှ ပြေပျောက်စေပါတယ်။
 ထိုကိုဟာ သက်ထက်အတွက် မိုးကောင်းကင်ကြီးပါ။ အစဉ်အမြဲ
 အေးရိပ်အုံ့ဆိုင်းပေးပါတယ်။

စာရွက်ကလေးတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဆက်ဆက်ရေးနေ
 မိပါတယ်။ နေမင်းကိုကို၊ လမင်းကိုကို၊ ကြယ်ပွင့်ကိုကို၊ စိမ့်စမ်းကိုကို၊
 ကောင်းကင်ကိုကို၊ အိုကွယ် . . . ၊ သက်ထက်အ တွက်တော့ ကိုကိုဟာ
 စကြာဝဠာကိုကို၊ အရာရာ ကိုကိုပါပဲ။

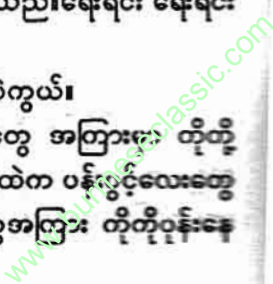
လက်ရေးလှလှလေးတွေနဲ့ စီစီရီရီ ညီညီလေး သက်ထက်
 ရေးနေမိပါတယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကိုကိုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ထိတ်
 တခိုးချစ်မိတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ လူမသိ
 သူမသိ အလွမ်းဖြေနည်းတစ်ရပ်ပါပဲ။

သက်ထက်၏မှတ်စု စာအုပ်ကလေးထဲတွင် ပထမတော့
 စာသားလှလှ ခပ်တိုတိုလေးတွေသာ ချရေးဖြစ်သည်။ ရေးရင်း ရေးရင်း
 နှင့် ခံစားချက်လှလှလေးတွေပါလာသည်။

သက်ထက် ကိုကိုကို သိပ်သတိရတာပဲကွယ်။

မိုးကိုမော့ကြည့်ရင်း မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ အကြားမှာ တိုတို
 မျက်နှာကို သက်ထက်ရှာကြည့်နေမိပါတယ်။ ခြံထဲက ပန်းပွင့်လေးတွေ
 ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှာလည်း ပန်းပွင့်လေးတွေအကြား တိုတိုဝုန်းနေ

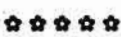
သလားလို့ ရှာကြည့်နေမိပြန်ပါတယ်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ လေတိုးလို့ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံထွက်လာရင်လည်း ကိုကိုများ သက်ထက်ကို 'ရွတ်' လို့ခေါ်လိုက်တာလား ထင်မှတ် မှားရတယ်။

ငှက်ကလေးတွေ ဝေဟင်ထဲလွင့်ယုံတက်နေသလို သက်ထက်လည်း ဝေဟင်ထဲဝဲယုံနိုင်အောင် တောင်ပံကလေးတွေ လို ချင်လိုက်တာ။

သက်ထက်မှာ တောင်ပံကလေးတွေရရင် တောတွေ တောင်တွေ ကျော်လွှားဘို့စိတ်မကူးပါဘူး ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်းနိုင် ဘို့လည်း စိတ်မကူးဘူး။

တို့တို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာပဲ ဝဲယုံနေမယ်။ ကိုကိုဘာလုပ်သလဲ။ တို့တို့ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေသလဲ။ အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့် နေမှာပါ။ ခုဝဲကြည့်လေ . . . ။ ဆောင်းရာသီမို့ ရာသီဥတုကိုက နှိပ်စက်နေ သလိုပါပဲ။ မှောင်တာမြန်လိုက်တာ။ တိုကိုတို့၊ ကိုလေးတို့၊ စန္ဒာတို့၊ မမ နန္ဒာတို့နဲ့ ဆုတ်တက်လှုပ်ရှား ကစားခဲ့ကြတဲ့ ကြက်တောင်ကွင်း ထို့တောင်မှ သတ်ထတ်အခန်း အိမ်ပေါ်တပ် ပြတင်းပေါက်တံခါးကနေ လှမ်းကြည့်လို့မမြင်နိုင်တော့။

တို့ထုံးဝင်း တို့ယုံခြံမို့သာ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်သိနေတာ။ မီးတိုင်က မိချောင်းတွေ မဖွင့်ရင်ဘာမှကို မမြင်ရတော့ဘူး။ ဪ . . . မိုးချုပ်သွားပြီ။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသွားပြီပဲ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့တော့ ကိုကိုနဲ့ မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ စိတ်ပျက်အားပျက်စွာ ငေးနေရင်းစာကြောင်း လေးတွေ ဆက်ရေးနေမိပြန်သည်။

အခန်း(၃)

မြင့်မိုရ်သင်တန်းခန်းမထဲမှာ စိတ်မငြိမ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ သည်။ သင်တန်းဆရာ ရှေ့မှလုပ်ကိုင်ပြသသွားသော လက်တွေ့ လုပ်ရပ် များကို ကြည့်နေမှတ်နေရင်းမှ စိတ်တို့က ယောက်ယက်ခက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခုပဲ အချက်အပြုတ်စားဖိုမှူးနှင့် စာပွဲထိုးသင်တန်းက သင်တန်းဆင်းတော့မည် သင်တန်းအောင်လက်မှတ်ရလျှင် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ဘို့က ဘယ်လောက်မှ မဝေးတော့ပေ။

မြင့်မိုရ်ရော သက်ဝေပါ မိဘများက ငွေရေးကြေးရေး တက်နိုင်သူများမို့ သဘောလိုင်းကောင်းတစ်ခုနှင့် ချိတ်ဆက်ထားပြီးသား။ မကြာခင်အချိန်အတွင်း သဘောတက်ရတော့မှာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေနှင့် ဝေးရပြီဆိုလျှင် ဖေဖေတို့ မေမေတို့နှင့်လည်း ဝေးရတော့မည်။

ဖွားဖွားကြီးတို့၊ မမတို့နှင့်လည်း ဝေးရတော့မည်။ ဒီထက် ပိုဆိုးတာက သက်ထက်နှင့်ဝေးရတော့မည်။

သည်သင်တန်းတက်ဖို့ စတင်လှုံ့ဆော်သူမှာ မြင့်မိုရ်ပင် ဖြစ်ပါလျက် ခုကျတော့ သင်တန်းတက်ရတာ စိတ်မပါတော့ပေ။

“ဟေ့ကောင် မြင့်မိုရ် ဆရာမေးနေတယ်”

သက်ဝေက မြင့်မိုရ်ကို ပခုံးချင်းတိုက်ရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ မြင့်မိုရ်သတိဝင်လာပြီး ဆရာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ အခု ဆရာတို့ ချက်ပြနေတာ ဘာငါးလဲမြင့်မိုရ် ”

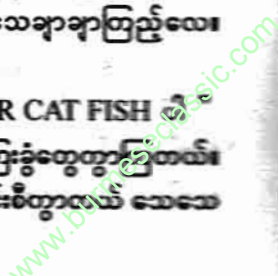
“ THREADFIN ”

သဘောပေါ်မှာ နိုင်ငံတကာ သုံးစကားနှင့် ပြောရမှာမို့ ဆရာက အစားအစာအမျိုးမျိုး ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သစ်သီးအမျိုးမျိုး၊ အသားငါးအမျိုးမျိုးတို့ကို အင်္ဂလိပ် အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် သင်ပေးထားခဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်လည်း အင်္ဂလိပ်လို ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဒီငါးကို သေသေချာချာကြည့်လေ။ မင်းဖြေတာကကုရုံ။ အခုဒီငါးက ငါးဒန်လေ”

“ ဆောရီးဆရာ . . . ၊ ဒါ BUTTER CAT FISH ဝါ ”

“ အေးဟုတ်ပြီ။ ငါးတော့ ငါးပဲ။ ဒါပေမယ့် အကြေးခွံတွေထွာကြတယ်။ အရေခွံ၊ အရွယ်အစား၊ နှုတ်သီး၊ ခေါင်း၊ တစ်ခုချင်းစီကွာလှယ် သေသေချာချာမှတ်ထား ”

ဆရာကတစ်ခြား စားပွဲဝိုင်းများဆီတို့ ကူးသွားသည်။ ဆရာ
ဝေးဝေးရောက်သွားတော့မှ သက်ဝေက

“ မြင့်မိုရ် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ အန်ကယ်နဲ့
အဆင်မပြေလို့လား ”

“ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်အစောကြီး ခေါင်းလျှော်လိုက်
မိလို့ ခေါင်းတွေအုံခဲနေတာပဲ ”

“ မင်းမလာတာကြာလို့တဲ့၊ မေမေနဲ့ သက်ထက်ကတောင်
မေးနေကြသေးတယ် ”

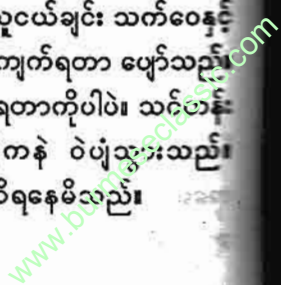
“ အေးပါ ပြောလိုက်ပါလာမှာပါလို့ ခုတလော မေမေခိုင်း
ထားတဲ့ တိစ္ဆာတွေရှိနေလို့ သင်တန်းကို တန်းဝင်နေရတာ။ သင်တန်း
ပြီးတော့လည်း မေမေဆီချက်ချင်းပြန်ပြေးနေရတာ... ”

မြင့်မိုရ်က ဣန္ဒြေမပျက် အလိုက်သင့် ပြောလိုက်သည်။
သတ်ဝေက မြင့်မိုရ်အမူအရာပျက်နေသည်ကို ရိပ်မိနေသည်။ သို့သော်
သူတစ်ပါးပြောမပြောသော ကိစ္စကို အတင်းအကျပ်မမေးလိုသဖြင့် မသိ
လိုက်မသိဘာသာပဲနေပေးလိုက်ပါသည်။

သတ်ဝေတို့ သက်ထက်တို့က ဖိုးစိန်လမ်းထဲတွင်နေသည့်မို့ ယခု
တက်ရောက်နေသော စားဖိုမှူးသင်တန်းကျောင်းနှင့် နီးသည်။ မြင့်မိုရ်
က ရှစ်မိုင်ဘက်မှလာသူမို့ သင်တန်းသို့မသွားခင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီ
ကြိုတင်ပြီး ရောက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အချက်အပြုတ်ကောင်းသော အန်တီ ဒေါ်သက်သက်လွင်၏
လက်ရာ စားဖွယ်တစ်မျိုးမျိုးစားရတာပျော်သည်။ ကိုသက်ပိုင်ထံမှ
စာအုပ်ကောင်းတွေ ငှားဖတ်ရတာပျော်သည်။ သူငယ်ချင်း သက်ဝေနှင့်
သီချင်းနားထောင်ရတာပျော်သည်။ စာအတူတူကျက်ရတာ ပျော်သည်။

အပျော်ဆုံးကတော့ သက်ထက်နှင့်ဆုံရတာကိုပါပဲ။ သင်တန်း
တက်နေရင်း စိတ်တို့က သက်ထက်ထံလွင့်ကနဲ ဝဲပျံသွားသည်။
သက်ထက်လည်း သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သတိရနေမိသည်။

အခန်း(၄)

သက်ထက်စိတ်ထဲ ညစ်ညစ်ညူးညူးရှိလှသည်မို့ နန္ဒာ၊ စန္ဒာတို့ နှင့် အတူကန်ဘောင်ပေါ်လိုက်ခဲ့သည်။ ခုံတန်းလျားတစ်ခုမှာ ပူးကပ် ထိုင်နေကြရင်း ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

အရှေ့ရေပြင်က လဲ့လဲ့လေးစိမ်းကာ ရီရီလေးပြာနေသည်။ လေအငွေ့တွင် ပင်အိုပင်မြင့်များမှ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများသာ ဆတ် ဆတ်ခါနေသည်မဟုတ် ရေမျက်နှာပြင်သည်လည်း လွန်လွန်လေးလူး တက်လေသည်။

အချို့သော ချစ်သူစုံတွဲလေးများက ကြင်ကြင်နာနာ ယုယု ယယစကားတွေ ပြောနေကြသည်။ အချို့ကျတော့ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက် တတောက်ကဆ ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့ကျတော့ မဝံ့မရဲ ရှက်တိုးရှက် တန်း။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ရသစုံ မြင်တွေ့နေရသည်။

နန္ဒာက ကုန်ကြွေးရရလေး ထိုင်နေသော်လည်း စန္ဒာတော့ အာလူးကြော် တကျွတ်ကျွတ်ဝါးနေသည်။ သူ့အိပ်ထဲမှာ သည်တစ်ထုပ် တုန်သွားလျှင် ထပ်ဖြုတ်ရန် နောက်တစ်ထုပ်က အဆင်သင့်။

“မမနန္ဒာ ဒီနေရာလေးရောက်တော့ ကိုလေးကို သတိမရ ဘူးလား ”

သက်ထက်က နန္ဒာကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်သည်။

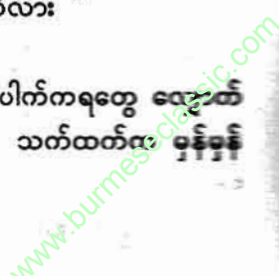
“ မရပါဘူး သက်ထက်ရယ် ”

“ မမနန္ဒာက သတိမရပေမယ့် ကိုလေးသာဒီနေရာ ရောက်လာ ရင် မမနန္ဒာကို သေချာပေါက် သတိရမှာပဲသိလား ”

သဘောကောင်းသော နန္ဒာကရယ်နေသည်။

“ နေစမ်းပါအုံး။ မမနန္ဒာကိုတော့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက် မေးနေပြီး မမနန္ဒာက တစ်ခုပြန်မေးရင်ကော သက်ထက်က ဝန်တန် ဖြေမှာလား ”

“ ဘာအကြောင်းမေးမှာလဲ ”

“ သက်ထက်အကြောင်းပေါ့။ တိတိကျကျပြောရရင် သက်ထက်နဲ့ တိုမြင့်မိုရ် ဘယ်လိုအခြေအနေလဲဆိုတာ ”

ဟာ... ဘာဆိုလို့လဲဟု သက်ထက်ချက်ချင်းပဲ နှုတ်ကထွက်သည်။ မျက်နှာလေးကတော့ မသိမသာလေးရဲတက်လာသည်။ အစားအသောက် ဦးစားပေးနေသော စန္ဒာကပါ ဝင်ပါလာတော့သည်။

“ အေး ဟုတ်တယ် သက်ထက် ဒီကိစ္စကို ငါလည်းသေသေချာချာသိချင်တယ် ”

“ ဟဲ့... ဘာမှမှ မဟုတ်ကြတာ ငါကဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ ” ခပ်တည်တည် မုတ်နှာထားဖြင့် သက်ထက် မရမက ငြင်းဆန်သည်။

“ ဓမ္မနန္ဒာ စိတ်ထင်တာ ပြောရရင်တော့ ကိုမြင့်မိုရ်က ဆက်ထက်တို့ ချစ်နေပုံရတယ်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးမို့ စည်းစောင့်တဲ့အနေနဲ့ ခွင့်ပြောသေးတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သက်ထက် အသတ်တလေး နည်းနည်းငယ်နေသေးလို့ဖြစ်စေ၊ သက်ထက်ကျောင်း မပြီးသေးလို့ဖြစ်စေ သူ့အချိန်စောင့်နေ တာပဲဖြစ်မယ် ”

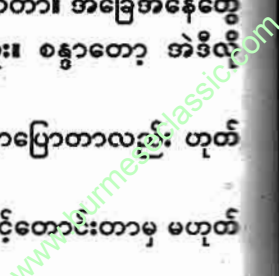
နန္ဒာပြောသည့်အတိုင်း သက်ထက်လည်းတွေးကြည့်ဖူးပါသည်။ သည်အချက်အလက်များကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဖာချစ်ရေးမဆိုသေးသည်ဆိုလျှင် သက်ထက်ဝမ်းသာရမှာပါ။

သို့မဟုတ်ပါက အခြားသော အကြောင်းအရာများရှိနေလျှင်ဖြင့် သက်ထက်ရင်ကွဲရမှာပဲ။

“ ရည်စားစကားပြောတာပဲ ဘယ်အချိန်ချိန်ပြောပြောပြော ပစ်လိုက်ပေါ့။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အခြေအနေတွေ အချိန်အခါတွေစောင့်ကြည့် နေစရာမလိုပါဘူး။ စန္ဒာတော့ အဲဒီလို တအံ့နွေးနွေးနေတာကြီးကို စိတ်တိုတယ် ”

စန္ဒာက အားမလိုအားမရပြောလိုက်သည်။ စန္ဒာပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပါပဲ။

ရည်စားစကားပြောတာပဲ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာမှ မဟုတ်

တာ။ ပထမကိစ္စ ပထမလုပ် ဒုတိယကိစ္စ ဒုတိယလုပ်ပေါ့။ ခုတော့ တိုကိုသူရဲဘောကြောင်လွန်းသည်။

“ မမနန္ဒာမှာ သက်ထက်နဲ့ ကိုမြင့်မိုရ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှိတယ်သိလား။ ကောင်မလေးနာမည်က မေမိုးတဲ့။ သူ့ကိုချစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းနာမည်က ကိုလတ်တဲ့။ မေမိုးက မိုးကုတ်ဇာတ်လေ . . . ”

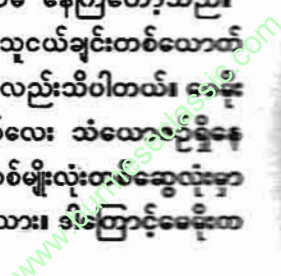
နန္ဒာက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြနေသည်။

မေမိုးက အရမ်းချောတာပဲ။ ချောရုံတင်မကဘူး သိက္ခာလည်း အရမ်းရှိတယ်။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ အရမ်းလည်းမဟာဆန်တာပဲ။ သူမိဘ ဘိုးဘွားတွေ သိပ်စည်းကမ်းကြီးသလို သိပ်လည်းချမ်းသာကြတယ်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာကြတာ။

မေမိုးကို ဘွဲ့ရပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်လို့သာ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ပေးတာ အိမ်နဲ့ကျောင်း၊ ကျောင်းနဲ့အိမ်တလွဲလို့ ဘယ်မှထွက်ခွင့်မပေးဘူး။ ကလေးငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်တို့ ထိန်းသလိုကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းတာ။ ဘယ်သူငယ်ချင်း အိမ်တို့မှ လိုက်လည်ခွင့်မပေးသလို ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ မေမိုးအိမ်တို့ မရောက်ဖူးကြဘူး။ သင်္ကြန်ရေပတ်ဘို့တို့၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲဇွေးလည်ဘို့ ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခုသွားခွင့်ရဘို့ ဆိုတာအဝေးကြီးပဲ။

နန္ဒာကလေသံ အေးအေးလေးဖြင့် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောသလို ပြောပြနေသည်။ မမနန္ဒာ အပြောကောင်း၍ စန္ဒာနှင့် သက်ထက်ပါ မေမိုးကို လူချင်းမမြင်ဖူးပါပဲနှင့် ဂရုဏာသက်မိ နေကြတော့သည်။

“ မေမိုးကို ကိုလတ်ဆိုတဲ့ မမနန္ဒာတို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ချစ်နေတယ်။ ဒါကို အားလုံးသိသလို မေမိုးလည်းသိပါတယ်။ မေမိုးကိုယ်တိုင်လည်း ကိုလတ်အပေါ် တော်တော်လေး သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်မချစ်ရဲဘူး။ မေမိုးတို့ တစ်မျိုးလုံးတပ်ဆွေလုံးမှာ က သူ့ဟာနဲ့သူ အသီးသီး စာရင်း ဇယားဆွဲပြီးသား။ ဒါကြောင့်မေမိုးက

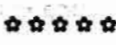
ကိုလတ်ကိုရှောင်တယ်။ ကိုလတ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ကိုလတ်ဖွင့် ပြောရင် သူငြင်းလည်း မငြင်းရက်ဘူး။ မငြင်းရက်လို့ လတ်ခဲရဲသ လားဆိုတော့ လက်လည်းမခဲရဲဘူးလေ . . . ”

မမနန္ဒာ၏ စကားသံ ခဏအနားမှာ စန္ဒာနှင့် သက်ထက်တို့ နှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဖျားမှ သနားပါ တယ်နော် . . . ဟု ပြိုင်တူထွက် သွားသည်

မမနန္ဒာပြောပြသော ဇာတ်လမ်းလေးကို နားထောင်ရင်းမှ တို့တို့သက်ထက်ကို ချစ်စကားမဆိုတာ သူ့မှာလည်း သူ့မိဘတွေ သဘောတူထားတဲ့လူ ရှိနေလို့များလားဟု အတွေးဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါမှ ဖောက်ရင်လည်း ကိုတို့မှာ သက်ထက်တို့မသိနိုင်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် များ ရှိနိုင်နေလို့လား။

သက်ထက် အရမ်းပဲ ရင်မောသွားမိသည်။

ထန်ဘောင်မှ အပြန်မှာတော့ သက်ထက်ခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေး လေးလံနေသည်နွယ် သက်ထက်၏စိတ်ကို ထိုင်းမှိုင်းနေတော့သည်။

အခန်း(၅)

စန္ဒာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က တစ်ဘက်ခြံထဲသို့ ဝင် သွားပြီး သက်ထက်က ကိုယ်ခြံထဲကိုယ်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးမှ တစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားသို့ တက်ရန်ပြင် လိုက်စဉ် ထမင်းစား ခန်းဘက်မှ မေမေအသံက ထွက်လာသည်။

“ သက်ထက်ရေ . . . တစ်ခါတည်း ထမင်းလာစားလေ။ ဒီမှာဖေဖေနဲ့ကိုကြီးစားနေကြပြီ။ မေမေက သမီးလေးကို စောင့်နေတာ တကယ်ဆို ဘာဆိုဘာမှ စားလိုစိတ်မရှိပါသော်လည်း မေမေ့ဖွား မပယ်ရှားလို၍ သက်ထက်ထမင်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မေမေ ခူးခပ်ပေးသော ထမင်းပုံကိုကြည့်ပြီး မကုန်နိုင်မှန်းသိ၍ သက်ထက်နှင့်

www.burmeseclassic.com

အနီးဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ကိုကိုကြီးသက်ပိုင်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ခွဲထည့် လိုက်သည်။

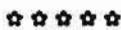
“နည်းလှချည်လား။ Slim ဖြစ်အောင် ထိန်းနေတာလား။ အပိုတွေမလုပ်နဲ့ ညီမလေး။ စားစရာရှိတာစား၊ ညည်းတို့အရွယ်က လျှော့စရာမလိုသေးဘူး” ကိုကြီးက သက်ထက် ညစာလျှော့သည် ထင်ပြီးဆုံးမနေသည်။

“မလျှော့ပါဘူးကိုကြီးရယ်။ ကန်ဘောင်မှာ စန္ဒာတို့နဲ့ ဘရာ ကြော်တွေ စားလာခဲ့လို့ပါ”

ဖေဖေကတော့ ပင်ကိုယ်စကားနည်းသူမို့ ဘာမှမပြောပဲ ထမင်းကိုသာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်စားနေသည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်း တစ်တုံးခပ်ထည့်ရန် ပြင်ပြီးမှ သူ့ပန်းကန်ထဲ မထည့်ဖြစ်ပဲ သက်ထက်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဖေဖေက စကားသိပ်မပြောပဲနှင့် သက်ထက်ကိုသိပ်ချစ်သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေတင်လားဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ မေမေလည်း သက်ထက်ကိုချစ်သည်။ ကိုကိုကြီးလည်း သက်ထက်ကိုချစ်သည်။ တို့ကိုလေးလည်း သက်ထက်ကိုချစ်သည်။

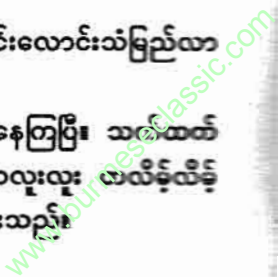
ကိုကိုမြင့်မိုရ်ကကော သက်ထက်ကို ချစ်လားသိချင်လို့တိ တာကွယ် . . . ။

အခန်း(၆)

ညည့်နက်သန်းခေါင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံမြည်လာ သဖြင့် သက်ထက်လန့်သွားသည်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်အိမ်မော ကျနေကြပြီ။ သက်ထက် သာ ကိုကိုအကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေမိရင်း တလူးလူး ယလိန်ယိန် အိပ်မပျော်နိုင်တာမို့ ဖုန်းသံကို ချက်ချင်းပဲကြားသည်။

ကိုကြီးတို့ ကိုလေးတို့များဖုန်းထထူးကြမလားတွေ့ပြီး ခဏစောင့်သည်။
 ဖေဖေ သို့မဟုတ် မေမေများနိုးလာမလားစောင့်နေမိ ပြန်သည်။
 ဘယ်သူကမှ ဖုန်းလာမကိုင်၍ သက်ထက်ပဲ ပြေးကိုင် လိုက်ရ
 သည်။ ဘယ်သူများ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုအချိန်မတော်ဖုန်းဆက် အကြောင်း
 ကြားတာလဲ။ စိုးထိတ်စိတ်ပူစွာ ဖုန်းခွက်ကို မယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို... ”

“သက်ထက်...”

အို... တစ္ဆာပေါ်မှာရှိရှိသမျှ ပန်းပွင့်များပြိုင်တူပွင့်လန်းလာကြ
 ငြိလား။

လောတကြီးတစ်ခုလုံး ရှိရှိသမျှ ဆည်းလည်းသံများ ချိုလွင်
 ထာကြလေသလား။

“တို့တို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မတော် ဖုန်းခေါ်ရတာ
 ထဲ...”

ကြည်နူးပီတိများစွာဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်လေး သက်ထက်
 မေးလိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်က ဘာမှမပြောပဲ ဖြည်းညှင်းစွာရယ်နေသည်။ ကိုတို့
 ရယ်သံ ချိုချိုသည် သံစဉ်လှလှလေး တစ်ပိုဒ်နှယ် သက်ထက်၏ နားထဲ
 သို့ စီးမျောဝင်လာသည်။

“ကိုကို သက်ထက်မေးနေတာဖြေလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်
 ကြီး ဖုန်းဆက်တာလဲလို့ ”

“ ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ ”

“ ၃၁ ရက်လေ ”

“ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ ”

“ ဟာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲကွာ။ အိပ်ရာထဲက လူးထဲ
 ထလာကာ ဘယ်နှစ်နာရီလဲတော့ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ ”

“ ဒါဆိုသွားကြည့်လိုက် ”

ကိုကိုပြောသည့်စကားကို သက်ထက်မငြင်းချင်၍ နာရီထိ

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ ငါးမိနစ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

မြင့်မိုရ်ကရယ်ပြန်သည်။

“ကိုကို ရူးနေလား။ မဟုတ်တဲ့အချိန်လည်းဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး။ သက်ထက်ဖုန်းမကိုင်ဖြစ်ပဲ ဖေဖေတို့ ကိုကိုကြီးတို့ ဖုန်းလာကိုင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီတော့လဲ သက်ဝေကိုလှမ်းခေါ်လိုက်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တိုကိုကသေချာပေါက်သိနေတယ် သက်ထက်ရဲ့”

“ဘာသိတာလဲ”

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီအခန်းကဖုန်းနဲ့ဝေးတယ်။ ကိုသက်ပိုင်နဲ့သက်ဝေက ယောက်ျားလေးတွေမို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်နေမှာပဲ။ ဖုန်းပြည်လာရင် မနေနိုင်ပဲ ဖုန်းထကိုင်မှာ သက်ထက် တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ ဒါနဲ့ပဲ...”

စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

သက်ထက် စိတ်မတို တို့အောင် အသည်းမယား ယားအောင် မြင့်မိုရ်သက်သက် စနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ကဲပါ မစ္စတာရွားလော့ဟုမ်းရယ်။ ဖုန်းဆက်ရတဲ့အရေးကြီးကိစ္စလေးကိုပဲ အမိန့်ရှိပါတော့ သက်ထက်စိတ်ပူလှပြီ...”

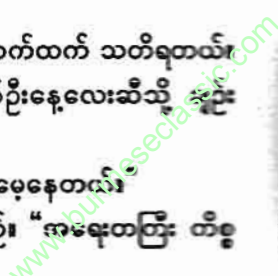
“ပြောပြမယ်။ သက်ထက်သေသေချာချာလေးနားထောင်နော်။ ဒီညက ဒီဇင်ဘာ ၃၁-ရက်ည။ ဆယ့်နှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ကျော် လာပြီဆိုတော့ ဇန်နဝါရီတစ်ရက်နေ့ထဲ ဝင်လာပြီ နှစ်သစ်ကူးပြီ သက်ထက်ရဲ့။”

ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ။ ကိုကိုပြောမှ သက်ထက် သတိရတယ်။

မိနစ်ကလေးစွန်းလိုက်တာနဲ့ နှစ်သစ်ဦးနေ့လေးဆီသို့ နှင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီပဲ။

“Happy New Year ကိုကို သက်ထက်လုံးဝမေ့နေတယ်။”

ပျာပျာသလဲ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ “ကနေတကြီး တိစ္ဆ

ဆိုတာ ဒါဝါပဲ သက်ထက်ရယ်။ နှစ်တစ် နှစ်ရဲ့ ဦးဆုံးနေ့စွဲလေး။ အစဦးဆုံး အချိန်အခါလေးမှာ ကိုကိုအခင်မင်အတွယ်ဆုံး သူလေးရဲ့ အသံကို ကြားချင်တယ်။ တိုကိုသံယောဇဉ်အရှိဆုံးသူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ ဦးစွာအားခွန်ခွန်မြတ်မြတ်တလေးပေါ့။ ကိုကိုပြောတာနားလည်လား”

အား... ဟု သက်ထက်ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး အော်ထစ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်းပါအုံးတွယ်။ ချိုလိုက်တဲ့ ကိုကိုစကားတွေ နားထဲကို ဖျားရည်သဗ္ဗဒ္ဓရာကြီးတစ်စင်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် စီးပျောဝင် ရောက်လာသလိုပါပဲ။

ပြော ပြောနှင့် ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဆက်တိုက်ကြီးကို ပြောသွားတာပါပဲလား။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုခက်နေတာက ကိုကို အခင်မင်ဆုံး ကိုကို အတွယ်တာရဆုံး တိုကိုသံယောဇဉ်အရှိဆုံးဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းလေး များတိုသာ ဝေ့ဝိုက်သုံးသွားသည်။ ကိုကိုအချစ်ဆုံးဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းလေးက လုံးဝပါမလာသေးပါလား။

သက်ထက်ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်၍ မနေနိုင်တော့ပါ။

စိတ်တွေအရမ်းပဲ ဆူပွက်လာသည်။ ခံစားချက်တို့က အထွဋ်အထိပ်ကို ရောက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမြူးပျော်နေရင်းမှ နာကျင်ကြေကွဲလာတော့သည်။

သက်ထက်စိတ်တို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုကို... ”

“ပြောလေ သက်ထက် ဘာပြောမလဲ”

“သက်ထက်ဟာ ကိုကို အခင်မင်အတွယ်တာဆုံး သံယောဇဉ်အရှိဆုံးပဲလား။ ဒါပဲလား ကိုကို... ကိုကိုအတွက် သက်ထက်ဘာ ဒီလောက်ပဲလား...”

ဇွတ်နှစ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

မြင့်မိုရ်ဘက်မှ အသံတိတ်နေသည်။

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

သက်ထက်လည်း ဘာမှမပြောပဲ ကိုကို့လှိုပဲတိတ်တိတ်တလေး
နေလိုက်သည်။ အချိန်တော်တော်လေးကြာတော့မှ မြင့်မိုရ် စကားစလာ
သည်။

“ကိုကိုမနက်ဖြန်လာခဲ့မယ် သက်ထက်။ Happy New Year
နော်”

“ Same To You ကိုကို။ မနက်ဖြန်ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်။
သက်ထက်မျှော်နေမယ်”

သက်ထက်အလှဆုံးအပြုံးလေးဖြင့် တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။

ဒီညတော့ အိပ်မက်လှလှလေး မက်ပါလိမ့်မည်။

ကိုကိုနှင့်စကားမပြောခင်က ကိုကို့အကြောင်းတွေးပြီး လွမ်းစိတ်
နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ကိုကိုနှင့် စကားပြောပြီး ပြန်
တော့ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် အိပ်မပျော်ပြန်။

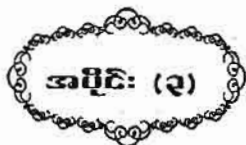
ကိုကို မနက်ဖြန် လာမည်တဲ့။

ကိုကို မနက်ဖြန်လာမည်တဲ့။

အဲဒီ ကျရင်. . . ။

တွေးရုံနှင့်ပင် ရင်ထဲ လှိုက်ကနဲ ဖိုရသည်။

အခန်း(၁)

မြင့်မိုရ်အိပ်ရာပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်မှောက်လျက်နေ ရင်းမှ ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ဓါတ်ပုံထဲမှ သက်ထက်က သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေ ပေါ်သည် အထိ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးရယ်နေသည်။ သည်ဓါတ်ပုံလေးက စတုဒိယို ခန်းမမှာ အလှူရိုက်ထားခြင်းမဟုတ်ပဲ သက်ထက်ကို ခြံကြီးထဲမှာ ကြွယ် တောင်အတူတူ ကစားနေကြရင်းမှ စိတ်ကူးရပြီး ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာ လေးဖြင့် ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က သူ့အိတ်ထဲမှာ ကင်မရာပါလာသည်ကို စန္ဒာမသိ အောင် သက်ဝေမသိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ်ကလေးနေပြီးမှ သက်ထက် ကို အသာလက်ကုပ်ခေါ်ကာ ခြံထောင့်သစ်ခွရံနဘေးမှာ တိတ်တဆိတ် ရိုက်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဓါတ်ပုံလေးကို ကူးပြီးပြန်တော့ သက်ထက်ကိုလည်း တစ်ပုံ ပေးကာ မြင့်မိုရ်ကိုယ်တိုင်အတွက် တစ်ပုံယူသည်။ သူ့အတွက်သူ့သူ သည့် သက်ထက်၏ ဓါတ်ပုံလေးကိုပင် ရိုးရိုးမယူခဲ့။ ဓါတ်ပုံနောက် ကျောမှာ စာရေးပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့သည့်အတွက် သက်ထက် ကစာရေးပေးခဲ့သည်။

မြင့်မိုရ်... .

သက်ထက်

www.burmeseclassic.com

သက်ထက်၏ လက်ရေးသေးသေးညီညီလေးတွေကို မရေမတွက်နိုင်အောင် အထပ်ထပ်အခါခါဖတ်လိုက်၊ သက်ထက်၏ ချစ်စရာ မျက်နှာချိုချိုလေးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်လိုက်နှင့် မြင့်မိုရ်ရွှေ ချင်တိုင်း ရွှေနေသည်။

“ဟိတ်... ”

အနားနားကပ်ပြီး လှန့်လိုက်သော အသံကြောင့် မြင့်မိုရ် တကယ်ပင် လန့်ဖျက်သွားသည်။

သက်ထက်၏ ဓါတ်ပုံလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ အလျင်အမြန် ထိုးသွင်းလိုက်ပေစေ့ မမကမြင်သွားပြီ။

“ဘာတွေဖွတ်နေတာလဲ မင်းမင်း။ မမကိုတော့ပြပါကွာ”

မမက သူ့ကို အိမ်နာမည် မင်းမင်းဟုပဲ ခေါ်သည်။ မြင့်မိုရ်က ဓါတ်ပုံကိုဖိထားသော ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းတင်အုံးထားပြီး ဓါတ်ပုံလေးကို မမနှိုက်မယူအောင်ကာကွယ်သည်။

“မပြရင်လည်းနေပေါ့။ မမက ဓါတ်ပုံမကြည့်ရပေမယ့် အပြင်မှာ မြင်ဖူးပြီးနေပြီ။ ငယ်ငယ်လေး ချောချောလေး အသားဖြူဖြူ မျက်နှာလေးက သွယ်ကျပြီး မေးရိုးမြင့်မြင့်လေးနဲ့ ဆံပင်တပုခုံးတော်နေပြီ။”

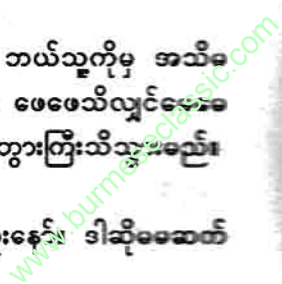
မမပြောနေသော စကားများကို ရယ်ရင်းမောရင်း နားထောင်နေရင်းမှ မြင့်မိုရ်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပထမတော့ မမအိုက်တင်ကောင်းကောင်းဖြင့် သူ့ကို အစ်အောက်နေတာပဲဟုတွေးသည်။

နောက်တော့ မမပြောတာတွေက သေချာတိကျလာသဖြင့် သူနည်းနည်းလန့်လာသည်။

သူနှင့် သက်ထက်ကိစ္စကို သူ့ဘက်မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးချင်သေး။ မမသိလျှင် ဖေဖေသိသွားမည်။ ဖေဖေသိလျှင်မေးခံသိသွားမည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေသိပြီးလျှင် ဘွားဘွားကြီးသိသွားမည်။ ဒါကို မြင့်မိုရ် အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

“ဟားဟား မင်းမင်းတို့ ဝန်မခံသေးဘူးနော်။ ဒါဆိုမေဆတ်

ပြောပြမယ်။ ကောင်မလေးက အဲဒီနေ့က ချောကလက်ရောင် ဝါဝန်လေးနဲ့၊ တစ်ခြားလူတွေ အညိုရောင် ချောကလက်ရောင် ဝတ်ရင် ရင့်သွားတက်ပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေး အဲဒီအရောင်ဝတ်တော့ မရင့်ပဲ ဖွေးဥနေတာပဲ။ မင်းမင်းတို့နှစ်ယောက် MR-BROWN ထဲဝင် သွားတယ်”

ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုသေချာပါပြီ။ မမညာဝါးပြီးဖြန်းနေတာ မဟုတ်။ ခြိမ်းခြောက်အစ်အောက်နေတာမဟုတ်။ အမှန်တကယ် တွေ့ခဲ့၍သာ ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ပဲ။

မြင့်မိုရ်က တစ်ခါတစ်ခါမှာ သက်ထက်၏ကွန်ပျူတာသင်တန်း ခန်းမအောက်မှာ သွားစောင့်နေတတ်သည်။ သက်ထက်ရဲ့ သင်တန်း ပြီး၍ ဇူလိုင်အိမ်ပြန်ကြလျှင် သူတို့သုံးယောက် တစ်နေရာရာမှာ ခုန့်သွားစားတတ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ဇူလိုင်က အလိုက် တသိရွှောင်သည်။

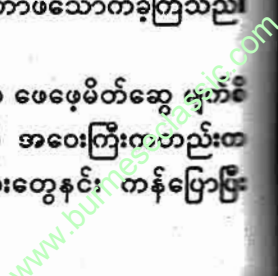
အကြောင်းတစ်ခုခုပြတာ သူဟာသူအိမ်ပြန်သွားတတ် သည်။

မြင့်မိုရ်နှင့်သက်ထက်နှစ်ယောက်ထဲဆိုလျှင် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သို့သွားကာ အအေးဖြစ်ဖြစ်၊ အနွေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု သောက်ရင်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်စကားလေးတွေ ပြောတတ်ကြသည်။

သက်ထက်အင်္ကျီပန်းရောင်လေးဝတ်လာသည့်နေ့က ပန်းနု ရောင်လွမ်းသောနေရာ ထိုင်ခင်းခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးဆီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ မမတွေ့ခဲ့သည်ဟု ပြော သည့်နေ့ကတော့ သက်ထက်က အညိုရောင်ကလေးဝတ်လာသဖြင့် MR-BROWN ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာသွားပြီး ကော်ဖီသောက်ခဲ့ကြသည်။

မမက စကားဆက်ပြန်သည်။

“မမနဲ့ဖေဖေက မွတ်ဆလင်ဆေးရုံမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဗျာဓိ ခွဲတာကို သတင်းသွားမေးတာ။ မင်းမင်းတို့ကို အဝေးကြီးကဟည်းတ မမမြင်လို့ဖေဖေ မမြင်အောင် မမက စကားတွေနင်း ကန်ပြောပြီး အာရုံလွဲကာ”

“မမ... မမ ဖေဖေကို တိုင်မပြောဘူးလား”

မြင့်မိုရ် အမောတကော မေးလိုက်သည်။

“မတိုင်ပါဘူး မင်းမင်းရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မတိုင်တာလဲ”

“မင်းမင်းအဆူခံရမှာစိုးလို့ပေါ့”

မမ၏စေတနာကို မြင့်မိုရ် ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်လိုက်ရပြီ။

မထူးတော့ပါဘူးလေ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မမတစ်ယောက်ကို တော့ ဖွင့်ပြောပြထားမည်ဟု မြင့်မိုရ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မမနဲ့ ကျွန်တော်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးကြရအောင်လား။”

“ကောင်းတာပေါ့။ မင်းမင်းပြောစရာ ရှိတာပြောပြီးရင် မမလည်းပြောစရာရှိတာ ပြန်ပြောမယ်နော်။ ခုတော့ ခဏနေအုံး။ ဖေဖေနဲ့မေမေအပြင်သွားမှ ပြောကြမယ်။ ကဲ ပေးပေးလျှော်စရာရှိတဲ့ အတို့တွေမမလာယူတာ”

မြင့်မိုရ်က သူ့တီရှပ်အပြာနုနှင့် အပြာရင့်အစင်းတျားလေးတို့ လျှော်ရန်ပေးလိုက်သည်။

မမက မြင့်မိုရ်ပေးလိုက်သော တီရှပ်တင်မက ညအိပ်ဝတ်စုံအညိုကွက်ကလေးကိုပါ ယူသွားသည်။ မြင့်မိုရ်ကို မမသိပ်ချစ်တာ မြင့်မိုရ်ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ မမကိုလည်း မြင့်မိုရ်ချစ်ပါသည်။

အခန်း(၂)

“ဖေဖေနဲ့မေမေ အပြင်ထွက်သွားကြပြီ။ မင်းမင်းခြံထဲဆင်းခဲ့။ မမကြိမ်ဆက်တီတွေချထားတယ်။”

လှေကားရင်းမှ အတင်းအော်လိုက်သော မမ၏အသံ ဖြောင့်မြင့်မြင့်ချက်ချင်းပဲ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာ ဖေဖေမတွေတော့ ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အရိပ်ကောင်းသော ရေတမာပင်အောက်မှာ ကြိမ်ဆက်တီ
ချထားသည်။ စာပွဲခုံပေါ်မှာက သူကြိုက်သော လိုင်ချီးစံဖျော်ရည်ဖန်ခွက်။
မမက သူ့အတွက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်တက်သည်ပဲ။

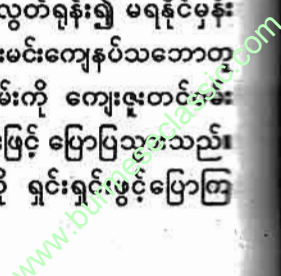
မြင့်မိုရ်နှင့် မမ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးကြသည်။

မြင့်မိုရ်က သူ့သက်ထက်ကို သိပ်ချစ်ကြောင်း၊ သက်ထက်
သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေတာလည်း သူ့ရိပ်မိနားလည်နေကြောင်း သို့ပါသော်
လည်း မမ၏ စိတ်သဘောထားမည်သို့ မည်ပုံရှိလိမ့်မည်ကို မခန့်မှန်း
ရဲသည်မို့ သက်ထက်ကို တစ်ခွန်းတစ်စမျှ မဖွင့်ဟသေးကြောင်း ချစ်လျက်
နှင့် မြို့သိပ်တိုက်မှိတ်ရသည်မှာ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အလွန်တရာမှ
ဝင်ဝန်းနေပြီမို့ ဖွင့်ဟပြောချင်ပြီဆိုသည့်အကြောင်း၊ သို့ပါသော်လည်း
မမတော့နပ်မှသာ သည်ကိစ္စကို မြင့်မိုရ်ရှေ့တိုးမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မမ
သဘောမတူလျှင်ဖြင့် မြင့်မိုရ်ရင်ကွဲခံပြီးနောက်ပြန် လှည့်မှာပဲ
ဖြစ်ကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မမအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ မင်းမင်းရယ်။ မမက မင်းမင်းမှာ
ချစ်သူတွေ ဘာတွေမရှိသေးဘူးမှတ်လို့ မမကိစ္စကိုလည်း မပြောရဲပဲ
ငြိမ်နေရတာ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ မင်းမင်းက ဘာဇာတ်လမ်းမှမရှိပဲ
မမကအကြီးဖြစ်ပြီးဇာတ်ရှုပ်တယ် ဖောက်ဖျက်တယ်ဖြစ်မှာစိုး လို့မမ
လည်း ရင်ကွဲခံနေရတာ။”

သည်စကားစုဖြင့် မမက စပြောကာ သူ့မှာလည်း ချစ်သူရှိ
နေကြောင်း ပထမတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိနေသဖြင့် အောင့်အည်း
စောင့်ထိန်းနေကြောင်း စည်းကမ်းကြီးလှသော ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဘွားဘွား
တို့၏ ဩဇာအရှိန်အဝါအောက်မှ ဘယ်လိုမှ အလွတ်ရုန်း၍ မရနိုင်မှန်း
သိသဖြင့် တွင်တွင်ငြင်းခွဲကြောင်း၊ ခုတော့ဖြင့် မင်းမင်းကျေနပ်သဘောတူ
နိုင်သည်ကို အံ့ဩစဖွယ်သိလိုက်ရသဖြင့် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်အား
သာရကြောင်းများကို ကြည်နူးမျက်ရည် အဝဲသားဖြင့် ပြောပြသွားသည်။

“ဒါဆို မမနဲ့ကျွန်တော် လူကြီးတွေကို ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြောကြ
မယ်လေ”

“ပြောလေ မင်းမင်းပြောမလား၊ မမပြောရမလား”

“ဒီလိုလုပ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူကြေး”

“ဘာလဲဟာ မမနားမလည်ပါဘူး”

ပင်ကိုယ်ကရိုးသော အေးသော မမသည် မြင့်မိုရ်၏စကားကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်ပါ။

“မမက ဖေဖေကိုပြော။ ကျွန်တော်က မေ့မေ့ကို ပြောမယ်”

“အင်းကောင်းတယ်။ ဒါဆိုကြာတယ်ကွာ။ ဒီညပဲပြောကြမယ်”

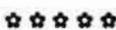
မမက တက်တက်ကြွကြွပြောနေသည်။

မူရာမာယာမများတတ်သာ မမသည် ဝမ်းနည်းလျှင်လည်း ဖုံးမနိုင် ဖိမရဝမ်းနည်းတတ်သလို ဝမ်းသာလျှင်လည်း ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ဝမ်းသာနေတာပါပဲ။

မမနှုတ်ခမ်းလေးတွေသာ ပြုံးနေသည်မဟုတ်။ မျက်လုံးလေး များပါ ပြုံး၍နေတော့သည်။

မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း မမလိုပဲ သက်ထက်ဆုံးဆိုသော မြင့်မိုရ်၏ချစ်သူလေးသည်လည်း နှုတ်ခမ်းလေးများရော မျက်လုံးလေး များပါ ပြုံးရယ်၍ လာတော့မည်။

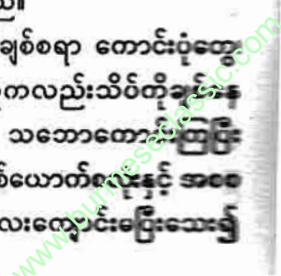
ခဏလေးစောင့်ပါ သက်ထက်ရယ်။

အခန်း(၃)

မြင့်မိုရ် မေ့မေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

မမကို ပြောပြခဲ့သလိုသက်ထက်သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းပုံတွေ သူ့ကိုလည်း အရမ်းတွယ်တာနေတာတွေ သူကလည်းသိပ်တိုချင်းန မိတာတွေ၊ သက်ထက်တို့မိသားစုတစ်စုလုံး သဘောတော်ကြီး အနေအေးကြတာတွေ၊ သက်ထက်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လေးနှင့် အစေ အရာရာ အဆင်ပြေကြတာတွေ၊ ကောင်မလေးတွေောင်းမပြီးသေး၍

ချက်ချင်းလက်ထပ်ကြမှာလည်းမဟုတ်သဖြင့် ဘွားဘွားကြီး စိတ်ပူစရာ လည်းမလိုသေးတာတွေ မေမေ့ကို ကလေးတစ်ယောက် ပူဆာသလို ပြောပြပူဆာနေလိုက်သည်။

သက်ထက်က တစ်ဦးတည်းသောသမီး သူ့မှာအစ်မ မရှိသည်မို့ မမနှင့်လည်း အဆင်မပြေစရာမရှိကြောင်း၊ မမကို သူ့အစ်မရင်းတစ် ယောက်လိုပင် လေးလေးစားစား ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိမှာ သေ ချာကြောင်း ဈား ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အရေးအကြီးဆုံး အချက်တစ်ချက် တို့ပါ ပြောလိုက်သည်။

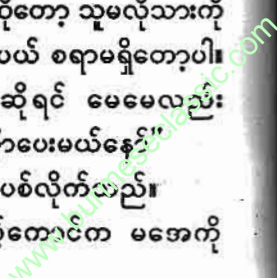
“ဘွားဘွားက သက်ထက်ကို မမြင်ဖူးသေးလို့ပါ။ဘွားဘွား သာ သက်ထက်ကို မြင်ဖူးပြီဆိုရင် အရမ်းချစ်သွားမှာ သက်ထက်က လူကြီး တွေသဘောကျအောင်လည်း သိပ်ပြောတတ်ဆိုတတ်တာ စိတ်ချပါ ခေခေရာ၊ မေမေကသာ သဘောတူခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့ကိစ္စသား တာဝန်ထား။ သားအတုန်လုံး ဆက်စီစဉ်မယ်နော်”

မေမေက မြင့်မိုရ်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

စိတ်အားထက်သန်လှစွာပြောဆိုတက်ကြွနေသော မြင့်မိုရ်၏ တန်ပန်အမူအရာကို မြင်နေရုံဖြင့် သားတစ်ယောက် သူ့ကောင်မလေး ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ အရွယ်ရောက် လာကတည်းက စားဘို့၊ အိပ်ဘို့၊ စာကျက်ဘို့၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားလာလည်ပတ်ဘို့သာ အာရုံရှိပြီး ချစ်သူရည်းစား တိစ္စကို ဘာဆိုဘာမှ မကြားခဲ့ရဖူးသော သားက ခုကျမှပျာပျာ သလဲ ဖြစ်နေပြီ။ သားပြောပြသဖြင့် သမီးကြီးလည်းသည်ကိစ္စကိုသိနေပြီ။ သမီးကြီးကလည်း ကန့်ကွက်စရာမရှိဟု ပြောခဲ့ပြီဆိုတော့ သူမလိုသားကို သိပ်ချစ်သော မိခင်တစ်ဦးက ဘာဆိုဘာမှ ငြင်းပယ် စရာမရှိတော့ပါ။

“မေမေ့သားလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မေမေလည်း စိတ်ချမ်းသာတာပါပဲ သားရယ်။ ဖေဖေ့ကို ပြောပေးမယ်နော်” မြင့်မိုရ် မေမေ့ကို တအားဖက်ပြီး ရွတ်ကနဲနမ်းပစ်လိုက်သည်။

“သွားစမ်းပါဟယ်။ မိန်းမယူတော့မယ့်ကောင်က မအေကို

လာချွဲနေရသေး”

“မိန်းမတော့ မယူသေးပါဘူး မေမေရယ်။ မေမေတို့ မမတို့ သဘောကို မသိရသေးလို့ ရင်ကွဲအောင် ချစ်နေရက်နဲ့ ရည်းစားစကားတောင် ဖွင့်မပြောရသေးဘူး။ အခုမှ သွားပြောရမှာ...”

မြင့်မိုရ်မေမေအနီးတွင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကနဲထရပ်ပြီး အခန်းပြင်သို့ တရုန်ထိုးပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အခန်း(၄)

မမကလည်း သူပြဿနာ သူရှင်းပါသည်။

ညဘက်ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားသောအခါ ဖေဖေ အတွက် မိုင်လိုဖန်ခွက်ကလေးကိုင်ရင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သွားသည်။

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဖေဖေ။ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ” တု အစချီကာ သူ့ကိစ္စကို အစအဆုံးပြောပြခွင့်ပန်သည်။

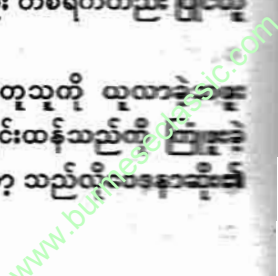
မကြာခင် နာရီပိုင်းလေးမှာတင် မြင့်မိုရ်၏ကိစ္စကို ဇနီးသည် ပြောပြ၍ သိခဲ့ရသည်။

ခုတစ်ခါ သမီးက သူ့ကိစ္စကို တင်ပြလာချေပြီ။

သူတို့မောင်နှမ စည်းဝါးတိုက်ထားကြပုံပေါ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးတိတ်တိတ် တျိတ်ဖြူ တိုင်ပင်ထားကြသည်ထင်သည်။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ရက်တည်း ပြိုင်တူ ဖွင့်ပြောနေကြသည်။

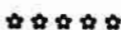
ကိုယ်တိုင်က လူကြီးမိဘ သဘောတူသူကို ထုထားခဲ့ဘူး သဖြင့် ချစ်သူနှင့်ခွဲရသည့်ဒဏ် အဘယ်မျှပြင်းထန်သည်ကို ကြားခဲ့သည်ပဲ။ သူ၏သားသမီးများလက်ထက်မှာတော့ သည်လိုလေနေချိန်၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကို မခံစားစေလိုပါ။

ဒါတာ မိဘမေတ္တာပဲလေ။

“စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါသမီးရယ်။ ဖေဖေက သမီးတို့ အရမ်းချစ်တာပါ။ သမီးဆန္ဒပြည့်ဝစေရမယ်။ ဘွားဘွားကြီးကို ဖေဖေ ခွင့်တောင်းပေးမယ်နော် . . .”

ဖေဖေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားပြီး ဖေဖေရင်ခွင်ထဲမှာ မမရွက်ကာ ရွက်ကာငိုမိသည်။

အခန်း(၅)

သည်အကြောင်းအရာတွေက ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မြင့်မိုရ်နှင့်မေမေ၊ မမနှင့် ဖေဖေ မိသားစုလေးထောက်စလုံး အကျေအလည်ဆွေးနွေးပြီးကြပြီမို့ မြင့်မိုရ် စိတ်ထက်ပေါ့ဝါး ရွှင်လန်းနေရသည်။

သည်တိစ္စမပြေလည်ခင်က သူသက်ထက်ကို ခပ်ရှောင်ရှောင် နေမိသည်။

သင်တန်းသွားခါနီးမှာလည်း သက်ဝေဆီမဝင်ပဲ သင်တန်းတို့ တန်းသွားသည်။

သင်တန်းပြီးချိန်မှာလည်း သက်ဝေအိမ်သို့ အတူတူမလိုက်ပဲ တိုယ့်အိမ်ကိုယ်တန်းပြန်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ကိစ္စများအားလုံး ပြေလည်ပြီးသားအခါကျမှ သက်ထက်ထံ ဆက်သွယ်ခဲ့တော့သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်ဆို နှစ်သစ်ဦးနေ့မို့ ချစ်သူကို အမွန်မြတ်ဆုံး၊ အစောဆုံး အဦးဆုံး Happy New Year ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ မနက်ဖြန်လာခဲ့မည်ဟုလည်း ကတိပေးပြီးသွားပြီ။ တွေ့ကြတော့မှပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြတော့မယ် သက်ထက်ရယ်။

မနက်ဖြန်စနေနေ့မို့ သက်ထက်တို့ကွန်ပျူတာသင်တန်းရှိသည်။ သင်တန်းပြီးချိန်လောက်မှန်းပြီးကျောင်းအောက်မှာသွားစောင့်နေတော့မည်။

အခန်း(၆)

သက်ထက်ဘာအရောင်ဝတ်လာမှာလဲဟု တွေးရင်းမြင့်မိုရ် သင်တန်းခန်းမအောက်နားမှာစောင့်နေသည်။ လူပျိုပေါက်ကောင်လေး တစ်ယောက်နယ် ရင်တွေကအခုန်မြန်လွန်းလှသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့မှ ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေ ပြုဆင်းလာတာတွေ့ရသည်။ လူအုပ်ထဲမှာ သက်ထက်ကို စိတ်မောစွာ ရှာနေမိသည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နေရင်းမှ မြင့်မိုရ်၏ မျက်ဝန်းရိပ်ထဲသို့ ခရမ်းရောင်တောက်တောက်ဝတ်စုံကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်မင်းသမီးငယ် လေးတစ်ယောက် ခိုဝင်လာသည်။

“သက်ထက်”

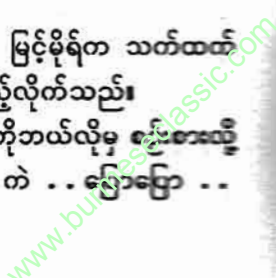
ရွန်းမြစွာပြုံးရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ညက ဖုန်းပြောထားသည့် အရှိန်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဓဝ်မရဲဖြစ်နေကြသည်။ ဇူလိုင်က ထုံးစံအတိုင်းအလိုက်သိစွာ လမ်းခွဲပြန် နှင့်သည်။

သက်ထက်က မြင့်မိုရ်နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက်နေရင်း ဘယ် သွားကြမလဲဟုမေးသည်။

သက်ထက်၏ အမေးစကားအဆုံးမှာ မြင့်မိုရ်က သက်ထက် ၏ဝတ်စုံအရောင်လေးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား... မကြည့်နဲ့ကိုကို။ ကိုကိုဘယ်လိုမှ ငြင်းစားဖို့ မရအောင် သက်ထက်အပိုင်ချည်လာတာ .. ကဲ .. ပြောပြော .. ဘယ်ဆိုင်လဲ .. ဟား .. ဟား”

သက်ထက်ရယ်ရင်းနဲ့ပြောကာ သူ့စကားအဆုံးမှာ သူ့ဟာသူ ဆက်ရယ်နေပြန်သည်။

မြင့်မိုရ်နှင့်သက်ထက်မှာက အစဉ်အလာ ဓလေ့စရိုက်က လေးတစ်ခုရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်သားအေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်၍ ဘယ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရမှန်းမသိလေတိုင်း မြင့်မိုရ်က သက်ထက် ဝတ်ဆင်လာသော ဝတ်စုံအရောင်ကိုကြည့်ကာ ဆိုင်ရွေးတတ်သည်။

သက်ထက်ပန်းနုရောင်လေး ဝတ်လာသည့်နေ့က ပန်းနုရောင် ထိုင်ခုံများဖြင့် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် သိမ်ကြီးဈေး အောက်ထပ်ခွံ WONDERFUL တို့ ခေါ်သွားဖြစ်သည်။

သက်ထက် ချောကလက်ရောင် အညိုရောင်ဝတ်လာလျှင် MR.BROWN မှာ တာဖီသွားသောက်ဖြစ်ကြသည်။

သက်ထက် အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးဝတ်လာသည့် နေ့ကျပြန်တော့ My Milk မှာ နွားနို့သောက်ဖြစ်သည့်နယ် အပြာရောင် ထဲ့ထဲ့လေးဝတ်လာပါက COFFEE BLUE ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။

ရွှေရောင်ဝတ်လာလျှင် ရွှေပုလွန်မှာ ရေခဲမုန့်သွားစားဖြစ်ပြီး အစိမ်းရောင်လေးဝတ်လာပါက စိမ်းလန်းစိုပြည်ကို သွားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒီညနေ သက်ထက်က ခရမ်းရောင်တောက်တောက်ကလေး ဝတ်လာတော့ မြင့်မိုရ်ရုတ်တရက် ဘယ်ဆိုင်ကိုမှ စဉ်းစား၍မရ တော့ပေ။

သက်ထက်က မြင့်မိုရ် စဉ်းစားရခက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဟာသူ ကျေနပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား မော်တော်ကားထဲမှာ အတူတူဝင်ထိုင်ပြီးသည့်တိုင် မြင့်မိုရ်ကားစက်မနှိုးဖြစ်သေးပေ။ ခရမ်းရောင် . . . ဆိုတော့ ခရမ်းရောင်ဆိုတော့ . . .

ဟား သိပြီကွ . . . လာလိုက်ခဲ့တော့ သက်ထက်ပေးလေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ရင်း မြင့်မိုရ်ကားစက်နှိုးလိုက်တော့သည်။ ထဲ . . . သက်ထက်ကလေး . . . မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၇)

ခြံဝင်းကြီးအတွင်းသို့ မြင့်မိုရ်၏ မော်တော်ကားဦးချိုးတွေ လိုက်သည်နှင့် ရှုမျှော်ခင်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားသည်။ ခေတ်ပေါ် ပုံဆန်း ဝိသုကာလက်ရာဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ခန်းမဆောင် သည် နန်းတော်လိုလို မျှော်စင်လိုလို လှပခန်းနားလွန်းသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး၏ထိပ်တွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာအလုံး W ဒဗလျူဟု ရေးထိုးထားသည်။ နောက်တော့ သေသေချာချာကြည့်ပါမှ ဒဗလျူ မဟုတ်ပဲ ဝီဝီ (VV) ဖြစ်နေသည်။

ကားပါကင်မှာကားထိုးဆိုက်ရပ်လိုက်ကာ ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ဝေ့ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ စားပွဲဝိုင်းကလေးတွေ ချထားသည်။ စားပွဲရော ထိုင်ခုံရော စားပွဲပေါ်မှအလှစိုက်ပန်းအိုးရော ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းပွင့်လေးများရော အားလုံးခရမ်းရောင် တွေချည်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ကိုကိုက ခြံထဲမှာနေရာမယူပဲ ခန်းမထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

အို... ခရမ်းရောင်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ မြင်ရ တွေ့ရသမျှ အားလုံးခရမ်းရောင်တွေချည်းပါလား။ သက်ထက်နှင့် မြင့်မိုရ်တို့ စုံတွဲခန်းမထဲဝင်လာသည်ကို ရောက်နှင့်နေသူအားလုံးက စိတ်ဝင်တစားကြည့်လိုက်ကြသည်။

မျက်လုံးအစုံပေါင်းမြောက်များစွာကို ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရ သဖြင့် သက်ထက်အနည်းငယ်ရှက်လန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ နောက် တော့မှ မိမိကိုယ်တိုင်က ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းလာ သဖြင့်သူတို့တွေ ထူးထူးခြားခြားကြည့်ကြတာပါပဲဟုနားလည်လိုက်သည်။

သည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကတော့ ဘယ်နှစ်နှစ် ဘယ်နှစ်မိုးများ အညွှာ ပတ်ပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းလာသည်မသိ။ ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို သမျှ ခရမ်းရောင်တွေချည်း။

ချစ်သူစုံတွဲများအတွက် သီးသီးသန့်သန့် ခင်းတုန်းထားပုံရ

သော နှစ်ယောက်စာဝိုင်းငယ်မှာ နေရာယူလိုက်သည်။ အစားစားရန် ဆန္ဒသိပ်မရှိပဲ စကားပြောကောင်းရုံသာလာခဲ့ကြသည်မို့ ဆင်းဒဝစ်ချ် တစ်ပွဲနှင့် Coke ပဲမှာလိုက်သည်။

“ကိုကို . . . ဒီဆိုင်ထိပ်မှာ ရေးထားတာ VV ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ကိုကို မဖြေပဲ သက်ထက်နှင့် ခပ်စောင်းစောင်းနေရာတွင် ရေးထိုးထားသည့် နဖူးစည်းစာတမ်းကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ကိုကို ပြတော့မှပဲ သည်ဆိုင်၏နာမည်ကို သက်ထက်မြင်သည်။

သက်ထက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ သဘောပေါက်သွား သည်။

VIOLET VARIETY ဆိုပါလား။ ဒါကြောင့် ခရမ်းနု၊ ခရမ်း

ရင့်၊ ခရမ်းပြာ၊ ဝန်းခရမ်း အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခန်းဆီးစတွေ အရော ရောအနှောနှောချင်းပြင်ဆင်ထားတာပဲ။

“သက်ထက်အပေါ်တည့်တည့်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါအုံး။”

တို့တို့ကြည့်ခိုင်း၍ သက်ထက်ခေါင်းပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

သည်စားသောက်ဆိုင်ခန်းမကြီး၏ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရသည် ရသည်မှာ အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရသည် နှင့်မတူပေ။ ခရမ်းရင့်ရောင်တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်များ တလွင့်လွင့်မျောနေ သည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရသည်နှင့်တူနေသည်။

မည်သို့ မည်ပုံ တီထွင်ဖန်တီးထားမှန်း ပြောမပြတတ်အောင် လက်ရာက လှပဆန်းပြားသည်။

“သက်ထက်”

ကိုကိုက သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးငုံ့ကိုင်း၍ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ခေါ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြသည်မို့ နဖူးချင်းပင်ထိလှမတက် နီးကပ်နေသော အနေအထားဖြစ်သည်။ သက်ထက်စိတ်ထဲရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေသဖြင့် ကိုကိုခေါ်သည်ကို နှုတ်အားဖြင့်ပြန်မထူးသော့ မျက်လွှာသာပင့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

“ကိုကို သက်ထက်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောချင်လယ်”

“ခုလည်း တစ်ခွန်းမကအောင်ပြောနေတာပဲ”

ရှက်ကန်ကန်ပြီး ဘုတောလိုက်သည်။ ကိုကိုကလက်ကနဲ တစ်ချက်ပြုံးရင်းမှ “မတူဘူးလေ သက်ထက်ရဲ့ မနေ့ညက ကိုကိုပြောခဲ့တာ ပြန်ဆတ်မယ်နော်။ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့။ အဦးဆုံး အစဆုံး ဒီနေ့လေးမှာ ကိုကိုသံယောဇဉ်အရှိဆုံး . . .”

သက်ထက်မျက်လွှာကိုချပစ်လိုက်ရုံသာမက ခေါင်းကိုပါ ငုံ့ချပစ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီကွာ ဆက်မပြောနဲ့ သက်ထက်မှတ်မိတယ်”

ညက တယ်လီဖုန်းပြောသည်ဆိုခြင်းက တစ်ယောက်၏ အသံကို တစ်ယောက်ကြားရသော်လည်း ခုလိုမျိုးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်မြင်နေရသည်မှ မဟုတ်တာပဲ။ ပြောရဲ့ ဆိုရဲ့ ခွဲနဲ့ ရဲ့သည်ပေါ့။

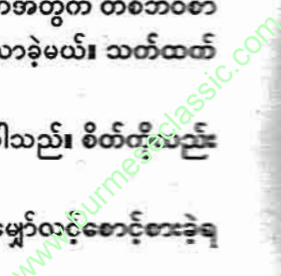
“ပြောတော့ပြောမှာပဲ သက်ထက်ရဲ့ စကားဆိုတာက တန်းလန်းထားရတာမကောင်းဘူး။ မပြောရင်လည်း လုံးဝမပြောပဲနေရုံပဲ။ ပြောပြီဆိုရင်လည်း ဆုံးခန်းတိုင်ပြောရတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်ထက်ကို ကိုကိုတစ်ခုတောင်းပန်ချင်တယ်”

ကိုကိုက သူ့စကားကို ခဏနားသည် ရှေ့စကားများအတွတ် အရှိန်ယူ အချိန်ယူကာလားမသိ သူ့ရှေ့မှ ဖျော်ရည်ကို တစ်ကျိတ်ယူသောက်သည်။

“ကိုကိုရှေ့ဆက်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ရှေ့အပတ်ကျမှ ပြောပါရစေ။ ကိုကိုတို့အခု မိသားစုကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ခရီးတစ်ခုခဏသွားရမယ်။ သွားမှာရယ်၊ နေမှာရယ်၊ ပြန်မှာရယ် စုစုပေါင်းတစ် ပတ်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ အဲဒီက ကိုကိုပြန်လာရင် သက်ထက်အတွက် တစ်ဘဝစာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ယူလာခဲ့မယ်။ သက်ထက် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကိုကိုကိုစောင့်ပေးပါနော်”

သက်ထက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ စိတ်ထူးသည် အစွမ်းကုန်လျှော့ပစ်လိုက်သည်။

အလွန်တစ်ရာမှ ကြားချင်လွန်းလှ၍ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရ

သော စကားလေးတစ်ခွန်းသည် သက်ထက်နှင့် အနီးဆုံးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာပြီးပါမှ ပြန်လည်၍ ဝေးသွားရလေပြီပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင် ဓာလဲကွယ်။

မိန်းမသားဆိုတာ ပြောသူရှိမှ ကြားခွင့်ရတဲ့ဘဝလေးပဲ။

ကြေကွဲမျက်ရည်များက မျက်ဝန်းဆီသို့ချက်ချင်းပဲဝေတတ် လာသည်။ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းပြည့်လျှံလှနိုးဖြစ်သော မျက်ရည်စများ မျက်ခမ်းဖျားပေါ် ကျကျကျပြီး ပါးပြင်ဆီသို့သွယ်ကျမလာစေရန် မျက် တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကိုပင့် လည်တိုင်တို့ မော့တာ မျက်ရည်စ၊ တို့ကို မျက်လုံးအိမ်ထဲ ပြန်သွတ် သွင်းလိုက်သည်။

ခေါင်းတို့မော့လိုက်သည့်အခိုက် မျက်စိအကြည့်က ခန်းမ ဆောင်မျက်နှာကြက်ဆီမှ ခရမ်းရင့်ရင့်မိုးတိမ်များကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

“တို့တို့ တို့နားလည်ပေးပါလို့ အထပ်ထပ်အခါခါတောင်းပန် ဝါထယ် သတ်ထက်ရယ်။ခုအချိန်မှာ အားလုံးသော ပြဿနာတွေတ ချစ်ထွေးနေကြတယ်။ ကိုကိုပြန်လာမှ ကိုကိုနဲ့ သက်ထက်တို့ အသတ်ထက်ဆုံးအထိ အတူတူပျော်ကြရအောင်နော်။”

ဇူလိုင် အိမ်ဆီသို့ ပြန်ပို့ရာလမ်းတလျှောက် ကိုကိုတ သတ်ထက်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်သည်။ သက်ထက်ဘာဆိုဘာမှ ပြန်ပြောပြမနေတော့။ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ အသာလေးပဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

“ကိုကိုသွားတော့မယ် သက်ထက်။ နောက်အပတ်ကျမှ ပြန်ဆုံ မယ်နော် . . .”

လက်ပြနုတ်ဆက် ထွက်ခွါသွားသောကိုကို ကိုသက်ထက် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

မိသားစုပြဿနာတဲ့။

စည်းစောင့်တက်သော မိန်းကလေးမို့ စပ်စပ်စုစုခမ်းဖြစ် လိုက်ပါ။

ကိုကိုမှာ ချစ်သူမရှိတာ သေချာနေသည်မို့ အခြားသောကိစ္စ

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

များအတွက်နှင့်တော့ သက်ထက်တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်စရာ သိပ်မခွံလှပါ။

ဇူလိုင်တို့အိမ်ထဲသို့ နှေးကွေးလေးလံစွာ သက်ထက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဇူလိုင်အထင်တကြီးနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည်တို့ မပူရုပ်ဟန်လှုပ်ပြီး ဖြေရှင်းနေရသေးသည်။ ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်များနှင့် စားသောက်ဆိုင်လေးအကြောင်းကို ဇူလိုင်သွားရည်ယိုအောင် ပြောပြနေလိုက်သည်။

အခန်း(၈)

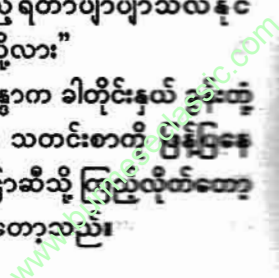
“သက်ထက်ရေ . . သက်ထက် . . ကိုလေးရေ . . ကိုတို သက်ဝေရေ”

မနက်စောစောစီးစီး စန္ဒာအသံ စူးစူးရှရှကြောင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကို ကပျာကယာထွက်ခဲ့ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဖေဖေနှင့် တိုကြီးက ဒီကနေ့ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များကို လေဆိပ်မှာသွားကြပြီး ဟိုတယ်ပို့ပေးစရာကိစ္စရှိသည်ဟုဆိုကာ အိမ်မှအစောကြီးထွက်သွားကြသည်။

သို့မဟုတ်ပါက စန္ဒာအသံကြောင့် ကာဖီရည်တွေသီးသွားနိုင်သည်ပဲ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟာ နင့်ကြည့်ရတာပျာပျာသလဲနိုင်လိုက်တာ။ မမနန္ဒာ လင်နောက်လိုက်သွားလို့လား”

သက်ထက်က နောက်လိုက်သည်။ စန္ဒာက ခါတိုင်းနှယ် နှယ်ထုံ ပြန်ခြင်းမရှိပဲ လက်ထဲမှာအသင့်ယူလာသော သတင်းစာတို ပြန်ပြနေသည်။ စန္ဒာလက်ညှိုးထောက်ထားရာ ကြော်ငြာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရား ဘုရား . . . ဘုရားသာ တ,လိုက်မိတော့သည်။

မောင်မြင့်မိုရ်မိုးမင်း B.Sc (Physics)

နှင့်

မမေမမမိုး B.Sc (Chemistry)

နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးများ၏ သဘောတူညီချက်အရ မိုးကုတ်မြို့တွင် လက်ထပ်ပြီးစီးပါကြောင်းတဲ့။ ဟယ် . . ကိုကို မိုးကုတ်မှာ လက်ထပ်လိုက်ပြီ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

သက်ထက်တစ်ကိုယ်လုံးထုံကျင်အေးစက်သွားသည်။ ရင်ခွင်ကို ဝါးထက်ထက်ဖြင့်ခွဲကာ အသည်း၊ အူ၊ နှလုံးသိမ်းကျုံးဆွဲထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့်နှယ် လပ်ဟာပေါ့ပျက်သွားတော့သည်။ အဆုံးစွန် သောကြေကွဲရခြင်းကြောင့် ငိုရခြင်းအတတ်ကို သက်ထက်မေ့ကာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“တဲ့ သက်ထက် သတိထားလေ . . အန်တီတို့ ကိုလေးတို့ သိသွားလိမ့်မယ်။

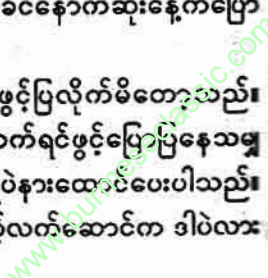
သက်ထက် ထိုင်ချလိုက် လာလာဆိုဖာပေါ်မှာ သက်သက်သာသာလေးနေလိုက်”

စန္ဒာတပဲ ဖုံးဖုံးဖိဖိ သိုသိုသိပ်သိပ်ကလေးပြင်ဆင်ပေးသည်။ သက်ထက်သောက်လက်စ ကာဖီပန်းကန်နှင့် သူ့အတွက်သူ့ဟာသူ တစ်ခွက်ငဲ့ထည့်လာကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွတ်တွတ်ထိုးသည်။

“ကိုကိုသိပ်ရက်စက်တယ်ဟာ။ သူ့မိုးကုတ်မှာ တစ်ပတ်ပဲကြာမယ်တဲ့။ ပြန်လာရင်ငါ့အတွက် တစ်ဘဝစာတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်လေးယူလာပေးမယ်တဲ့။ မသွားခင်နောက်ဆုံးနေ့ကပြောသွားတာ”

သက်ထက် စန္ဒာ့ကို အခုမှပဲ ရင်ဖွင့်ပြလိုက်မိတော့သည်။ စန္ဒာက သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သက်ထက်ရင်ဖွင့်ပြောပြနေသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ဖြတ်မေးခြင်း၊ ဖြတ်ပြောခြင်း မရှိပဲနားထောင်ပေးပါသည်။

“မိုးကုတ်ကအပြန် သူ့ယူလာပေးမယ့်လက်ဆောင်က ဒါပဲလား

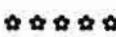

စန္ဒာရယ်။ သူ့ယူလာမယ့်လက်ဆောင်က မေမေမိုးတဲ့ လားဟာ . . . ”

သက်ထက်ကျိတ်ငိုနေသည်ကို ကြည့်ပြီး စန္ဒာလည်းရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်ပါ။ သက်ထက်သူ့ကို ကိုအဘယ်မျှချစ်သည်။ အဘယ်မျှ စွဲလမ်းသည်ဆိုတာ စန္ဒာကောင်းကောင်းသိနေသည်ပဲ။

“ကိုကိုမြင့်မိုရ် နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကောင်းကောင်း သိနေကြပါတယ် သက်ထက်ရယ်။ သူ့ပြောခဲ့သလိုမိသားစု ပြဿနာဆိုတာ ဘာမှန်းမှမသိရတာ။ အဲဒီပြဿနာရှင်းမရလို့ ချက်ခြင်း ကြီးလက်ထပ်လိုက်ရတာဖြစ်မှာပေါ့”

စန္ဒာ မချော့တတ် ချော့တတ်နှင့် ကြံဖန်ချော့လိုက်ပါသည်။ သက်ထက်ကသာ ထူပူနေ၍ ဘာမှသတိရနိုင်လိမ့်မည် မထင်။ စန္ဒာကတော့ မေမေမိုးဆိုသည့် နာမည်လေးတစ်ခုကို နားထဲမှာ ကြားဖူးသလိုလို ခံစားနေရသည်။

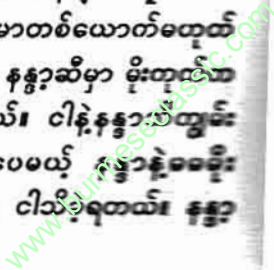

အခန်း(၉)

လက်ထပ်သည့်သတင်းနှင့်ပက်သက်၍ မြင့်မိုရ်က သက်ထက်ထံ ဘာဆိုဘာမှ ရှင်းလင်းတောင်းပန်ခြင်းမရှိ သော်လည်း သက်ဝေထံသို့ အမြန်ချော့ပို့နှင့် စာတစ်စောင် လှမ်းရေးလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ် သက်ဝေ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငါတာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ထုတ် ဘူးဆိုတာတော့ အယူခံဝင်ချင်တယ်။ နန္ဒာဆိုမှာ မိုးတုတ်က စာလေးတစ်စောင်ရောက်နေလိမ့်မယ်။ ငါနဲ့နန္ဒာထံတွင်း ခင်မင်နေတယ်ဆိုတာ မမမိုးမသိပေမယ့် နန္ဒာနဲ့မေမိုး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ မကြာခင်ကမှ ငါသိခဲ့ရတယ်။ နန္ဒာ

ဆီ မမမိုးရေးလိုက်တဲ့စာ မင်းယုဖတ်ပြီးရင် မင်းငါ့ကို ခွင့်လွှတ်
 ချင်လွှတ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်လည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့်
 ငါတစ်ခုတော့တောင်းပန်ပါရစေ။ ဒီကိစ္စတွေ သက်ထက် လုံးစ
 မသိပါစေနဲ့ အဖြစ်မှန်တွေသိလိုက်ရလို့ သက်ထက်နာကျင်
 သွားရမှာထက် အကျိုးအကြောင်းမသိရပဲ သက်ထက် ငါ့ကို
 နာကျည်းသွားပါစေ။ သက်ထက်ငါ့ကို အသက်ထက်ဆုံး
 နာကျည်းသွားပါစေ . . . ။

တစ်ချိန်က မင်းရဲ့အချစ်ဆုံး
 သူငယ်ချင်း မြင့်မိုရ်
 ခေတ္တမိုးကုတ်မြို့

အခန်း(၁၀)

မေမေမိုး၏ စာလေးကို ပထမဆုံး နန္ဒာဖက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုသက်ဝေဖတ်သည်။

ပြီးတော့မှ စန္ဒာဖတ်ရသည်။

ချစ်သူငယ်ချင်းနန္ဒာရေ . . .

မေမိုးတို့ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ
 မိုးကုတ်မှာမေမိုးမလွဲမရှောင်သာပဲ လက်ထပ်လိုက်ရပါပြီ။ သူငယ်ချင်း
 တွေကို ဘယ်လိုမှ လှမ်းပြီးမဖိတ်ကြားနိုင်တာကိုတော့ နားလည်
 ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ကိုလတ်အတွက် မေမိုးတကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာပါတယ်။
 ကိုလတ်ကို နန္ဒာကတစ်ဆင့် မေမိုးအနူးအညွတ်တောင်းပန် တယ်လို့
 ပြောပြပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

ရန်ကုန်အိမ်မှာ မင်းမင်းရယ် မေမိုးရယ် နှစ်ဖက်မိဘတွေရယ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့လို့ မေမိုး ကိုလတ်ကို အဖြေပေး လိုက်မိတာပါ။ နန္ဒာတို့ စန္ဒာတို့ကိုတောင်မှ မင်္ဂလာပွဲ မကြာခင်လာမယ် အင်္ကျီအသစ်တွေချုပ်ထားလို့ သေချာပေါက်ပြောခဲ့မိသေးတာပဲ။

ဒါပေမယ့်နန္ဒာရယ် မေမိုးတို့ တစ်မျိုးလုံးမှာ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဩဇာနဲ့ အရှိန်အဝါကို ငြင်းဆန်ရဲ့သူ မရှိကြပါဘူး။ ခုတော့ ဘွားဘွား ကြီးက လူကြီးရောဂါနဲ့ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး လိုက်လျောကြရပါတယ်။

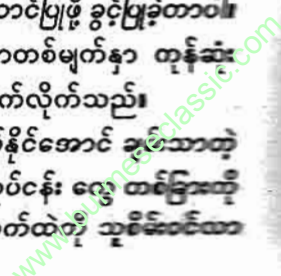
စန္ဒာသက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိပါသည်။

မမနန္ဒာ သည်စာလေးတစ်စောင် စန္ဒာကို လာဖတ်ခိုင်းတော့ ဘာစာလဲမမနန္ဒာရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ စန္ဒာကိုလာဖတ်ခိုင်းနေရတာလဲ။ သူများကိစ္စစပ်စပ်စုစုမပါချင်ပါဘူးဟု ငြင်းခဲ့သေးတယ်။ မမနန္ဒာက ဖတ်မှာသာ ဖတ်စမ်းပါ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်ဟု ပြောသည်။

တကယ်တော့ မင်းမင်းနဲ့ မေမိုးက မောင်နှမတွေပါ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောရရင် မေမိုးက ဖေဖေဘက်က ပါလာတဲ့ သမီးဖြစ်ပြီး မင်းမင်း (မြင့်မိုရ်)က မေမေဘက်ကပါလာတဲ့သားပါ။ မေမိုးရဲ့ မေမေ အရင်းက မေမိုးမွေးပြီးပြီးချင်းမှာပဲဆုံးပါးဖိတ်စင်သွားသလို မင်းမင်းရဲ့ ဖခင်ရင်းကလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေတော့ ငယ်ချစ်ဦး တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က ဒုတိယအိမ်ထောင် ထူခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ကတည်းက ဘွားဘွားကြီးက အသိသက်သေ ဆွေမျိုးအားလုံးရဲ့ ရွှေမှာ ကတိစကားတစ်ခွန်းနဲ့ မေမေ့ကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။

မေမိုးရေးလိုက်သော စာရေးစက္ကူ စာတစ်မျက်နှာ တုန်ဆုံး သွား၍ ဒုတိယမျက်နှာကို စန္ဒာလှန်ပြီးဆက်ဖက်လိုက်သည်။

မိုးတုတ်မြို့မှာ သိန်းပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ချစ်သာတဲ့ ဘွားဘွားကြီးဟာ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လေး တစ်ခြားတို့ ပြန်ကြသွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့အပြင် သူ့မျိုးရိုးစဉ် ဆက်ထဲတို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ

ရင်သွေးကွဲအမွေလှကြမှာမလိုလားလို့ ဆွေမျိုး အချင်းချင်းကိုပဲ ပြန်ပြီး လက်ထပ်ပေးတတ်ပါတယ်။ မင်းမင်းနဲ့မေမိုး အရွယ်ရောက်လာရင် လည်း ပြန်လက်ဆက်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ စကားနဲ့ မင်းမင်းရဲ့ မေမေ နဲ့ မေမိုးရဲ့ဖေဖေကို ပြန်လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။

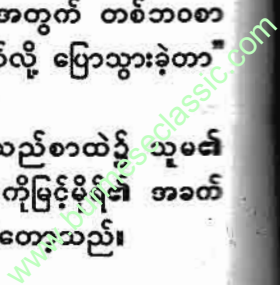
ဪ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေရှိနေလို့သာ ကိုမြင့်မိုရ်တစ်ယောက် သက်ထက်ကို ခပ်ရှောင်ရှောင်နေတတ်တာပဲဟု စန္ဒာသဘောပေါက် လို့တရတော့သည်။ အကျိုးအကြောင်းအစုံအလင်သိလိုက်ရပြန်တော့ တိုမြင့်မိုရ်ကိုသူတို့ အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါ။ စန္ဒာလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင် ခဲ့သည်။ နန္ဒာလည်းခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သက်ဝေလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင် ခဲ့သည်ဟု မမနန္ဒာက စန္ဒာကို ပြောပြပါသည်။

နန္ဒာရယ် . . . မေမိုးမှာသိပ်ချစ်ရတဲ့ ကိုလတ်ရွှီနေသလို ဇင်းဇင်းမှာလည်းသူသိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးငယ်ငယ်လေးတစ် ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ မိုးကုတ်မသွားခင်လေးကမှ မေမိုးတို့ သိလိုက် ရပါတယ်။ ဖေဖေတို့မေမေတို့ကို အရဲစွန့်ပြောပြပြီး ဖေဖေတို့မေမေတို့ နားလည်လက်ခံပေးကြလို့ မေမိုးတို့တွေ မိုးကုတ်က ဘွားဘွားကြီးဆိုတဲ့ တပျော်တပါးတတ်သွားကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးက တန်တွက်ပါတယ်။

စန္ဒာဖြစ်ရပ်အစုံအလင်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက် လာခဲ့ပါပြီ။

သို့အတွက်ကြောင့် ကိုမြင့်မိုရ်၏ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း သတင်း လွှာကို ဖက်ပြီးသက်ထက်ရွှိတ်ကြီးတင် ငိုခဲ့ရင်း “ကိုကိုသိပ်ရက်စက် တာပဲ စန္ဒာရယ်၊ သူမိုးကုတ်ကပြန်လာရင် ငါ့အတွက် တစ်ဘဝစာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်ကလေးပေးမယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တာ” ဟု သက်ထက်ပြောခဲ့သည်။

မေမေမိုးသည် သူရေးလိုက်သော သည်စာထဲ၌ သူမ၏ အကျပ်အတည်းကို ဖွင့်ပြောရှင်းပြနေသည်မှာ ကိုမြင့်မိုရ်၏ အခက် အခဲကိုပါ ရှင်းပြပေးနေသည်နှင့် အတူတူပဲဖြစ်တော့သည်။

ကိုလတ်အတွက် မေမိုးအရမ်းပဲ ကြေတွဲထိခိုက်နေရသလို မင်းမင်းလည်းသူ့ကောင်မလေးအတွက် သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန္ဒာရယ် “နင်တို့နှစ်ယောက်ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလိုဟန်ဆောင်လင်မယားအဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့တိုယ် ပြန်ပေါင်းနိုင်ဖို့အတွက်ငါသေမယ့်ရက်ကိုမျှော်နေကြတယ်ဆိုရင်တော့ ခုကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါသက်သေပစ်လိုက်မယ်”တဲ့လေ။ ဘွားဘွားရဲ့ စကားက မေမိုးတို့အားလုံးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုချုပ်ငြိမ်းစေခဲ့ပါပြီ။ ချစ်သူကိုယ်စီရှိကြလို့ ဖွင့်ပြောခွင့်တောင်းမိပါမှ မင်္ဂလာပွဲက အမြန်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ရတော့တာ။ ပြီးတော့ မင်းမင်းနဲ့ မေမိုးကိုစား သောက်စရာ အစုံအလင်နဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးထဲမှာ သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့ကြကာ

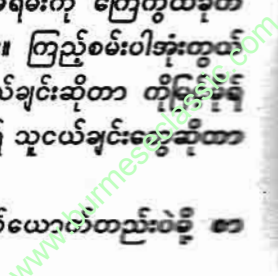
ဒုတိယစာမျက်နှာလေးက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြန်သည်။

နောက်စာမျက်နှာလေးကို စန္ဒာဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အခုဒီ စာလေးကိုတောင်မှ အမှိုက်လာသွန်တဲ့ အကူကောင်လေး ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးအပို့ခိုင်းရတာ။ မင်းမင်းကိုလည်း ဘယ်သူ့ဆီ စာရေး မလဲလို့ မေးတော့ သူကအားလုံးကိုလက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီတဲ့။ မမဘယ်သူ့ဆီစာရေးနေတာလဲမေးလို့ မေမိုးက မမအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နန္ဒာဆိုတာရှိတယ် ဖိုးစိန် လမ်းထဲမှာနေတာ။ သူ့ဆီစာရေးရင် သူက ကိုလတ်ကိုရှင်းပြပေး လိမ့်မယ်လို့ပြောရတယ်။

နန္ဒာရေ ဆန်းတော့ဆန်းတယ်သိလား။ မမသူငယ်ချင်းက ဖိုးစိန်လမ်းထဲက နန္ဒာလား။ ဒါဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ။ မမသူငယ်ချင်းကို ရှင်းပြနိုင်ရင် အတူတူပါပဲလို့ မင်းမင်းကပြောနေတယ်။ မင်းမင်းစကား ကို မေမိုးနားမရှင်းပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးအရမ်းကို ကြေတွဲထိခိုက် နေကြတာမို့ ဘာမှထပ်မမေးလိုက်တော့ပါဘူး။ ကြည့်စမ်းပါအုံးတွတ် တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ မမနန္ဒာနဲ့ မမမိုး သူငယ်ချင်းဆိုတာ တိုင်းမိုရ် သိလိုက်ရပေမယ့် စန္ဒာတို့ နန္ဒာတို့နဲ့ ကိုမြင့်မိုရ် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တော့ မမမိုးမသိရှာပါလား။

မေမိုးမှာရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ နန္ဒာတစ်ယောက်တည်းပဲမို့ စာ

တော်တော်ရှည်သွားပြီကွယ်။ နန္ဒာအလှည့်မှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်
ရသူ အတူတူပဲဖြစ်နိုင်ပါစေ။ မေမိုးလည်းသော့ခပ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးထဲက
ဘယ်တော့များမှ ထွက်ခွင့်ရမလဲမသိပါဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
တို့ ကြည့်ရတာကတော့ မေမိုးကိုယ်ဝန်ရပြီးနာဖျားမကျန်း ဖြစ်တော့မှပဲ
လွှတ်ပေးမယ်ထင်ပါတယ်။ မေမိုးအတွက်ငှက်ကလေး တွေလွှတ်ပြီး
ကောင်းမှုပြုပေးပါနော်။ နန္ဒာစိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါစေ။

မေမေမိုး
ခေတ္တ မိုးကုတ်မြို့

စာအဆုံးမှာ စန္ဒာမျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရသည်။
နဘေးတို့ကြည့်လိုက်တော့ မမနန္ဒာလည်းမျက်ရည်ပေါက်
ဝေါက်ကျနေသည်။

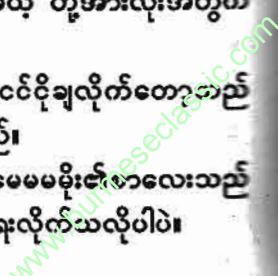
အခန်း(၁၁)

မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်းနှင့် လှမ်းပေးလိုက်သော
စာလေးတစ်စောင်ကို စန္ဒာလက်ထဲမှ သက်ထက်လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ ချစ်သူငယ်ချင်း နန္ဒာရေ ” ဟု အစချီထားသဖြင့်
ဟာသူများစာမဖတ်ချင်ပါဘူးဟု သက်ထက်ငြင်းခဲ့သည်။ စန္ဒာတ
ဖတ်မှာသာဖတ်စမ်းပါ။ မမနန္ဒာရဲ့ စာဆိုပေမယ့် တို့အားလုံးအတွက်
စာပါပဲဆိုသဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

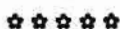
စာအဆုံးမှာ သက်ထက်ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်တော့သည်
စန္ဒာက သက်ထက်ကို ပွေ့ပိုက်နှစ်သိမ့်ရသည်။

မမနန္ဒာကိုရည်ညွှန်း၍ ရေးခဲ့သော မေမေမိုး၏ စာလေးသည်
သက်ထက်တို့အားလုံးအတွက်ရည်ညွှန်း၍ ရေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“ အဖြစ်မှန်တွေသိလိုက်ရလို့ သက်ထက်နာကျင်သွားရမှာ ထက် အကျိုးအကြောင်းမသိရပဲ သက်ထက်ငါ့ကို နာကျည်းသွားပါစေ ”ဟု မြင့်မိုရ်ကသက်ဝေကို တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သက်ဝေပြောပြ၍ နန္ဒာ သိခဲ့ရသည်။ နန္ဒာသိတော့ စန္ဒာလည်းသိပါသည်။ သို့သော်လည်း မြင့်မိုရ်၏ တောင်းပန်ချက်ကို စန္ဒာရော၊ နန္ဒာပါမလိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါ။

သိပ်ချစ်ကြသော ချစ်သူအချင်းချင်း အထင်မလွဲစေချင်၊ မနာကျည်းစေချင်သည်မို့ မေမေမိုး၏ စာလေးကို သက်ထက်ထံ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ကြခြင်းပါပဲလေ။

အခန်း(၁၂)

သက်ထက် သူ့အခန်းလေးကို စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

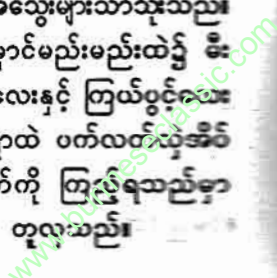
မူလက အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ရှိသော အခန်းနံရံကို ခရမ်းရောင် သုတ်ဆေး မရရအောင်ဖန်တီးရောစပ်၍ ဆေးပြန်သုတ်သည်။ နံရံမှာ သာမက အခန်းမျက်နှာကြက်မှာပါသုတ်သည်။

ပြတင်းတံခါးများနှင့် အခန်းအဝင်အထွက်တံခါးများတွင် ခရမ်းရောင် ခန်းဆီးလိုက်ကာများပြောင်းလဲ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ဖက်အုံးစွပ်၊ စောင်၊ ခြင်ထောင် အစစအရာရာ ခရမ်းရောင်ပစ္စည်းများသာ မရမကရွာဝယ်သည်။ ကုတင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် သက်ထက်၏ စာရေးစာပွဲအခင်းနှင့် ထိုင်ခုံ ကျောမှီ အစွပ်များကိုလည်း ခရမ်းရောင် အဆင်အသွေးများသာသုံးသည်။

အခန်း၏မျက်နှာကြက်တွင် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ၌ ဇီး စုန်းမိတ်ဖြင့် လင်းနိုင်သော လခြမ်းကွေးကွေးလေးနှင့် ကြယ်ပွင့်ငယ် များကပ်ထားသည်။ ထိုအခါ သက်ထက်အိပ်ရာထဲ ပတ်လတ်သို့အိပ် လိုက်လျှင် ညမှောင်မှောင်ထဲ၌ မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မိုးကောင်းတင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေရသည်နှင့် တူလှသည်။

ခြင်ထောင်အမိုးကလည်း ခရမ်းရောင်ပဲဆိုတော့ လေအဝှေ့တွင် ခြင်ထောင်အမိုးတလူးလူးတလွန်လွန် လှုပ်ရှားနေသည်မှာ ခရမ်းရောင်မိုးတိမ်လေးများကောင်းကင်ပြင်တွင် ရွေ့လျားနေသည်နှင့် တူလွန်းလှသည်။

ကိုကိုနှင့်သက်ထက်တို့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြရသည့်နေ့က နောက်ဆုံးအတူတူထိုင်ခဲ့ကြသည့် ဆိုင်ကလေး၏ အခင်းအကျင်း အပြင်အဆင်နှယ် သက်ထက်မွမ်းမံ ဖန်တီးထားခြင်းပါပဲ။

VIOLET VARIETY ဆိုသည့်နာမည်ကလေးအတိုင်း ခရမ်းရောင်မှာကလည်း ခရမ်းနု၊ ခရမ်းရင့်၊ အပြာရောင်ပိုကဲသော ခရမ်းပြာ၊ အနီရောင်ပိုကဲသော ပန်းခရမ်းစသဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အထွေထွေအပြားပြား ရှိသည်လေ။ အချစ်ဆိုတာကလည်း ဒီလိုပါပဲ။

သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ငြင်ငြင်သာသာ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလေး ချစ်သောအချစ် ။ အရူးအမူး လွန်လွန်ကဲကဲ ချစ်သော အချစ် ချစ်သူတို့မရမနေ အတင်းအကျပ် ပိုင်ဆိုင်ချုပ်ကိုင်လိုသော အချစ် ။

ချစ်သူအပေါ် အစစ အရာရာ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီး ပေါင်းရသည်ဖြစ်စေ မပေါင်းရသည်ဖြစ်စေ အသက်ထက်ဆုံး နောက်ဆုံး ထွက်သက်တိုင် စွဲမြဲစွာ ချစ်နိုင်သောအချစ်စသဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အထွေထွေ အပြားပြားရှိလေသည်ပဲ။

သက်ထက်ကတော့ အသက်ထက်ဆုံး ကိုကိုတစ်ယောက် တည်းကိုသာ နင့်နင့်သီးသီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းချစ်သွားပါတော့မည်။ ကိုကိုသစ္စာမဲ့၍ ဝေးခဲ့ကြရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုကို သက်ထက်ကို တကယ်ချစ်၍ မိသားစုပြဿနာဖြေရှင်းနေရင်း မမျှော်လင့်ပဲ ဝေးခဲ့ကြရတာလေ။ သက်ထက် ကိုကိုကို ဘယ်လိုမှ မနာကျည်းနိုင်ပါဘူး။

“ ညီမလေး နာမည်က သက်သက်လား၊ ထက်ထက်လား ”

“ ဟာ . . . တယ်မိပါလားကွ။ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး နာမည်တွေသိပ်လှကြတာပဲ ”

www.burmeseclassic.com

ခရမ်းရင့်ရင့် မိုးတိမ်

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သက်ထက်ရယ်။ ကျုပ်စေ့တစ်စေ့ကို လေထဲ မြောက်လိုက်ရင် မြေပြင်ပေါ် ပြန်ကျတဲ့အခါ သူ့ဟာသူ ကျချင် တဲ့ဘက်ကို ကျမှာပေါ့ကွာ။ ကိုကိုလည်း ဘာတတ်နိုင်မှလဲ ”

“ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ဦးဆုံးနေ့စွဲလေး၊ အစအဦးဆုံး အချိန်အခါ လေးမှာ ကိုကို အခင်မင် အတွယ်တာဆုံးသူလေးရဲ့ အသံကိုကြား ချင်တယ် ”

“ ကိုကိုပြန်လာရင် သက်ထက်အတွက် တစ်ဘဝစာတန်ဘိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်လေးတစ်ခုယူလာခဲ့မယ် ”

ကိုကိုပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားလေးများ ကြားယောင်နေပါသည်။

သက်ထက်မှာ ခရမ်းရောင်ကမ္ဘာလေးရှိသည်။ အဲဒီခရမ်း ရောင်ကမ္ဘာမှာ ခရမ်းရောင်မိုးကောင်းကင်ကြီးရှိသည်။ အဲဒီ မိုးကောင်း ကင်မှာ ခရမ်းရောင် မိုးတိမ်ကလေးတွေလွင့်ပျောနေကြသည်။

ကိုကိုနှင့် သက်ထက် အပြင်မှာမဆုံဆည်းနိုင်ကြပါသော်လည်း သည်ကမ္ဘာသည်ကောင်းကင်သည် မိုးတိမ်ကလေးများထဲ၌ ဆုံဆည်း နိုင်ကြသည်။

ခရမ်းရောင် မိုးတိမ်ကလေးများက သက်ထက်အတွက် တိုတို့ ထံမှ လက်ဆောင်လေးတစ်ခုယူလာပေးပါလိမ့်မည်။

အလွမ်းရင့်တော့ မိုးတိမ်ကလေးများသည်လည်း ခရမ်းရောင် ရင့်ရင့်လေး ဖြစ်လာတော့သည်။

ဗျတ်ဘွတ်

www.burmeseclassic.com